

ΕΘΑΥΣ ΜΕΛΛΑΚΔΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΤΕΡΨΙΣ

CON. EMM. ZALOKOSTAS

BIBLIOTHEQUE. M 746

372.41 ΜΕΛ 1905

2905 ΜΕΛ ΠΑΙ

ΠΟΛΥΞ. Π. ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΤΕΡΨΙΣ

ΗΤΟΙ

*συλλογή ποιημάτων εύχεικῶν διὰ τὴν ἀ' τοῦ ἔτους
καὶ τὰς λοιπὰς οἰκογενειακὰς ἑορτὰς μετὰ
Διαλόγων καὶ Μονολόγων.*

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΑΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",

1905

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ πληρε-
ξουσίου τῆς πονησάσης κ. Α. Α. Καραπαναγιώτου καὶ τὴν
σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

Καραπαναγιώτης

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Βιβλία παιδικῶν Διαλόγων καὶ Ποιημάτων εὐχετικῶν διὰ τὴν α'. τοῦ ἔτους καὶ τὰς λοιπὰς οἰκογενειακὰς ἐορτὰς ἐξεδόθησαν ἄχρι τοῦδε κατὰ διαφόρους καιροὺς ὀλίγα τινὰ ὁμολογουμένως κάλλιστα εἰς τὸ εἶδος των, ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἔνεκα τῆς ἐπὶ πολλὰ ἔτη χρήσεως των ἐν ἅπασιν τοῖς Σχολείοις κατέστησαν ἤδη τετριμμένα καὶ σχεδὸν περιπλθόν εἰς ἀχρηστίαν ἐσχηματίσθη καὶ αὐτῆς τὸ κενόν, τὸ ὁποῖόν ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν τοιούτων βιβλίων. Τὴν ἔλλειψιν λοιπὸν ταύτην ἔχουσα ἀφ' ἑνὸς ὑπ' ὄψει, ὡς καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀφ' ἑτέρου βιβλίου παιδικῶν παιγνίων καὶ ᾠμάτων Γυμναστικῆς ἢ καὶ ἄλλης φύσεως παιγνίων, ἥτις κατὰ μείζονα λόγον ὑπάρχει, καθ' ὅσον πλὴν τῶν ὑπὸ τῆς Κας Λασκαρίδου ἐκδοθέντων ῥυθμικῶν παιγνίων οὐδὲν ἕτερον βιβλίον παιγνίων ἐξεδόθη, ἐφιλοπόνησα κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών μου τὸ ἀνά χειρὸς ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὴ Τέχνη» ἔργον, ἐν ᾧ ἐφρόντισα νὰ περιλάβω πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ διευκολύνη ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τὰς διδασκαλίσδασ τῶν Νηπιαγωγείων καὶ τῶν Σχολειακῶν τάξεων.

Περιλαμβάνει δὲ τοῦτο 24 Ποιήματα εὐχετικά διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους καὶ τὰς λοιπὰς οἰκογενειακὰς ἐορτὰς, 26 Διαλόγους, 5 Μονολόγους, 4 Παίγνια μετὰ λόγου πεζοῦ καὶ ᾠμάτων πρὸς παράστασιν ὑπὸ τῶν νηπίων, 10 Παίγνια Γυμναστικῆς ἅπαντα μετὰ ποικίλων κινήσεων καὶ 6 ᾠματα Γυμναστικῆς.

Τὰ εὐχετικά ποιήματα τῆς Παιδικῆς Τέχνης δὲν εἶνε

εράνισμα και περισυλλογή εξ άλλων συλλογών ποιημάτων, αλλά συνετέθησαν ήδη χάριν αὐτῆς και κατὰ συνέπειαν ὅλως νέα και οἱ ἐν αὐτῇ δὲ Διάλογοι και Μονόλογοι ἄγνωστοι παντελῶς και τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενοι, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν εἶνε ἐράνισμα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ διασκευῆς και τροποποιήσεως, ἄλλοι δὲ και ὅλως ἐλευθέρως συνετέθησαν ἐπὶ τῆ βάσει ἀπλοῦ παιδικοῦ ἐπεισοδίου ἢ διηγήματος. Ἐκ τῶν παιγνίων δὲ τὰ μὲν πρὸς παράστασιν ὑπὸ τῶν νηπίων προωρισμένα κατηρτίσθησαν ἐπὶ τῆ βάσει τῶν τῆς Καρ Pape-Carpantier παιγνίων και ἄλλων εὐρωπαϊκῶν Περιοδικῶν, τὰ δὲ τῆς Γυμναστικῆς παίγνια ἐπὶ τῆ βάσει τῶν Γυμναστικῶν παιγνίων Jacobs, τινὰ δὲ και ὅλως ἐλευθέρως ἐπενοήθησαν ληφθέντων μόνον ὡς βάσεως εὐρωπαϊκῶν ἄσμάτων. Ὡστε, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης και ὡς θὰ πεισθῆ καλλίτερον ἐξ ἀπλῆς ἀναδιφήσεως τοῦ βιβλίου, πᾶν τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ Παιδικῇ Τέρψει εἶνε ὅλως νέον και ἄγνωστον παντελῶς, χρήσιμον δὲ εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῶν διδασκαλιστῶν τῆς κατωτέρας παιδεύσεως.

Ἦδη δὲ και τις προσθήκη ἐπιβάλλεται ἐκ τινος ἀτόπου, τὸ ὁποῖον συμβαίνει περὶ τὴν χρῆσιν τῶν Παιγνίων και Διαλόγων και τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἀφορμὴν πολλακίς νὰ διατυπωθῆ ἡ γνώμη, ὅτι καλὸν εἶνε νὰ λειψῶσι τὰ τοιαῦτα ἐκ τῶν Σχολείων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο οἱ ἐπιφανέστεροι παιδαγωγοί, ὅσοι ἐμελέτησαν κατὰ βάθος και παρηκολούθησαν τὴν παιδικὴν φύσιν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις και ἐπὶ τῆ βάσει τῶν παρατηρήσεων των τούτων ἐθεμελίωσαν τὰ τελειότερα παιδαγωγικὰ συστήματα, ὁμοφώνως θεωροῦσι τὰ παίγνια και πάντα ὅσα συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀθήαν τέρψην τῶν παιδίων ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐν τοῖς Σχολείοις τῆς μικρᾶς ἡλικίας, διότι οὕτω μόνον δύναται νὰ τηρηθῆ ἡ ἁρμονία μεταξὺ τοῦ παιγνιώδους παιδικοῦ βίου και τοῦ σοβαρωτέρου σχολειακοῦ. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἀνάγκης ταύτης τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπ' αὐτῆς τῆς παιδικῆς

φύσεως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δηλαδὴ ἡ παιγνιώδης αὐτὴ φύσις τῶν παιδίων ἀπαιτεῖ τὴν χρῆσιν τῶν παιγνίων ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ ἄλλοι λόγοι, λόγοι ὠφελείας, ὑπαγορεύουσι τὴν χρῆσιν αὐτῶν, καθ' ὅσον τὰ παίγνια καὶ εἰς τὴν σωματικὴν εὐεξίαν τῶν παιδίων διὰ τῶν ποικίλων κινήσεων, αἵτινες πάντοτε μετ' αὐτῶν εἶνε συνδεδεμένα, συντελοῦσι, καὶ ἡ διάπλασις δ' ἐξ ἄλλου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἤθους τῶν παιδίων, ἡ εὐκαμψία τῶν μελῶν καὶ ἡ εὐρυθμία ἐν ταῖς κινήσει καὶ ἡ ἐν γένει εἰκοσμία τῶν παιδίων δι' αὐτῶν κατορθοῦται, πρὸς δὲ καὶ ὑπὸ διδακτικὴν ἐποψὴν εἶνε ταῦτα ὠφέλιμα, διότι πολλὰ διδάσκονται τὰ παιδία διὰ παραστάσεως παιδικῆς τινος ὑποθέσεως ἢ ἀπλῆς δράσεως εἰλημμένης ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (τῶν ἐργασιῶν λ. χ. τοῦ γεωργοῦ, τοῦ ἀρτοποιοῦ, τῶν οἰκιακῶν ἔργων κλπ.) αἰσθητοποιοῦντα διὰ τῶν μετ' ἰσμάτων κινήσεων τῶν παιγνίων πολλὰς ἀφηρημένας τῶν βιβλίων ἐννοίας. Καὶ οἱ παιδικοὶ δὲ Διάλογοι ἀφ' ἑτέρου ἐξ ἴσου μετὰ τῶν Παιγνίων ὠφέλιμοι ἀποβαίνουσι, καθ' ὅσον καὶ οὗτοι ἐκτὸς τοῦ ὅτι συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀπαραίτητον ψυχαγωγίαν τῶν παιδίων συνθίζουσιν ἐξ ἄλλου τὰ παιδία καὶ εἰς τὴν καλὴν ἐκφράσιν καὶ ἀπαγγελίαν, πρὸς δὲ καὶ πολλὴν μορφωτικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτῶν ἔχουσι διδάσκοντες διὰ τῶν προβαλλομένων ζῶντων παραδειγμάτων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῆς κακίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀμφοτέρωτα ταῦτα, τὰ τε Παιγνια καὶ οἱ Διάλογοι, τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου συνδυάζοντα εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἄρτυμα τῆς σχολειακῆς ἐργασίας τῶν παιδίων καὶ διὰ τοῦτο, ἂν ταῦτα ἀφαιρεθῶσιν ἐξ αὐτῆς, ἡ Σχολὴ θ' ἀποβῆ διὰ τὰ παιδία φυλακὴ καὶ τόπος τυραννίας, οἱ δὲ μικροὶ μαθηταὶ θὰ ὁμοιάζωσιν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὴν ὠραίαν φράσιν σοφοῦ παιδαγωγοῦ πρὸς πτηνὰ κεκλεισμένα ἐν κλωδίῳ, πρὸς ἄνθη ἄνευ χρώματος καὶ ὀσμῆς καὶ πρὸς ὀπωρικά ἄνευ γεύσεως.

Ἔστωτε ἐξ ὧν τούτων. ἅτινα διερμηνεύουσιν οὐχὶ ταπει-

νήν διδασκαλικήν γνώμην, ἀλλὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τῶν θεμελιωτῶν τῶν τελειότερων παιδαγωγικῶν συστημάτων, ἐξάγεται ὅτι, ἂν πρέπη ν' ἀπαγορευθῆ τι ἐν τοῖς Σχολείοις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν παιδικῶν Παγνίων καὶ Διαλόγων, πρέπει ν' ἀπαγορευθῆ οὐχὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν, ἀλλ' ἡ κακὴ ἐκλογὴ καὶ ἡ περὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν κατάχρησις, ἡ μεταποιοῦσα πολλάκις τὰς σχολικὰς αἰθούσας εἰς θεατρικὰς σκηνὰς καὶ παρακωλύουσα τὴν ἄλλην σχολικὴν ἐργασίαν.

Ὑπὸ τοῖς ὄρους λοιπὸν μεμετρημένης χρύσεως καὶ ὑπὸ τοιαύτην μορφήν παραδίδουσα εἰς τὰς φίλας συναδέλφους τὴν Παιδικὴν Τέχνην εὐχόμεαι, ἵνα αὕτη συντελέσῃ κατὰ τι εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς δυσχεροῦς καὶ ἱεροῦς αὐτῶν ἀποστολῆς καὶ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὰς σχολικὰς ἡμέρας τῶν παιδίων εὐαρεστοτέρας καὶ φαιδροτέρας.

Ἐν Μυτιλήνῃ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1903.

Ἡ πονήσασα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Α'. Εύχεται διά τὴν πρώτην τοῦ ἔτους πρὸς γονεῖς.

1ον

Ἦλθεν ἡ πρωτοχρονιά
κι' ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ
καὶ πρὸς σᾶς τρέχω, γονεῖς μου,
τὰς εὐχὰς μετὰ δειλίας
πλὴν πολλῆς φιλοστοργίας
νὰ ἐκφράσω τῆς ψυχῆς μου.

Νὰ σᾶς σκέπη, ὦ γονεῖς,
καὶ τοὺς δύο ὕγιεις
εἶθε τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι,
εἶθε κάθε δυστυχίαν
κάθε θλίψιν καὶ πικρίαν
ἐκ τοῦ βίου σας νὰ αἴρη.

Καὶ ἐμὲ νὰ ὀδηγῆ
εἰς τὴν ἀρετὴν αἰεὶ,
ἵνα, ὅταν μεγαλώσω,
δυνηθῶ μετ' ἀφειδίας
τὰς πολλὰς εὐεργεσίας
εἰς ὑμᾶς ν' ἀνταποδώσω.

2ον

ὦ προσφιλεῖς γονεῖς μου,
δεχθῆτε τῆς ψυχῆς μου
εὐχὴν εἰλικρινῆ.
Εἴθε ἢ χεῖρ ἢ θεία
μὲ ἀγαθὰ παντοῖα
αἰεὶ νὰ σᾶς πληροῖ.

Εἰς σᾶς ὀφείλω τόσα,
ὅσα ἀνθρώπου γλώσσα
νὰ εἶπη δὲν μπορεῖ.
Διπλᾶ νὰ τὰ πληρώσῃ,
νὰ σᾶς τ' ἀνταποδώσῃ
ἡ τοῦ Θεοῦ στοργή.

Ἡ κάθε εἴθε ὦρα
τοῦ χρόνου, ὅπου τῶρα
προβάλλει γελαστός,
χαρὰν νὰ σᾶς χαρίζῃ
κι' ἐμὲ νὰ σωφρονίζῃ
ὁ ἀγαθὸς Θεός.

3ον

Σήμερα ὅπου προβάλλει γελκστὸς ὁ νέος χρόνος
εὐθυμος κι' ἐγὼ προστρέχω, ὦ γονεῖς μου, πρὸς ὑμᾶς,
Ἡ ἀγάπη μου ἡ τόση μὲ προτρέπει ἐπιμόνως
πλείστας ὅσας νὰ σας εἶπω ἐγκαρδίους μου εὐχάς.

Δέχθητε αὐτάς, γονεῖς μου, εἶνε ταπεινά μου δῶρα,
εἶν' ἀπαύγασμα τῆς τόσης ἀνεκφράστου μου στοργῆς.
Θ' ἀνατείλῃ ὅμως ἄλλη τρισευλογημένη ὥρα
νὰ σας δείξω καὶ ἐμπράκτως τὰς εὐχάς μου, προσφιλεῖς.

4ον

Νέος χρόνος ἦλθε πάλι,
ὦ παμφίλτατοι γονεῖς μου.
Κι' ἡ εὐχὴ μόνη προβάλλει
ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.

Εὐτυχὴς ὁ νέος χρόνος,
εὐτυχὴς ἡ κάθε ὥρα.
Νὰ σας ἔλθουνε ἀφθόνως
εἶθε τοῦ Θεοῦ τὰ δῶρα.

Εἶθε πλείστα ἐν ὑγείᾳ
νὰ εὐδαιμονῆτε ἔτη.
Καὶ χαρὰν νέαν ἡ μίαν
εἰς τὴν ἄλλην νὰ προσθέτῃ.

3ον

Ὡς τὸ λούλουδο προβάλλει
μὲ δειλίαν ἐκ τῆς γῆς
κι' ἡ εὐχὴ μου ἀναθάλλει
ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

Εὐτυχὴς ὁ γνέος χρόνος,
ὃ παμφίλτατοι γονεῖς.
Ξένος νὰ σᾶς εἶν' ὁ πόνος,
ἡ χαρὰ δὲ διαρκής.

6ον

Σ' αὐτὴ τῇ σοβαρᾷ στιγμῇ, π' ἀλλάσσουνε οἱ χρόνοι,
θὰ ἔκαμνα τὴν περὶ θερμὴ εὐχὴ καὶ τρυφερά,
ἂν ἤξευρε ἡ γλῶσσά μου λέξεις νὰ συνενώνη,
ὡς ξεύρει ἡ καρδιά μου θερμῶς νὰ ἀγαπᾷ.

Θὰ ἦσθ' οἱ εὐτυχέστεροι 'ς τὸν κόσμον σεῖς. Οἱ πόνου
θὰ ἦσαν ξένοι διὰ σᾶς, σύντροφος ἡ χαρὰ,
ἂν ἤξευρε τὸ στόμα μου δεήσεις νὰ ὑψώνη,
ὡς ξεύρει ἡ καρδιά μου θερμῶς νὰ ἀγαπᾷ.

Ἄλλ' ἂν τὸ στόμα δὲν μπορῆ καλὰ νὰ φανερώσῃ
ὅ,τι ποθ' ἡ καρδιά μου, ἐπάνω 'κεῖ ψηλὰ
εἶν' ὁ Θεὸς ποῦ τὸ νοεῖ, κι' Αὐτὸς θεὸς νὰ σᾶς δώσῃ
ὅ,τι ποθ' ἡ ἀγάπη μου, ὅ,τι ποθ' ἡ καρδιά.

7ον

Τὸ λούλουδο τὸ ἄρωμα ὁλόγουρά του χύνει
δειλὰ δειλὰ καὶ ντροπαλὴ τὴν κεφαλή του κλίνει.
Κι' ἐγὼ ὡσάν τὸ λούλουδο δειλὴ ἀγάπη χύνω
γὰ σᾶς καὶ εἰς τὸν οὐρανὸ τὰς χεῖράς μου ἐκτείνω·
καὶ εὐχομαι πανευτυχῆς νὰ εἶν' ὁ νέος χρόνος,
νὰ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν μας τὰ ἀγαθὰ ἀφθόνως.

8ον (Εἰς πενθοῦντίας).

Σήμερα ὅλοι, μαμά μου, τρέχουνε νὰ εὐχηθοῦνε
ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου εἰς ἐκείνους π' ἀγαποῦνε.
Δι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μ' ἀγάπην καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν
ἔρχομαι πρὸς σέ, μαμά μου, νὰ εἰπῶ εὐχὴν μου μίαν.
Σᾶς ἐπύκρναν ὡς τώρα θλίψεις τόσαι, τόσοι πόνοι,
πλὴν σᾶς εὐχομαι νὰ ἔλθουν τώρα πλέον ἄλλοι χρόνοι.
Ὁ Θεὸς νὰ ἐπουλώσῃ τὴν θλιμμένην σας καρδίαν
κι' εἰς τὸν οἶκόν μας νὰ στείλῃ σταθερὰν εὐδαιμονίαν.

9ον

Ὅταν προβάλλ' ἡ χαρουργή,
ξυπνᾷ φαιδρὸ καὶ ψάλλει
τὸ εὐμορφο μικρὸ πουλι
ἔς τὴν φύσιν ὅπου θάλλει.
Λόγιχ νὰ εἶπῃ δὲν ἔμπορεῖ,
μὰ ἡ γλυκεῖά φωνή του
ἀγάπην, φαίνεται, λαλεῖ
ἔς τὸν μέγαν ποιητὴ του.

Ἀγάπην γὰρ ἐσὺς λαλεῖ
καὶ ἡ δειλὴ φωνή μου·
δεχθῆτέ την, ἀγαπητοί,
ὡς δῶρον, ὡς εὐχή μου.

10ον

Ἀνοίξτε τὰς ἀγκάλας σας, ἀγαπητοί γονεῖς,
νὰ ἔλθω μέσα εἰς αὐτὰς μ' ὅλη μου τὴ στοργή.
«Εἴθε οἱ εὐτυχέστεροι νὰ εἶσθ' ἐπὶ τῆς γῆς»
αὐτὴ εἶνε τοῦ τέκνου σας ἡ ταπεινὴ εὐχή.

11ον

Εἶνε πρῶι καὶ χαρῶπὰ τὰ πάντα ἐξυπνῶσι
καὶ ἡ μικρὰ καρδία μου ἐξύπνησε κι' αὐτὴ·
ἔρχεται μὲ εὐχὰς θερμὰς πρώτη νὰ σας πληρώσῃ,
ὕγειαν νὰ σὰς εὐχηθῆ καὶ χρόνια εὐτυχῆ.

12ον

Μέσα ἔς τὴν τόση τὴ χαρὰ, ὅπου σὰς περιβάλλει,
μέσα εἰς τὰς πολλὰς εὐχὰς, ποῦ σὰς προσφέρουν ἄλλοι,
ὕψωνω καὶ ἐγὼ δειλὰ τὴν ἀσθενῆ φωνή μου,
καλὴ χρόνια σὰς εὐχομῃ, γονεῖς ἀγαπητοί μου.

13ον

Σήμερα ποῦ εἶν' ἡμέρα τῆς πρωτοχρονιάς καὶ πάλι
ἡ καρδία μου πανηγύρι καὶ χαρὰ ἔχει μεγάλη·
καὶ ἀδιάκοπα νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ λέγῃ ἐπιμένει·
Εὐτυχῆς ὁ νέος χρόνος, ὃ γονεῖς ἠγαπημένοι.

14ον

ὦ νέον ἔτος, ἔλθῃ καὶ πάλιν
μὲ νέα δῶρα στεφανωμένον·
δὸς ἔς τοὺς γονεῖς μου χαρὰν μεγάλην
κι' εἰς ὅλους ἔσο εὐτυχημένον.

15ον (Εἰς ἀνάδοχον)

Νέος χρόνος ἦλθε πάλι
κι' ἡ στοργή μου ἀναθάλλει·
καὶ πρὸς σέ, ἀνάδοχέ μου,
στρέφονται θερμαὶ εὐχαί μου.

Εἶσαι δεύτερος πατήρ μου,
εὐεργέτης καὶ σωτήρ μου·
ὑπὲρ σοῦ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ τὰς χεῖράς μου ἐκτείνω.

Εἴθ' ὁ νέος μας ὁ χρόνος
εἰς τὸν οἶκόν σου ἀφθόνως
τ' ἀγαθὰ νὰ ἐπιχύσῃ,
πᾶν καλὸν νὰ χορηγήσῃ.

Β'. Εὐχαιτικά δι' ὀνομαστικὰς ἐορτάς εἰς διαφόρους.

1ον

Εἰς μητέρα ἢ μάμιν

Αἰ εὐχαί μου εἰς τὸν Πλάστην ἀναβαίνουνε, μαμά μου,¹
γιὰ ἐσένα ἔστη φαιδρή σου καὶ ἀγαπητὴ γιορτὴ
καὶ τὰ ἄνθη, ποῦ προσφέρω μὲ τὰ χέρια τὰ μικρά μου,
μυστικὰ ὡς φανερώσουν τὴ μεγάλη μου στοργή.

2ον

Εἰς γονεῖς, Θεῖους κλπ.

(ἐορτὴ ἐν χειμῶνι)

Ὁ κῆπός μας εἶνε ξηρὸς, λουλουῖδι οὔτε ἕνα·
χειμῶν ψυχρὸς τὰ ἔθραυσε μὲ τὴν ψυχρὰ πνοή·
μὰ πάρε ἀντὶ λούλουδο, μαμά μου,² ἀπὸ ἴμένα
πάρε γιὰ δῶρο σήμερον ὅλη μου τὴ στοργή.

3ον

Εἰς μητέρα ἢ μάμιν

Τὸ μικρὸ δῶρο δὲν ἔχει καὶ λουλούδια νὰ σου φέρῃ
οὔτ' εὐχὰς πολλὰς ἀκόμη νὰ προσφέρῃ ἡμπορεῖ,

¹ Ἀνταλλαγὴ τοῦ μαμά μου διὰ τοῦ γιαγιά μου, ὅταν πρό-
κειται περὶ μάμμης.

² Ἀνταλλαγὴ τοῦ μαμά μου διὰ τῶν : ὦ πάτερ, γιαγιά
μου, ὦ θεῖε, ὦ θεία, νουνά μου κτλ. ἀναλόγως τοῦ ἐορτάζοντος.

Τὴν στοργή του ἔχει μόνο καὶ αὐτὴν εἰς σέ προσφέρει
σήμερον εἰς τὴ γιορτὴ σου, ὦ μαμὰ ἀγαπητὴ¹.

4ον

Εἰς γονεῖς, Θεῖους κλπ.

Γιὰ ἐσᾶς τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην ἔχω ἐτοιμάσει
καὶ τὴν φέρω πρὶν κανένας νὰ σᾶς εὐχηθῆ προφθάζῃ.
Ἄντ' ἐμοῦ τὸ ἄρωμά της τὸ ἄγνὸ ἄς ὀμιλήσῃ,
τὰς εὐχὰς μου, τὴν ἀγάπην τ' ἄρωμα ἄς παραστήσῃ.

5ον

Εἰς πάππον.

ὦ καὶ τοῦ χρόνου, πάππε χρυσέ μου,
γιὰ σένα τὰ λούλουδα καὶ αἱ εὐχαί μου.
Ἄπειρα εἴθε νὰ ζήσης χρόνια,
νά σε χαροῦμε πολὺ ἀκόμα

Εἶσαι στολίδι γιὰ ἡμᾶς, καμάρι.
ὦ ἄς σε σκέπη ἡ θεία χάρι.
Τὰ πλούσιά του εἰς σέ ἐλέη
εἴθε ὁ Πλάστης αἰεὶ νὰ χέη.

¹ Μάμμη μου ἀγαπητὴ ἢ θεῖά μου ἀγαπητὴ, ὅταν πρό-
κειται περὶ μάμμης θείας.

6ον

Εἰς πατέρα ἢ μητέρα.

Πάτερ, ¹ εἶνε τὰ τέκνα σου τοῦ ἔρχονται σιμά σου
ἔλα φαιδρά καὶ πρόθυμα μ' ἀγάπη περισσή.
Εἶν' ἡ γιορτὴ σου σήμερα κι' αὐτὴ γιὰ τὰ παιδιὰ σου
εἶνε ἡ εὐμορφότερη ἀπ' ἔλας ἑορτῆ.

Πάρε τὰ λούλουδα αὐτά· ἐνῶ αὐτὰ σκορποῦνε
καὶ σου προσφέρουνε ἀγνή, ἀθώα μυρωδιά,
εὐχαί μας εἰς τὸν οὐρανὸ ἀπ' τὸν Θεὸ ζητοῦνε
γιὰ σένα ἔλα, πάτερ μου, τοῦ κόσμου τ' ἀγαθά.

Πάρτα καὶ δὸς εἰς ἔλους μας τὴν πατρικὴ εὐχὴ σου,
τὸ χέρι σου τὸ σεβαστὸ τεῖναι εἰς ἀσπασμό·
εἶνε δι' ἔλους μας τὸ πᾶν ἡ προσφιλὴ μορφή σου·
νὰ ζήσης, πάτερ, ἐκ ψυχῆς, νὰ ζῆς, ἀναφωνῶ.

7ον

Εἰς θεῖαν, μητέρα ἢ μάμμιν.

(ἑορτὴ ἐν χειμῶνι)

Ἐπανῆλθεν ἡ γιορτὴ σου γελαστή, θεῖα ² φιλότατη,
κι' ἔρχομαι εἰς τὴ γιορτὴ σου καὶ ἐγὼ χαρὰ γεμάτη.

¹ Ἀνταλλαγὴ τοῦ πάτερ διὰ τοῦ μηῖτερ, ὅταν πρόκειται περὶ μητρός. Θ' ἀπαγγελθῆ δὲ τὸ ποίημα τοῦτο ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου παιδίου ἐκ μέρους ὄλων.

² Ἀνταλλαγὴ τοῦ θεῖα διὰ τοῦ μηῖτερ ἢ μάμμιν, ὅταν πρόκειται περὶ μητρός ἢ μάμμης.

Ὁ χειμῶνας τὰ λουλούδια τ'ἄχει ὅλ' ἀπονεκρώσει,
μὰ σοῦ φέρνω τὴν καρδιά μου μὲ εὐχαίς κι' ἀγάπη τόση,
Μὲ εὐχαίς ποῦ ἀναβαίνουν ἔσθ' Ἐοὐ θεὸ γιὰ σένα τώρα
καὶ ζητοῦνε νὰ σου στείλῃ τὰ πειράριθμά του δῶρα.
Εἶθε νῆν' εὐτυχισμένη καὶ χαρούμεν' ἡ ζωὴ σου
ὅπως εἶν' εὐτυχισμένη καὶ χαρούμεν' ἡ γιορτὴ σου.

8ον

Εἰς μάμμη.

Πρὸς σὲ τὸ στόμα, μάμμη μου, εὐχὰς θερμὰς προφέρει.
"Ἄχ πόσον θὰ σε ἔκαμνα, μὰ πόσον εὐτυχῆ,
"Ἄν εἶχα ὅ,τι ἤθελα εἰς τὸ μικρὸ μου χέρι,
ἂν εἶχα τόση δύναμι, ὅσην ἔχω στοργή.
"Ἄν εἶχα εἰς τὸ χέρι μου τὴ δύναμι νὰ στήσω
τὸν χρόνον, ὅπου φεύγοντας τὸν ἄνθρωπον γερνᾷ,
Δὲν ἤθελα, γιαγιάκα μου, ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσω
νὰ ἄσπριζεν ὁ ἄσπλαγχνος τὰ μαῦρά σου μαλλιά.
Ἄλλ' ἂν καὶ τ'ἄσπρισε κι' ὅλο περνᾷ ἀδιάκοπα καὶ τρέχει
τὴν ἀκριβὴ σου τὴ ζωὴ θεὸ νὰ τὴν σεβασθῆ.
"Ἐχ' ἡ καρδιά μου δύναμι, τὸ χέρι ἂν δὲν ἔχη,
καὶ νύκτα ἡμέρα τὸ θεὸ γιὰ σὲ παρακαλεῖ

9ον

Εἰς νουνάν.

Σήμερα εἰς τὴ γιορτὴ σας ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ
καὶ γεμάτ' ἀπὸ ἀγάπη καὶ χαρὰ σᾶς χαιρετᾷ.

Σεῖς χριστιανὴν τὸ πρῶτον ἔς τὴν ἀγκάλην μὲ σπογγὴν
μὲ ἐλάβετε, τὴν πρώτην μ' ἐνεδύσατε στολήν.

Σεῖς μοῦ εἴσθε μήτηρ ἄλλη, μήτηρ λίαν προσφιλῆς.

Ὡ δεχθῆτε τὰς εὐχὰς μου τῆς ἀθώας μου ψυχῆς.

Εἴθε, εἴθε ἐν υἰείᾳ καὶ χαρᾷ ἀληθινῇ

πλεῖστα ἔτη νὰ μᾶς ζῆτε, πλεῖστα ἔτη κι' εὐτυχῆ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

1^{ος} Διάλογος Η ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΩΝ

Πρόσωπα

ΕΛΕΝΗ κόρη σοβαρά

ΟΥΡΑΝΙΑ » εἴρων.

ΕΛΕΝΗ (μὲ ὄφρα σκυθρωπὸν). Ὡ εἴμαι πολὺ στενοχωρημένη.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Διατί ;

ΕΛΕΝΗ. Θὰ μοῦ ἔλθῃ μεγάλη λύπη.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ποῦ τὸ ἠξέυρεις ;

ΕΛΕΝΗ. Ἐπειδὴ προτῆτερα, ὅταν ἐξεσκόνιζα τὸ τραπέζι μου, εὐρῆκα μιὰ ἀράχνη.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Αἶ καὶ τί σχέσιν ἔχει ἡ ἀράχνη μὲ τὴν λύπην ;

ΕΛΕΝΗ. Ἐπειδὴ ἦτο πρῶτῃ, δὲν ἦτο μεσημέρι.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (μετ' ἀπορίας) Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια σου.

- ΕΛΕΝΗ. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἡ ἀράχνη προμηνύει λύπην, ἂν τὴν εὐρώμε πρῶί ;
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Δὲν τὸ ἤξεύρω. Ἄλλ' ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠμποροῦν νὰ προγνώρισουν τί θὰ συμβῆ, πῶς ἠμποροῦν νὰ το προγνώρισουν τὰ ζῶα ;
- ΕΛΕΝΗ. Μὲ συγχωρεῖς. Τὸ προμῆνυμα τοῦτο τῆς ἀράχνης δὲν ἀπατᾶται ποτέ. Δὲν πιστεύεις λοιπὸν σὺ εἰς τὰ προγνωστικὰ σημεῖα ;
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Πιστεύω εἰς μερικά, ἀλλ' ὄχι εἰς ὅσα πιστεύεις σύ.
- ΕΛΕΝΗ. Εἰς ποῖα δηλαδὴ ;
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Ὅταν βλέπω π. γ. ὅτι ὁ ἥλιος δύει, τότε καταλαμβάνω, ὅτι πλησιάζει ἡ νύκτα. Ὅταν βλέπω ὅτι ἔρχονται τὰ χελιδόνια, τότε καταλαμβάνω ὅτι πλησιάζει ἡ ἀνοιξίς. Ὅταν βλέπω μαῦρα σύννεφα εἰς τὸν οὐρανόν, τότε καταλαμβάνω ὅτι θὰ βρέξῃ. Εἰς τοιαῦτα προγνωστικὰ σημεῖα πιστεύω ἐγώ, δὲν ἠμπορῶ δὲ νὰ σου τὰ ἀπαριθμήσω ὅλα, διότι εἶνε πολλὰ.
- ΕΛΕΝΗ. Καλὰ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ αὐτὰ τὰ προγνωστικὰ σημεῖα. Εἶνε πολὺ διαφορετικὰ αὐτὰ τοῦ ἐννοῶ ἐγώ. Ἐννοῶ δηλ. τὰ προγνωστικὰ ἐκεῖνα σημεῖα, τὰ ὁποῖα προμηνύουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα θὰ συμβοῦν εἰς τὴν ζωὴν του.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Γιὰ εἰπέ μου λοιπὸν τὰ προφητικὰ αὐτὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχεις τόσην ἐμπιστοσύνην ;
- ΕΛΕΝΗ. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ ἀράχνη τοῦ εὐρήκα τὸ πρῶί εἶνε κακὸν προμῆνυμα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. "Άλλο ;

ΕΛΕΝΗ. Καί ἂν ἀναποδογουρίσῃς τὸ ἐλαιοδοχεῖον εἰς τὸ τραπέζι καὶ αὐτὸ εἶνε προμήνυμα κακοῦ.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Κατ' ἐμὲ εἶνε ἔνδειξις ἀπροσεξίας.

ΕΛΕΝΗ. "Ἐπειτα καὶ ἡ Τρίτη εἶνε ἡμέρα κακῆ καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ κάμνωμε ταξείδια τὴν ἡμέραν αὐτήν.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Δι' αὐτὸ χωρὶς ἄλλο ὅσοι ἐτόλμησαν νὰ ταξειδεύσουν ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν εἰς τὴν ἄλλην κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν ἤλθαν ὀπίσω.

ΕΛΕΝΗ. "Ὦφ ! καυμένη... Βγαίνεις ἀπὸ τὸ ζήτημα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. "Ἐλα λοιπὸν ἔμβρα σὺ μέσα, ἀφοῦ ἐγὼ βγαίνω.

ΕΛΕΝΗ. "Ἐχεις, βλέπω, ὄρεξιν νὰ γελᾷς, ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅτι μ' ὄλα τὰ γέλοια σου αὐτά, θὰ εἶσαι πολὺ στενοχωρημένη, ἂν ἀναγκασθῆς νὰ καθίσης εἰς τραπέζι ποῦ θὰ καθήσουν 13 ἄνθρωποι.

ΟΥΡΑΝΙΑ. "ὦ βέβαια θὰ εἶμαι στενοχωρημένη καὶ πολὺ μάλιστα, ἂν ὑπάρχη θέσις μόνον διὰ 12 ἀνθρώπους καὶ φαγητὸν μόνον διὰ 12. "Ἄν ὅμως συμβῆκινῆ τὸ ἐναντίον, θὰ εἶμαι πολὺ πολὺ εὐχарιστημένη, διότι ὅσον περισσότεροι τόσον καὶ περισσότερὰ διχασκέδασις.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν πιστεύεις λοιπὸν καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὸν ἀριθμὸν 13 καὶ τολμᾷς νὰ μετατρέψῃς εἰς ἀστεῖον ἀρχαίαν παράδοσιν ἀξίαν σεβασμοῦ ;

ΟΥΡΑΝΙΑ. Αἶ καλὰ μὲ συγχωρεῖς, ἂν ἔσφαλα. "Ἐλα πρόσθεσε καὶ ἄλλα.

- ΕΛΕΝΗ. Καὶ τὸ νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἱερέα τὸ πρῶν, τοῦτο εἶνε κακὸν προμήνυμα.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Τότε πολὺ ἄσχημα ἔκαμαν ἐκεῖνοι ποῦ διέταξαν νὰ γίνεταὶ ἡ λειτουργία πρῶν. Γνωρίζεις ἄλλο;
- ΕΛΕΝΗ. Μάλιστα γνωρίζω καὶ κάτι ἄλλο. Ὅταν κανεὶς ἰδῆ καινοῦργιο φεγγάρι καὶ ἐγγίσῃ χρυσοῦν νόμισμα ἢ κόσμημα, θὰ κερδήσῃ χρήματα πολλὰ, θὰ γίνῃ πλούσιος.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Καλὰ ποῦ μού το εἶπες. Σὲ λίγο καιρὸ θὰ με ἰδῆς, φίλη μου, βαθύπλουτον, ἀφοῦ εἶνε τόσο εὐκόλον νὰ γίνῃ τις πλούσιος.
- ΕΛΕΝΗ. (κρατοῦσα τὸ αὐτίον της). Ἄχ! ἰδοῦ! Βλέπεις;
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Τί ἔχεις;
- ΕΛΕΝΗ. Τὸ προμήνυμα τῆς ἀράχνης ἀληθεύει τὴν στιγμήν αὐτήν.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Δὲν ἐνοῶ τί λέγεις.
- ΕΛΕΝΗ. Νὰ τὸ ἀριστερὸ μου αὐτὶ βοΐζει.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἀὖ καὶ τί σημαίνει τοῦτο;
- ΕΛΕΝΗ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι μὲ κακολογοῦν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. (Δεικνύει πρὸς τὰριστερά).
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἐγὼ ἤξεύρω πῶς ταῦτιὰ βοΐζουν, ὅταν κανεὶς ἔχῃ συνάγχην ἢ ὅταν πάρῃ κίνησιν ἢ λουσθῇ.
- ΕΛΕΝΗ. Ἄλλῃ εἶνε ἡ βοή αὐτή. Ἄχ! πῶς με βοΐζει!!...
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Λοιπὸν σε κακολογοῦν τὴν στιγμήν αὐτήν;
- ΕΛΕΝΗ. Μάλιστα. Εἶμαι βεβαία περὶ τούτου καὶ δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ποῦ με στενοχωρεῖ τόσο, ὅσον αἱ κατηγορίαι τοῦ κόσμου. Ὡ ἂν τὰς ἔπιαναι

τὰς κακὰς αὐτὰς γλώσσας !!... (κινεῖ τὴν χεῖρα εἰς ἔνδειξιν ὀργῆς .

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἄλλ' ἂν ἔχωμε βοίσματα εἰς ταῦτά μας ὅσας φορὰς μᾶς κακολογοῦν, τότε ἔπρεπε μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ γίνουν κωφοὶ ἀπὸ τὰ βοίσματα.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν πιστεύεις λοιπὸν εἰς κανέν ἀπ' αὐτὰ τὰ προμηνύματα ;

ΟΥΡΑΝΙΑ. Δὲν πιστεύω εἰς κανέν. Δὲν εὐρίσκω πρᾶγμα γελοιωδέστερον καὶ ἀνοητότερον ἀπὸ αὐτὰς τὰς μωρολογίας. Δὲν τὸ ἐκατάλαβες ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον σὲ ἤκουα τύσῃν ὦραν τώρα ;

ΕΛΕΝΗ. Ἄχ μὲ ἀνακουφίζεις. Ἐγὼ καταθασανίζομαι μὲ αὐτά.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Καὶ ἡ βοή τοῦ αὐτίου σου ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ;

ΕΛΕΝΗ. Πλησιάζει νὰ παύσῃ. Μ' ἐθεράπευσες κατὰ τὸ ἥμισυ.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Τύχη ἀγαθῆ. Ἦμποροῦσα νὰ σου φέρω ἀναρίθμητα παραδείγματα διὰ νὰ σε πείσω καὶ νὰ σου ἀποδείξω ὅτι τὰ προμηνύματα καὶ τὰ προγνωστικὰ αὐτὰ σημεῖα εἶνε ἐσφαλμέναι ἰδέαι τῶν ἀμαθῶν, ἀλλ' ὅταν τὰ ἔλεγες μοῦ ἐφάνησαν τόσον ἀστεῖα, ὥστε ἐπροτίμησα νὰ σε καταπολεμήσω μὲ τὴν εἰρωνείαν. Ἄν δὲ τώρα σε ἐθεράπευσα, καθὼς εἶπες, κατὰ τὸ ἥμισυ, ἄλλην φορὰν θά σε θεραπεύσω καθ' ὀλοκληρίαν. Πρόσεχε ὅμως μὴ μεταβάλης πάλιν γνώμην, ὅταν εὖρης καμμιάν ἀράχνην, ὅπως σήμερα.

ΕΛΕΝΗ. Θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ ἀλλάξω γνώμην ὅ,τι καὶ ἄν μου συμβῆ, ἀλλὰ σοῦ ζητῶ μίαν χάριν, φίλη μου, νὰ μὴ εἰπῆς εἰς κανένα ὅτι εἶμαι δεισιδαίμων καὶ προληπτική.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ὅσον δι' αὐτὸ ἔσο ἡσυχος. (γελῶσα) Ἐὰν τὸ αὐτὶ σου βοῖζῃ καμμιὰ φορά, νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐμέ. (Φεύγουν).

2^{ος} Διήλογος

ΤΟ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΔΟΝΤΙ

Πρόδωπα

ΒΑΣΙΛΙΚΗ { φίλαι
ANNA }

Ἡ Ἄννα εἰσέρχεται κρατοῦσα τὸ μάγουλον της διὰ τοῦ μανδη-
λίου, ἡ δὲ Βασιλικὴ τὴν ἀκολουθεῖ γελῶσα θορυβωδῶς.

ANNA. ὦχ, ὦχ, ὦχ ! πάλι μὲ πονεῖ τὸ δόντι μου. Ἄχ πῶς πονῶ ! ἄχ τὸ δόντι μου ! τὸ δόντι μου !

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄχ, ἄχ, ἄχ ! μὴν κλαίγῃς, φίλη μου. Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο μεγάλο τὸ κακό. Μὴ τὸ σκέπτεσαι καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πόνος. Ἄλλὰ δὲν μου λές, γιατί σοῦ πόνεσε τὸ δόντι σου;

ANNA. Εἶχα μπισκότα μὲ ἀμύγδαλα. Λοιπὸν χθές, ἐνῶ ἔτρωγα ἀπὸ αὐτά, ἔκαμε κρῆκ τὸ δόντι μου καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ πονῆ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καί δὲν μοῦ λές, πόσα μπισκότα ἔφαγες ;

ANNA. Δεκατρία.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (μετὰ θαυμασμοῦ) Δεκατρία ! ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν σε πονεῖ τὸ δόντι σου. Δὲν ξέρεις πῶς τὸ 13 εἶνε ἄσχημος ἀριθμὸς ;

ANNA. "Α ναί, καλὰ λές. Τὸ ἐλησμόνησα, ἀλλὰ ἀπὸ τώρα θὰ τρώγω ἕνα παραπάνω γιὰ νὰ γίνωνται 14.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Σὲ πονεῖ λοιπὸν πολὺ τὸ δόντι σου ;

ANNA. "Αχ ναί· με πονεῖ πολὺ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (γελωσα) Περίεργο ! Ἐγώ, ἂν καὶ εἶμαι τόσο κοντά σου, δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

ANNA. Περιπαίχτρα ! "Αν ἦσο ὅμως εἰς τὴν θέσιν μου...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Γιὰ στάσου νὰ τὸ ἰδῶ...

ANNA. "Ελα (ἀνοίγει τὸ στόμα).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (παρατηροῦσα ἐντὸς τοῦ στόματος τῆς "Αννης). Ποιὸ δόντι σὲ πονεῖ.

ANNA. (ὀμιλοῦσα μὲ ἀνοικτὸ στόμα) Δὲν ξέρω καλὰ καλὰ. Εἶνε εἰς τὸ βάθος πρὸς τὰριστερά. Βλέπεις ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (βλέπουσα καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ στόματος) Ἐπάνω ; Κάτω ; (εἰσάγει τὸν δάκτυλόν της εἰς τὸ στόμα τῆς "Αννης, ἵνα τὸ εὕρη).

ANNA. (φωνάζουσα) "Α ! !

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (φωνάζουσα ταυτοχρόνως) "Αχ ! !

ANNA. Μὴ τὸ ἐγγίξης, μὴ τὸ ἐγγίξης...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (πιπιλίζουσα τὸν δάκτυλόν της) Μ' ἐδάγκασε.....

ANNA. (γελωσα) Χωρὶς νὰ τὸ θέλω βέβαια.

- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Κακή ! Ἡ κακία σου σε ἔκαμε νὰ ξεχάσης τὸν πόνον σου καὶ γι' αὐτὸ γέλας.
- ANNA. (ἀναστενάζουσα) Ἄχ καὶ νὰ ἦτο αὐτὸ ποῦ λές ἀλήθεια !
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἔλα δὲ μὴν ἀναστενάζεις τώρα. Γέλασε λιγάκι ἀκόμα, γέλασε νὰ φκνοῦν τὰ δοντάκια σου, τὰ μαργαριταράκια σου, καθὼς λέγει ἡ μαμά.
- ANNA. Εὐχαριστῶ. Δὲν ἤθελα τέτοια μαργαριταράκια νὰ μὴ μ' ἀφίνουν νὰ κοιμηθῶ, νὰ πιῶ καὶ νὰ φάγω, (μετὰ περισσοτέρου πόνου) νὰ φάγω πρὸ πάντων.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Λαίμαργη !
- ANNA. Ἀλήθεια ἓνα τόσο μικρὸ κόκκαλο καὶ νὰ προξενῆ τόσο πόνον ! Καὶ ἔπειτα γιατί τάχα νᾶχωμε δόντια ; Θὰ εἴμεθα, θαρρῶ, πολὺ εὐτυχέστεροι, ἂν δὲν τὰ εἶχαμε.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ γι' αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς τὰ ἔβαλε θὰ εἰπῆ πῶς χρειάζονται. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἄς τάφήσωμεν αὐτά. Ξέρεις τί τὸ κάνουν τὸ δόντι, ὅταν πονῆ ; . . . (μετὰ τόνου) τὸ βγάζουν !
- ANNA. Ἄχ, ἄχ, ἄχ ! πῶς μὲ πονεῖ πάλι ! (θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μάγουλό της) Ἄχ τὸ δόντι μου ! τὸ δόντι μου !
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄχ ἄχ ἄχ, ἀγαπητή, μὴν κλαίης· δὲν εἶνε, σοῦ εἶπα, καὶ τόσο μεγάλο τὸ κακό.
- ANNA. Μά με πονεῖ πολὺ.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Αἶ τότε πῆγαινε ἔς τὸν ὀδοντοῖατρό.

- ANNA. Ὑπῆγα τὸ πρῶτ' καὶ ξέρεις πόσο ἔκλαψα ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καὶ ἐγώ, ὅταν ὑπῆγα μιὰ φορά, τὸ ἴδιο ἔκαμα.
- ANNA. Ἐκλάψες καὶ σὺ αἶ' ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ναί, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐστάθην καὶ τὸ ἔβγαλαν τὸ δόντι μου.
- ANNA. Ἐγὼ ὅμως ὄχι.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Σοῦ ἤνοιξε τὸ στόμα σου ὁ ὀδοντοίατρος ;
- ANNA. Μάλιστα καὶ τὸ ἐξήτασε παντοῦ παντοῦ, ἀλλ' ἐγὼ κάθε ὥρα τὸ ἔκλεια.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Εἰς ἐμέ, ὅταν ὁ ὀδοντοίατρος ἐξήταζε τὰ δόντια μου, ἡ μαμά μου ἔδειχνεν εἰκόνας.
- ANNA. Καὶ ἡ μαμά μου τὸ ἴδιο ἔκαμνε.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Αἶ λοιπόν ;
- ANNA. Αἶ λοιπόν, ἀφοῦ ὁ ὀδοντοίατρος ἐξήτασε τὰ δόντια μου, ὑπῆγεν εἰς τὸ σκρίνο του καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγο τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται σιγὰ σιγὰ μὲ τὰ χέρια ἀπὸ πίσω ἔτσι (κάμνει ὅ,τι λέγει), ἀλλὰ ἐγώ, ὅταν τὸν εἶδα, ἔρριψα φωναίς καὶ ἔφυγα.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καὶ γιατί ἔφυγες ;
- ANNA. Δὲν ἐκατάλαβες τί εἶδα ; Ἐκρατοῦσε εἰς τὸ χέρι του ἓνα ἐργαλεῖον σὰν ἐκεῖνο ποῦ κρατεῖ ὁ χορδιστής τοῦ πιάνου. Δὲν τὸ εἶδες σὺ τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ τοῦ ὀδοντοίατροῦ ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Τὸ εἶδα, ἀφοῦ ὅμως ἔβγαλε τὸ δόντι μου. Σοῦ εἶπε καὶ ἔτσι ὁ ὀδοντοίατρος ; : «Μὴ φοβεῖσαι, μικρά μου, δὲν θὰ σοῦ κάμω νὰ πονέσης».
- ANNA. Ναί, ναί, μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς αὐτὰ εἶνε ψευτιάς, γιατί, καθὼς λέγει ὁ μπα-

μπᾶς, δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερος ψεύστης ἀπὸ τὸν ὀδοντοῦατρό. (Φέρει τὴν χεῖρα καὶ πάλιν εἰς τὸ μάγουλόν της). "Ἄχ, ἄχ, ἄχ! πάλιν ἔρχεται ὁ πόνος.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. "Ἄχ, ἄχ, ἄχ! Μὴν κλαίης, φίλη μου, μὴν κλαίης. Δὲν εἶνε, σοῦ εἶπα, πολὺ μεγάλο τὸ κακό." Ἐλα κάμε κουράγιο νὰ πᾶμε εἰς τὸν ὀδοντοῦατρό.

ANNA. "Ὅχι, ὄχι, φοβοῦμαι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄλλὰ, φίλη μου, τὸ παιδικὸ δόντι βγαίνει χωρὶς πόνου, πολὺ εὐκόλα σὰν ἓνα χορταράκι. "Ἐλα ἔλα νὰ πᾶμε καὶ θὰ ἰδῆς.

ANNA. "Ὅχι, ὄχι φοβοῦμαι

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Φοβιτσιάρκα! Τράβα λοιπὸν τὸν πόνον καὶ ἔχε τὸ δόντι σου. Γιὰ κῦτταζε, πρήσθηκε καὶ τὸ μάγουλό σου. Βάλε τὸ χέρι σου καὶ θὰ τὸ καταλάβης.

ANNA. (Ψάφουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ μάγουλόν της). Θεέ μου, πῶς θὰ ἔβγω μὲ τέτοιο μάγουλο!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. "Ὅλοι θὰ γελοῦν μὲ σένα. "Ἐλα σοῦ λέγω νὰ πᾶμε εἰς τὸν ὀδοντοῦατρό. Νὰ ἰδῆς, τὰ βγάζει τὰ δόντια χωρὶς πόνου.

ANNA. Ἐκεῖνος ναί, ἀλλὰ ἡμεῖς;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. "Ὅταν κλείση κανεὶς τὰ μάτια του, δὲν καταλαμβάνει τίποτε.

ANNA. Τίποτε, τίποτε, τίποτε, τίποτε, τίποτε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Τίποτε, τίποτε, τίποτε, τίποτε, τίποτε, φίλη μου. Τὸ κάμνει μάλιστα τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν προσθαίνει κανεὶς νὰ εἰπῇ ὄχ. "Ἐπειτα, καί

ὅταν ἔβγῃ τὸ δόντι, νὰ ἰδῆς πῶς ὅλοι εἶνε εὐ-
χαριστημένοι, πῶς γελοῦν ὅλοι καὶ τὸ βλέπουν!
Ἐγώ, ὅταν ἐβγῆκε τὸ δόντι μου, ἤθελα νὰ τὸ
σπάσω τὸ συχαμένο.

ANNA. (ἀποφασιστικῶς) Αἶ λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πᾶμε
νὰ μοῦ τὸ βγάλουν.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἀπεφάσισες ; Ἔλα πᾶμε. (κἀμνουν κίνησιν πρὸς
ἐξοδον, ἀλλ' ἡ Ἄννα ὡς σκεφθεῖσα τι σταματᾷ ἀπο-
τόμως, ταύτην δὲ μιμεῖται καὶ ἡ Βασιλική)

ANNA. Ἄλλ' ἂν μείνω κουτσοδόντα ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἀνόητη ! ξαναφυτρώνει τὸ δόντι, δὲν τὸ ξέρεις ;

ANNA. Κι' ἂν πάλιν ξαναπονέσῃ ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Τὸ βγάζουν πάλι.

ANNA. Καὶ ἔπειτα ξαναφυτρώνει πάλιν καὶ πάλιν τὸ
βγάζουν σὰν ξαναπονέσῃ καὶ ἔτσι ἐξακολουθοῦν
νὰ τὸ βγάζουν καὶ νὰ ξεφυτρώνῃ σὰν τὰ κα-
ρόττα ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄ ὄχι. Δυὸ φοραὶς μόνο φυτρώνουν τὰ δόντια.

ANNA. Αἶ τί κἀμνουν λοιπόν, ὅταν τὸ δόντι πονέσῃ δυὸ
φοραὶς καὶ τὸ βγάλουν δυὸ φοραὶς ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Βάζουν ψεύτικα. Ἡ γιαιγιά μου φορεῖ τριάντα
δύο ψεύτικα δόντια. Αὐτὰ δὲ τὰ ψεύτικα δόν-
τια δὲν πονοῦν καθόλου. Τὰ βγάζουν καὶ τὰ
βάζουν πολὺ εὐκόλα χωρὶς τὸν παραμικρὸ πόνον.

ANNA. Ἄχ πῶς ἤθελα νὰ ἔχω κι' ἐγὼ τέτοια ψεύτικα
δόντια !!(Φέρει τὴν χεῖρα καὶ πάλιν εἰς τὴν παρειάν)
Ἄχ, ἄχ, ἄχ ! πάλι μὲ πονεῖ τὸ δόντι μου.
Ἔλα πᾶμε ἔς τὸν ὀδοντοῖατρό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ ἐνῶ φεύγουν λέγει)
"Αχ, ἄχ, ἄχ! μὴν κλαίης, φίλη μου, μὴν
κλαίης. Ἐλα καὶ θὰ σοῦ τὸ πετάξω 'ς τὴ στιγ-
μὴ τὸ συχαμένο.

3^{ος} Διήλογος

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ & Η ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ

Πρόσωπα

ΟΥΡΑΝΙΑ ἀνθοπῶλις

ΕΥΤΕΡΠΗ λαχανοπῶλις

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπάρχουσι δύο θρανία ἀπέχοντα ἰκανὴν ἀπ' ἀλλήλων
ἀπόστασιν. Πρώτῃ παρουσιάζεται ἡ λαχανοπῶλις κρατοῦσα ἐν
κανίστρῳ λαχανικὰ διάφορα καὶ διευθυνομένη πρὸς ἓν ἐκ τῶν
δύο θρανίων λέγει :

"Ἄ ἐδῶ εἶνε ὥραία θέσις διὰ νὰ πωλήσω τὰ λαχανικὰ
μου. τοποθετοῦσα δὲ τὸ κανίστρον τῆς ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ καθήμε-
νη ἐξακολουθεῖ). Ἄς καθίσω καὶ ἄς ἀρχίσω νὰ προκαλῶ τοὺς
ἀγοραστὰς, (μὲ φωνὴν μεγαλειτέραν) :

Λάχνα δροσολουσμένα
τρέξε νὰ προμηθευθῆς
Εἶνε ὅλα διαλεγμένα,
ἔλα κύττα νὰ πεισθῆς.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἀνωτέρου ἐμφανίζεται ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους
ἡ ἀνθοπῶλις καὶ διευθύνεται εἰς τὸ ἐλεύθερον θρανίον χωρὶς νὰ παρα-

τηρηθῆ ὑπὸ τῆς λαχανοπώλιδος, ἡ ὅποια εἶνε προσηλωμένη εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν λαχανικῶν της. Ἐμφανιζομένη δὲ λέγει :

Τί ὠραία θέσις ! Ἐδῶ θὰ εὔρω ἐξ ἄπαντος πολλοὺς ἀγοραστὰς. Ἄς καθίσω νὰ τακτοποιήσω τὰ ἄνθη μου (κάθεται καὶ τακτοποιοῦσα τὰ ἄνθη της φωνάζει :

Τὰ ὠραῖά μου τὰ ἴα
τίς θὰ τὰ ἀπαρνηθῆ ;
Πάρετε, καλὴ Κυρία,
ποῦ περνᾶτε βιαστικῆ.

(μετὰ δὲ τοῦτο θωπεύουσα τὰ ἄνθη της λέγει :) Ἄχ ! αὐτὸ τὸ γιγασεμί ! καὶ ἦτο κρυμμένο μέσα εἰς τὰ ἄλλα καὶ δὲν ἐφαίνετο καθόλου.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. (Βλέπουσα μετὰ περιεργείας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ). Ποῦ εἶνε αὐτὴ ποῦ πωλεῖ τὰ ἄνθη ; (ἀνακάλυπτουσα δ' αὐτὴν λέγει μετὰ δυσαρσεκειᾶς) Θεέ μου ! εἶνε ἐδῶ καὶ πολὺ κοντὰ μου μάλιστα. Τὰ ἄνθη της θὰ ἀμαυρώσουν ἴσως τὰ λαχανικά μου, ἀλλ' ἄς προσπαθήσω νὰ προσελκύσω ἐγὼ τοὺς ἀγοραστὰς (μεγαλοφώνως :

Σέλινα, κολοκυθάκια
καὶ καρόττα τρυφερὰ
καὶ ὠραῖα φασουλάκια
Πάρτε, εἶνε εὐθηνά.

ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ. (Βλέπουσα ἐπίσης μετὰ περιεργείας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ, ποῦ πωλεῖ τὰ λαχανικά ; (μετὰ δὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῆς). Ἄ ! ἰδοὺ αὕτη καὶ πολὺ κοντὰ μου μάλιστα (μετὰ δυσαρσε-

σκείας). Τί ὄχληρά συντροφιά, Θεέ μου, τί ὄχληρά! (μετ' ἀποστροφῆς) Μοῦ ἔρχεται μωροδιὰ κρομμυδιοῦ καὶ σκόρδου καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω. Ἐπειτα θὰ χαλάσῃ καὶ ἡ εὐωδία τῶν λουλουδιοῦν μου. (μὲ φωνὴν χαμηλοτέραν) Ἄχ! καὶ νὰ ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἐκσφενδονίσω εἰς τὴν Κίναν!! (κάμνει κίνησιν διὰ τῆς χειρὸς μετ' ὀργῆς.)

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. (ὄσφραϊνομένη ἰσχυρῶς.) ὦ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιοῦν τῆς μοῦ ἐκτύπησε ἔς τὸ κεφάλι. Ἐπειτα θὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ λαχανικά μου ἄρωμα γιανσεμιοῦ καὶ ῥόδου καὶ θὰ μοῦ τὰ χαλάσῃ. (μὲ χαμηλοτέραν φωνὴν) Ἄχ! καὶ νὰ ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἐκσφενδονίσω εἰς τὴν Ἰαπωνίαν!!

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ, (μεγαλοφώνως)

Κρίνα, ῥόδα μυρισμένα
ποῦ ἢ ποίησις ὑμεῖς
Εἶν' ἐδῶ συναθροισμένα,
διαβάται μου καλοί.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Τὶ σχλαστική!! Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί λέγει. Ἄς φωνάζω ἐγὼ νὰ ἰδῇ πῶς φωνάζουν.

Μελιτζάνες, ῥεπανάκια

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. (διακόπτουσα αὐτὴν γελῶσα) Ποῖα πτωσίς!
Ἄπο τὰ κρίνα καὶ τὰ ῥόδα ἔς τὰ ῥεπάνια καὶ τῆς μελιτζάνες.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. (ἐπαναλαμβάνουσα δυνατώτερα).

Μελιτζάνες, ρεπανάκια
κόκκινα όρεκτικά
καί για Ξεΐδι άγγουράκια
πάρτε, εΐνε εϋθηνά.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Τί άνοστιά! Καί έμως θα προσελκύση τούς
διαβάτας αυτή όλους με τής φωνάίς της.
"Ας φωνάξω καί εγώ να την ύπερβάλω.

Τό καλλίτερο στολίδι
εΐνε τάνθη τά άγνά.
Ένωμένα εν δεσμίδι
διέστε, εΐνε θελκτικά.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. "Ας την καταπολεμήσω. Έμπρός!

Τρέξτε όλοι εις έμένα
δίχως, δίχως δισταγμό.
"Ολοι, όλοι εις έμένα,
πού λαχανικά πωλώ,

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. (Κατ' ιδίαν). "Ας φωνάξω κι' εγώ πάλι. Θα τούς
άρπάξη αυτή όλους.

"Οχι! όλοι εις έμένα.
διέστε πώς μοσχοβολούν
Τάνθη μου τάγαπημένα
γελαστά σ'ας προσκαλούν

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. (Έγειρομένη καί προχωρούσα προς την άνθοπω-
λιδα) Μά σιωπή επί τέλους! με ξεκούφανες
με τής φωνάίς σου.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. (έγειρομένη επίσης) Σιώπησε σύ πρώτα.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. 'Αμ' δέν σιωπήξς σύ; Χαρά 'ς τή

φωνή! μήπως ὁ λάρυγγάς σου εἶνε κκσσιτερωμένος;

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Φρόντιζε σύ γιὰ τὸ λάρυγγά σου, ἐπειδὴ δυστυχῶς δὲν ἔχω μαλακτικὰ λουλούδια εἰς τὸ κάνιστρόν μου.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Χαρὰ ἔς τὴ φλυαρία!

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Χαρὰ ἔς τὸ στόμα τὸ ἀπύλωτο!

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Καὶ νὰ πωλοῦσες δὴ κνένκ πρᾶγμα ὠφέλιμο, ἄς κουρεύεται. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές, σέ παρακαλῶ, εἰς τί χρησιμεύουν τὰ λουλούδια σου;

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Ἄλλ' ἄρά γε ἀξίζει νὰ κάνης τόση ταραχὴ γιὰ τὰ παληολαχανικά σου;

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Καὶ ὅμως τὰ λαχανικά μου εἶνε χρήσιμα, ἐνῶ τὰ ἄνθη σου

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Τὰ ἄνθη μου εἶνε μαγευτικά.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Ἐγὼ δίδω τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Καὶ ἐγὼ τοὺς στολίζω καὶ τοὺς εὐχαριστῶ μὲ τὴν μυρωδιὰν τῶν λουλουδιῶν μου.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Ἐχεις, βλέπω, εἰς ὅλα τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἶπῃς ἐγὼ θὰ φρονῶ, ὅτι τὰ λαχανικά μου εἶνε χρησιμώτατα καὶ ὠφελιμώτατα, ἐνῶ τὰ λουλούδια σου εἶνε περιττά.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. (ὕποκλινομένη) Λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, σέ χαιρετῶ καὶ σέ ἀποχωρίζομαι μὲ πολλήν εὐχαρίστησιν, Κυρία μου.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τὸν ἀποχωρισμόν σου (Ἐκατέρα διευθύνεται πρὸς τὸ κἀνι-

στρόν της και τακτοποιεῖ τὰ ἄνθη και λαχανικά της).

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. (κατ' ἰδίαν μετὰ τινος στιγμῆς) Καὶ ὅμως εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς θείας μου και χρειάζομαι μίαν ἀνθοδέσμη. Δὲν ἀρμόζει βέβαια νὰ τῆς προσφέρω ἀνθοδέσμη ἀπὸ λαχανικά· (μετὰ τινος σιωπῆν) Καὶ λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ καταφύγω εἰς τὴν ἀνθοπώλιδα, πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον βέβαια ὕστερα ἀπὸ τόσα λόγια ποῦ ἀνταλλάξαμε. Μ' ὅλα ταῦτα θὰ προσπαθῆσω ν' ἀγοράσω τὴν ἀνθοδέσμη χωρὶς νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ. Ὅταν ὑπάγω ἐδῶ πίσω και ἀφήσω τὰ λαχανικά μου και χωρὶς λαχανικά παρουσιασθῶ εἰς αὐτήν, πιστεύω νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσῃ. Ποῦ θὰ θυμᾶται τὸ πρόσωπό μου (λαμβάνει τὸ κἀνιστρόν της και φεύγει ἐκεῖ που πλησίον).

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. ἐνῶ τακτοποιεῖ τὰ ἄνθη της ὡς ἐνθυμηθεῖσά τι) Καὶ τὸ κρέας μου ποῦ ἔχω ἔς τὴ φωτιά; Εἶνε ἀνάγκη νὰ πάρω φασουλάκια ἢ ἄλλο τίποτε διὰ νὰ ρίψω μέσα. Δὲν εἶνε δυνατόν βέβαια νὰ τὸ μαγειρεύσω μὲ τριαντάφυλλα και κρίνα. Ἄς τρέξω νὰ προσθῶ τὴν λαχανοπώλιδα. Ἄχ! τί ἔκαμα· Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς εἰπῶ τόσα· . . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, θὰ τὴν προσκυνήσω. Ἄν ὅμως κρύψω τὸ κἀνιστρόν μου ἐδῶ ὅπισω και προυνισθῶ χωρὶς αὐτό, ἴσως δέν

μ' αναγνωρίση. "Ας τὸ κρύψω λοιπόν. (Κρύπτεται μετὰ τοῦ κάνιστρου τῆς ἐκεῖ που, μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ ἐμφανίζεται ἡ λαχανοπῶλις καὶ μὴ εὐρίσκαυσα αὐτὴν λέγει) "Α ! ἔφυγε τί κρῖμα ! (ἐν ταύτῳ ἐμφανίζεται ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἡ ἀνθοπῶλις, ταύτην δὲ βλέπουσα ἡ λαχανοπῶλις λέγει) Ἴδου ἔρχεται. "Ας πλησιάσω. (πλησιάζει καὶ λέγει με χαμηλωμένους ὀφθαλμούς) Μίαν ἀνθοδέσμη, σὲ παρακαλῶ

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Ὀλίγα λαχανικά, σὲ παρακαλῶ.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Θά μ' ἀνεγνώρισες, πιστεύω, καθὼς σε ἀνεγνώρισα καὶ ἐγώ.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Ὡ ναὶ σε ἀνεγνώρισα καὶ ἐννοῶ τὸ λάθος μου.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Ὡ ναὶ καὶ ἐγὼ τὸ ἀναγνωρίζω καὶ λυποῦμαι καὶ μετανῶ δι' ὅσα εἶπα.

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Εἴμεθξ, ὡς βλέπεις, χρήσιμοι· καὶ αἱ δύο ἔχομε τὴν ἀνάγκην ἢ μία τῆς ἄλλης. "Ας λησμονήσωμεν ὅ,τι ἔγεινε καὶ ἀπὸ τῶρα ἄς γείνωμεν πρῶται φίλι.

ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Ὡ μάλιστα ἄς γίνωμεν. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Καὶ διὰ τὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, θά σε παρακαλέσω νὰ κάμης ἐκλογὴν ἀπὸ τὰ ὠραιότερά μου λαχανικά. (φέρει τὸ κάνιστρόν τῆς καὶ τῆς προσφέρει λαχανικά).

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Καὶ ἐγώ, ἀφοῦ σ' εὐχαριστήσω, θά σε παρακαλέσω νὰ δεχθῆς τὴν καλλιτέραν μου ἀνθοδέσμη (φέρει ἐπίσης τὸ κάνιστρόν τῆς καὶ τῆ

προσφέρει μίαν ἀνοδοέσμην λέγουσα :) Λάβε την.
ΛΑΧΑΝΟΠΩΛΙΣ. Ὡ εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ καὶ δὲν θὰ λησμο-
νήσω ποτέ, ὅτι ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ καλοῦ
Θεοῦ ὅλοι ἔχουν τὴν θέσιν των (φεύγουν).

4ος Διήγησις

Ἡ ΔΙΚΗ ΜΙΑΣ ΜΥΓΙΑΣ

Πρόδωπα

ΜΑΡΚΟΣ	ἐτ. 11	μαθηταὶ τοῦ αὐτοῦ Σχολείου.
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ	» 8	
ΠΕΡΙΚΛΗΣ	» 10	

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ σπουδαστήριον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει πο-
τήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μυῖα, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ πρα-
γματικὴ ὑπαρξίς δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία. Ὁ Περικλῆς κάθη-
ται πρὸ τῆς τραπέζης καὶ σκυθρωπὸς παρατηρεῖ ἐντὸς τοῦ ποτη-
ρίου, τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην εἰσέρχονται ὁ Μᾶρκος καὶ ὁ Θεό-
φραστος.

ΜΑΡΚΟΣ. Χαῖρε, Περικλῆ.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Γιατί εἶσαι κλεισμένος εἰς τὸ σπουδαστήριον
μ' αὐτὸν τὸν ὥραϊον κειρὸν καὶ μάλιστα σήμε-
ρα ποῦ εἶνε Σάββατο; Δὲν ἐτελείωσες ἀκόμη
τὰ χρέη σου;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (σκυθρωπὸς) Τὰ ἐτελείωσα.

ΜΑΡΚΟΣ. Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἔλα νὰ κάνωμε ἓνα μα-
κρυνὸ περίπατο. Ἦλθαμε νὰ σὲ πάρωμε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (ὡς προηγουμένως) Δὲν ἤμπορῶ.

- ΜΑΡΚΟΣ. (λυπημένος) Γιατί; μήπως σέ έχουν υπό κράτησιν ἐδῶ;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (μὲ δυσαρέσκειαν) Νὰ ποῦ τὸ κατάλαβες. Ἄλλὰ (δεικνύων τὸ ποτήριον), ἂν ἐγὼ εἶμαι ὑπὸ κράτησιν καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶνε ὑπὸ κράτησιν ἐδῶ.
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. (πλησιάζων μὲ περιέργειαν) Ἄ μία μυῖα!
Ὡ πόσον εἶνε ἀστεία! Τρίβει τὸ ρύγχος τῆς μὲ τὰ πόδια τῆς.
- ΜΑΡΚΟΣ. (γελῶν) Τὸ ρύγχος τῆς; . . . λέγεται ρύγχος αὐτό;
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Τὴν μύτην τῆς, ἂν τὸ θέλγς ἔτσι. (πρὸς τὸν Περικλῆν) Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν μᾶς λέγεις τί κάμνετε ἐδῶ καὶ οἱ δύο σας;
- ΜΑΡΚΟΣ. Ναι καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ ἐρωτήσω.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Νὰ αὐτὴ ἡ μυῖα εἶνε ἡ αἰτία ποῦ με ἐτιμώρησεν ἡ μαμά.
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Ἄλλὰ πῶς; μία μυῖα τί κακὸν ἐπὶ τέλους ἔμπορεῖ νὰ κίμη;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἔγεινεν ἡ αἰτία νὰ χαλάσω τὴν κρέμαν
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Τὴν κρέμαν; δὲν τὸ πιστεῶ.
- ΜΑΡΚΟΣ. Ἄλλὰ διηγήσου ἐπὶ τέλους τί συνέβη, νὰ καταλάβωμεν τὸ παράδοξον αὐτὸ πρᾶγμα.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (ἐσπευσμένως) Ἴδου: Ἡ κρέμα ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸ βράδυ. Ἐγὼ ἐπέρασα κατὰ τύχην ἀπὸ ἐκεῖ καὶ εἶδα τὸ λαίμαργον αὐτὸ ζῶον νὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὴν κρέμαν

- ΜΑΡΚΟΣ. Θὰ ἐπεθύμησες βέβαια, ὅτε τὴν εἶδες, νὰ ἦσο εἰς τὴν θέσιν τῆς.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (Περιφρονῶν τὴν διακοπὴν) Τὴν διώχνω, αὐτὴ πετᾶ, ἀλλ' ἐπανέρχεται μετ' ὀλίγον. Τὴν διώχνω καὶ πάλιν, ἀλλ' ἐπανέρχεται ἐκ νέου, τοῦτο δὲ ἐπανλαμβάνεται μυριάκις.
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Τότε βέβαια σὺ ἐθύμωσες.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Βεβαιότατα ἐθύμωσα καὶ κατακόκκινος ἐσήκωσα τὸ χέρι μου νὰ τὴν κτυπήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς πλὴν! τὰ πέντε δάκτυλά μου ἐμῆκαν εἰς τὴν κρέμαν ἀντὶ νὰ κτυπήσουν τὴν μυῖαν.
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Ὡ δυστυχία!
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Δὲν ἦτο δυνατόν βέβαια νὰ μείνω ἔτσι παραλειμμένος μὲ τὴν κρέμαν.
- ΜΑΡΚΟΣ. Αἶ, ἐννοεῖται, ἐσκουπίσθηκες βέβαια.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Φυσικά· μὲ τὴν γλῶσσάν μου ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἄλλο τίποτε πρόχειρον, δυστυχῶς ὅμως ἐσχηματίσθηκε ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου μία τρυπα ἀρκετὰ μεγάλη εἰς τὴν κρέμαν καὶ τοῦτο με ἠνάγκασε νὰ τὴν διορθώσω, ἀλλά.....
- ΜΑΡΚΟΣ. Αἶ καλὰ τὰ ἄλλα τὰ μαντεύομεν.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἄ βέβαια εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ τὰ μαντεύσητε. Βλέπετε λοιπόν; δὲν ἔχει τὸ σφάλμα ἢ μυῖα;
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ (συμφωνῶν). Αἶ βέβαια· ἢ μυῖα εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγώ, ὅτε ἡ μαμὰ ἀνεκάλυψε τὸ πρᾶγμα καὶ με περιώρισεν ἐδῶ μέσα,

- ἄμα τὴν εἶδα καὶ τὴν ἀνεγνώρισα ἐπάνω εἰς
τὸ παραπέτασμα·
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ποιὰν ; τὴν μαμά σου ;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Ὅχι, ἀδελφέ, τὴν μυῖαν ! Ὅτε λοιπὸν τὴν
ἀνεγνώρισα καὶ τὴν εἶδα νὰ γλείφῃ ἐμπαικι-
κῶς τὰ χεῖλη της, τὴν ἤρπασα καὶ τὴν ὑπέ-
βαλα εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν τιμωρίαν. Τὴν ἔχω,
ὡς βλέπετε, καὶ ἐγὼ ἐδῶ ὑπὸ κράτησιν.
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ἄλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε αὐτὴ ἡ μυῖα τοῦ
ἐκάθισεν εἰς τὴν κρέμαν ;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ** (μετὰ θυμοῦ) Ἄν εἶμαι βέβαιος ; Καὶ ἔχει
ἄλλη μυῖα αὐτὸ τὸ διαβολικὸν ὕφος ;
Δὲν βλέπετε καὶ σεῖς τί ὕφος διαβολικὸν ἔχει ;
(Τὰ τρία παιδιὰ κύπτουν εἰς τὸ ποτήριον καὶ παρα-
τηροῦν).
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ** (ἐγειρόμενος) Διαβολικὸν ; αἶ μάλιστα
εἶνε ὀλίγον διαβολικὸν τὸ ὕφος της.
- ΜΑΡΚΟΣ** (ἐγειρόμενος ἐπίσης) Ἐγὼ δὲν ἔχω τόσον καλὰ
μάτια, ὅσον ἔχετε σεῖς, φίλοι μου. Δὲν βλέπω
κανένα ὕφος διαβολικόν. (Πρὸς τὸν Περικλῆ).
Αἶ καὶ τώρα τί ἄλλο σκοπεύεις νὰ κάμῃς ;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ** (θυμωμένος) Δὲν ἤξεύρω.
- ΜΑΡΚΟΣ.** Δὲν τὴν κρίνομεν τὴν μυῖαν οἱ τρεῖς μας ;
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Μάλιστα, μάλιστα. Εἶνε πολὺ ὠραία ἡ ἰδέα
τοῦ Μάρκου.
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ἴδου πῶς θὰ γείνη ἡ δίκη. Σὺ, Περικλῆ, θὰ
κινήσῃς ἀγωγὴν ἐναντίον τῆς μυίας.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Μὰ τί θὰ εἰπῇ αὐτὸ δὲν καταλαμβάνω.

- ΜΑΡΚΟΣ.** Νά τώρα θά τά τακτοποιήσω καί θά καταλάβω. Ἐγὼ ἤκουσα τὸν πατέρα νά λέγη πῶς γίνεται ἡ δίκη. (δεικνύων τὴν τράπεζαν) Ἰδοὺ τὸ βῆμα.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Ἐγὼ θά εἶμαι ὁ δικαστής.
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ὅχι καλλίτερα νά γείνη δικαστής ὁ Θεόφραστος, διότι ὁ δικαστής πρέπει νά εἶνε ἐκτός τῆς ὑποθέσεως.
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.** Καλὰ λοιπόν· ἐγὼ θά γείνω δικαστής.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Καί ἐγώ ;
- ΜΑΡΚΟΣ.** Σὺ θά εἶσαι ὁ εἰσαγγελεύς.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Τί θά κάμω δηλαδή ;
- ΜΑΡΚΟΣ.** Θά ἐκθέσης τὸ ἔγκλημα τῆς μυίας καί θ' ἀπατήσης νά τιμωρηθῇ.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ.** Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπόν.
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ἐγὼ θ' ἀναλάβω τὴν υπεράσπισίν της. Ἐλα λοιπόν, Θεόφραστε, κάθισαι πρὸ τῆς τραπέζης εἰς τὴν θέσιν τοῦ Περικλῆ·
ἐδῶ θά καθίσῃ ὁ Περικλῆς καὶ ἐδῶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἐγὼ καὶ εἰς τὸ μέσον ὁ κατηγορούμενος. (κάμνουν τὰς μεταβολὰς τὰς ὑποδεικνυομένας ὑπὸ τοῦ Μάρκου).
- ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ** (γελῶν) Καλὰ. Ἡ μυία βέβαια εἶνε ὁ κατηγορούμενος. Πόσον μοι φαίνεται ἀστεῖον ! (πηδᾷ ἐπὶ τῆς καθέκρας).
- ΜΑΡΚΟΣ.** Ὁ δικαστής αὐτὸς εἶνε πολὺ νέος καὶ τοῦ λείπει ἡ σοβαρότης, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν βλάπτει. (πρὸς τὸν Περικλῆ) Αἴ λοιπόν εἰς σὰς ὁ

λόγος, κύριε εἰσαγγελεῦ (ὁ Περικλῆς ἀλλαχοῦ προσηλωμένος δὲν ἀποκρίνεται).

ΜΑΡΚΟΣ (καὶ πάλιν πρὸς τὸν Περικλῆ ἔντονώτερον) Κύριε εἰσαγγελεῦ ! !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (ἀνανήφων) Ἄ ἐμένα λέγεις ; Περίμενε ὀλίγον Ὅφειλω βέβαια ν' ἀποδείξω ἔνοχον τὴν πονηρὰν αὐτὴν μυῖαν.

ΜΑΡΚΟΣ. Μάλιστα, ἀλλὰ σοβαρότης καὶ κοσμιότης, παρακαλῶ. Ἄρχισε λέγων : Κύριοι κτλ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Καλὰ λοιπὸν ἀρχίζω. Κύριοι, ἔρχομαι νὰ ἐπικαλεσθῶ ἀπὸ τοὺς δικαστὰς παραδειγματικὴν τιμωρίαν (ὁ Θεόφραστος, ἐνῶ λέγονται ταῦτα, σκῶνει τὸ ποτηριον σιγὰ σιγὰ, ἵνα ἰδῆ τὴν μυῖαν, ὁ δὲ Περικλῆς βλέπων τοῦτο διακόπτει τὸν λόγον καὶ λέγει πρὸς τὸν Θεόφραστον) Μὰ πρόσεχε, Θεόφραστε, θὰ σοῦ ξεφύγη. (λαμβάνων δὲ καὶ πάλιν ὕψος δικηγορικὸν ἐξακολουθεῖ) Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ ἐπικαλεσθῶ αὐστηρὰν τιμωρίαν κατὰ τοῦ ἐγκληματίου τούτου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ποτήριον αὐτό, διότι αὐτὸς ἔγεινεν αἰτία νὰ ἐπέλθῃ τὸ πρόωρον τέλος μιᾶς κρέμας, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ φαγωθῆ τὴν ἐσπέραν . . . Ἡνάγκασε προσέτι μία μητέρα νὰ τιμωρήσῃ τὸν υἱὸν τῆς σήμερον Σάββατον μὲ τὸν ὠραῖον αὐτὸν καιρὸν ! καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν λαιμαργίαν τῆς καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς ! Μυριάκις προσεπάθησαν νὰ τὴν

φέρουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς φρονήσεως, ἀλλὰ μυριάκις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σφάλμα της, θέλω δηλαδὴ νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κρέμαν. (μετὰ περισσοτέρου θυμοῦ) Εἶνε ζῶον ἀκάθαρτον καὶ λαίμαργον καὶ ἀπαιτῶ νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς:

ΜΑΡΚΟΣ.

(Ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων τὸν λόγον) Κύριοι, ἠκούσατε πρὸ ὀλίγου μίαν ἔκθεσιν βραχεῖαν καὶ αὐστηράν.....πολὺ αὐστηράν.....καὶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπεράσπισιν ἀνέλαβον, ὠνομάσθη ζῶον ῥυπαρὸν καὶ λαίμαργον. Τοῦτό μοι φαίνεται ὑπερβολικόν.....Ἦμπορεῖ τις ν' ἀγαπᾷ, νομίζω, τὴν κρέμαν χωρὶς νὰ εἶνε ζῶον ῥυπαρὸν καὶ λαίμαργον. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι καὶ ὁ κ. εἰσαγγελεὺς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγλειψε τὰ δάκτυλά του.....

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

ΜΑΡΚΟΣ.

(ἐγειρόμενος) Θὰ λάβῃς λοιπὸν τὸ μέρος της; Ἄφου ἀνέλαβα τὴν ὑπεράσπισίν της.....Ἐπειτα τί ἔγκλημα μέγα ἔκαμεν ὁ πελάτης μου; Ἄρά γε καὶ ὁ κ. Περικλῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐδῶ παρών, ἂν ἦτο μυῖα καὶ ἐπέτα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, θὰ ἐδίσταζε νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὴν κρέμαν;.....Ἦχι βέβαια, τὸ ἴδιον δὲ θὰ ἔκαμνα ἀναμφιβόλως καὶ ἐγὼ καθὼς καὶ ὁ κ. δικαστῆς (δεικνύει τὸν Θεόφραστον).

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Ὡ βέβηκια καὶ ἐγὼ θὰ ἐκαθήμην.....

ΜΑΡΚΟΣ. Ἴδου ὁ κ. δικαστῆς ὁμολογεῖ τὴν ἀδυναμίαν

του αἰ λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῶς ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν μίᾳ μυῖα, ἐν πλάσμα χωρὶς ἀγωγὴν καὶ χωρὶς λογικόν, νὰ μὴ κάμῃ τὸ ἴδιον ; Ποῖος τὸ ἐδίδαξε τὸ σέβας πρὸς τὰ πράγματα τῶν ἄλλων ; Ἡ μήτηρ του ἠγνόει ὅλα αὐτὰ τόσον, ὅσον τὰ ἀγνοεῖ καὶ αὐτό. Ἐπειτα ἡ μυῖα εἶνε τόσον μικρά, ὥστε ἠμπορεῖ, νομίζω, νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὰ περισσεύματά μας χωρὶς νὰ μᾶς προξενῇ ζημίαν. Πρέπει λοιπόν, Κύριοι, σᾶς ἐρωτῶ, διὰ σφάλμα τόσον, συγγνωστὸν νὰ τὴν στερήσωμεν τὴν δυστυχῆ τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιον, τὸν κυανοῦν οὐρανόν, τὴν ἐλευθερίαν ; Δὲν ἀπέπλυνεν ἤδη τὸ σφάλμα τῆς μὲ τὴν φυλάκισίν τῆς αὐτῆν ; (δεικνύει τὸ ποτήριον) Ἀπολύσατε λοιπόν τὸν πελάτην μου σηκώνοντες τὸ στενόχωρον αὐτὸ ποτήριον, κάτωθεν τοῦ ὀποίου στενάζει.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. (ἐγειρῶν τὸ ποτήριον) Ἰδοὺ τὸ σηκώνω.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ (μετ' ἀπορίας) Ἄ ! ἐπέταξε πρὸ πολλοῦ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (μετ' ἀγανακτήσεως) Ἄ ! ἡ πανοῦργος !

ΜΑΡΚΟΣ. Εἶπομεν ὅτι τὰ ζῶα, ὅ,τι καὶ ἂν πράξουν, εἶνε ἄξια συγχωρήσεως, Κύριε Περικλῆ, διότι δὲν ἔχουν νοῦν, λογικὸν καὶ κρίσιν νὰ τὰ ὀδηγῇ τί νὰ πράττουν καὶ τί ν' ἀποφεύγουν. Λοιπὸν συγχώρησέ τὴν καὶ διὰ τὸ νέον αὐτὸ σφάλμα τῆς, εἶνε καθήκον σου καὶ

προσπάθησε σύ, ὁ ὁποῖος ἔχεις νοῦν, λογικόν, νὰ μὴ παρασύρῃσαι εἰς τὸ κακὸν ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Καὶ τῶρα θὰ φύγητε καὶ σεῖς καὶ θὰ μείνω μόνος ἐγὼ ἐδῶ ;

ΜΑΡΚΟΣ. Ἄ ὄχι, δὲν θὰ φύγωμεν. Θὰ καθίσωμεν νὰ σου κρατήσωμεν συντροφιά. Κάθησαι, Θεόφραστε ;

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ. Κάθημαι ἄς μείνη χάριν τοῦ Περικλῆ ὁ περίπατός μας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. ὦ ! σὺς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, σὺς εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας νὰ μὴ γείνω ἄλλην φοράν αἰτία νὰ μείνητε καὶ σεῖς ὑπὸ κράτησιν (φεύγουν).

Βος Διάλογος.

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΓΡΟΣΙΑ

Πρόσωπα

ΜΑΡΙΑ	ἑτῶν	10	
ΒΑΣΙΛΙΚΗ	»	7	
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	»	13	ἀδελφαί.
ΠΗΝΕΛΟΠΗ	»	8	
ΛΟΥΚΙΑ	»	6	

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τί χαρά ! Θὰ μᾶς ἔλθῃ σήμερα ἢ μαρὰ ὕστερα ἀπὸ τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι. Πόσον χαίρω σοῦ θὰ τὴν ἰδῶ !

- ΜΑΡΙΑ.** Καὶ ἐκείνη πόσον θὰ χαρῆ ποῦ θὰ μας ἰδῆ !
Θαρρεῖς τὴν βλέπω ν' ἀνοίγη τὴν ἀγκαλιὰ
της καὶ νὰ λέγη : «Καλημέρα, παιδιὰ μου,
καλημέρα».
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ** Πρέπει ὅμως καὶ νὰ τῆς προσφέρωμε κᾶτι τι,
ἴσῳ ἔλθῃ, γιὰ νὰ τῆς δείξωμε τὴ χαρὰ μας.
- ΜΑΡΙΑ.** Σὺ, ποῦ εἶσαι ἢ μεγαλειτέρα, πρέπει νὰ σκεφθῆς
γι' αὐτό.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.** Ναὶ εἶμαι ἢ πειὸ μεγάλη, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ
νὰ εὔρω τίποτε.
- ΜΑΡΙΑ.** Ἄ νὰ ἔρχεται ἡ Βασιλικὴ καὶ κρατεῖ κᾶτι
(πλησιάζει ἡ Βασιλικὴ κρατοῦσα δύο κυδώνια).
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.** Τί εἶνε αὐτά, ποῦ κρατεῖς, Βασιλικὴ ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ.** Εἶνε τὰ δύο κυδώνια τῆς κυδωνιᾶς μου.
- ΜΑΡΙΑ.** Ἄ τὰ κυδώνια ποῦ ἔβλεπες καθημέρα πῶς με-
γαλώνουν, πῶς ὠριμάζουν, πῶς κιτρινίζουν·
δὲν εἶνε ἔτσι ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ.** Ναὶ ἐκοπίασα τόσο γιὰ νὰ τὰ προσφέρω σή-
μερα εἰς τὴ μυχιά. Ὅταν ἔβρεχε, ἐφοβούμενη
μήπως σαπίσουν, ὅταν ἐφυσούσε δυνατὸς
ἀέρας, ἐφοβούμενη μήπως πέσουν, ἐφοβούμενη
μήπως τὰ πειράξουν τὰ πουλιά, τὰ σκου-
λήκια, τὸ χαλάζι, ἢ ἀνεβροχιά, ἀλλ' ἐπὶ
τέλους ἰδοὺ ἔχω εἰς τὰ χέρια μου τοὺς
καρπούς τῶν κόπων μου καὶ ἔτσι ὄριμα,
μεγάλα, ὠραῖα καὶ κίτρινα, ὅπως εἶνε τὰ
κυδώνια μου, θὰ τὰ προσφέρω εἰς τὴν μα-
μά μου.

- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.** Εύγε, Βασιλική. Είπε πολὺ ἀξιέπαινος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κοπιᾶζει διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεῖς του. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἡ μαμά ἀπὸ ἐσένα, ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς προσφέρωμε καὶ ὅλαι μαζί κἀτι τι (ὡς νὰ τῆς ἦλθέ τι εἰς τὸν νοῦν) "Α τώρα μοῦ ἦλθε μία ἰδέα. Εὐρῆκα κἀτι νὰ τῆς προσφέρωμε. Ἡ Πηνελόπη ἔχει πέντε γρόσια. Ἡμποροῦμε ν' ἀγοράσωμε μ' αὐτὰ ὅ,τι θέλομε καὶ νὰ τὸ προσφέρωμε εἰς τὴν μαμά.
- ΜΑΡΙΑ.** Ξέρετε τί νὰ κάνωμε ; Ν' ἀγοράσωμε μ' αὐτὰ τὰ πέντε γρόσια ἓνα ὠραῖο γλύκισμα ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ νὰ τὸ προσφέρωμε ζεστὸ ζεστὸ 'ς τὴ μαμά, ὅταν ἔλθῃ. Εἴσθε σύμφωνοι ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ.** "Ω ναί, ναί, σύμφωνοι. (μετὰ χαρᾶς) Τί καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθηκες, Μαρία ! Ἡ μαμά μὲ ὅλη τὴ χαρὰ της θὰ μᾶς μοιράσῃ τὸ γλύκισμά της καὶ ἔτσι θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ.
- ΜΑΡΙΑ.** Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν εἶνε ἀλήθεια, Βασιλική ;
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ.** (κτυποῦσα τὰς χεῖρας μετὰ χαρᾶς) "Ω βέβαια, βέβαια. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ Πηνελόπη ; Πηγάινω νὰ τὴν φωνάξω γρήγορα (φεύγει ἐσπευσμένως).
- ΜΑΡΙΑ.** Ἀλλὰ ποῦ τὰ εὐρῆκε τὰ πέντε γρόσια ἡ Πηνελόπη ;
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.** "Α αὐτὸ εἶνε ὀλόκληρος ἱστορία. Μίαν ἡμέραν,

ἐνῶ ἡμεθα καὶ αἱ δύο μας εἰς τὸν δρόμον, εἶδαμε νὰ περνᾷ ἓνα ὠραῖο βιαστικὸ ἀμάξι, ἐνῶ δὲ ἐπερνοῦσε ἔπεσε ἀπ' αὐτὸ ἓνα ὠραῖο ἐπανωφόρι χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς. Ἐπῆρε τότε τὸ ἐπανωφόρι ἡ Πηνελόπη καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν Κυρίαν, ποῦ ἦτο εἰς τὸ ἀμάξι μέσα. Ἡ Κυρία τότε εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην πέντε γρόσια διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐχαριστήσιν της. Ἡμεῖς δὲν ἠθέλαμεν νὰ τὰ πάρωμεν, διότι ἡ μαμὰ μᾶς λέγει πῶς δὲν πρέπει νὰ παίρνωμε χρήματα διὰ τὸ καλὸ ποῦ κάμνομεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Κυρία ἐπέμενε καὶ ἔφυγε γελῶσα τὰ ἐπήρχμεν. Τὰ ἐκράτησε δὲ τότε ἡ Πηνελόπη, ἐπειδὴ ἐκείνη ἔδωκε τὸ ἐπανωφόρι καὶ εἶπε· θὰ τὰ κρατήσω καὶ θὰ τὰ ἐξοδεύσωμεν, ὅταν θὰ ἔχωμε καμμιὰ γιορτὴ ἐστὸ σπίτι μας, διὰ νὰ πάρουν ὅλοι τὸ μερίδιόν των.

ΜΑΡΙΑ. Καὶ δὲν θὰ εὔρητε, νομίζω, καλλιτέραν ἑορτὴν ἀπὸ τὴν σημερινήν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ὡ βέβαια. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ εἰπῶ εἰς τὴν Πηνελόπην ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐξοδεύσῃ τὰ χρήματά της. . . . Ἄ ἰδοὺ ἔρχεται μὲ τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν Λουκίαν (Ἡ Πηνελόπη, ἡ Βασιλικὴ καὶ ἡ Λουκία ἔρχονται πηδῶσαι).

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Τί σχέδια λοιπὸν κάμνετε μαζευμέναι ἐδῶ ὅλαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ξέρεις τί ἐσκεφθήκαμε ; Σήμερα, ποῦ θὰ ἔλθῃ ἡ μαμά, πρέπει νὰ τῆς προσφέρωμε κάτι τι καὶ νομίζω ὅτι σήμερα εἶνε κατάλληλος ἡμέρα νὰ ἐξοδεύσῃς τὰ πέντε γρόσια ποῦ σοῦ ἔδωκεν ἡ Κυρία ἐκείνη. Θ' ἀγοράσωμε μ' αὐτὰ ἓνα γλύκισμα νὰ τὸ προσφέρωμε εἰς τὴ μαμά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ναί, Πηνελόπη, ἔλα δός τα γρήγορα τὰ πέντε γρόσια νὰ μὴ περνᾷ ἡ ὥρα. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἡ μαμά.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. (ἐν στενοχωρίᾳ) Τὰ πέντε γρόσια ; δὲν τὰ ἔχω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Πῶς δὲν τὰ ἔχεις ; τί τὰ ἔκαμες ;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Τὰ ἔχασα

ΛΟΥΚΙΑ. Μὰ ὄχι, Πηνελόπη δὲν τὰ ἔδωκες . . .

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. (μετὰ στενοχωρίας καὶ βίας) Δὲν τὰ ἔδωκα πουθενά τὰ ἔχασα σοῦ λέγω. ἔπεσαν ἀπὸ τὴν τσέπην μου εἰς τὸν δρόμον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Θαρρῶ πῶς λέγεις ψέμματα καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό. Μὴ θελήσῃς δὲ νὰ ψευσθῆς ἔτσι ἔτσι σήμερα ποῦ θὰ ἔλθῃ ἡ μαμά.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, σὰς λέγω, ὅτι δὲν τὰ ἔχασα, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς εἰπῶ καὶ τί τὰ ἔκαμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Θὰ ἔκαμες, φαίνεται, μ' αὐτὰ κανένα κακὸ πρᾶγμα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ λέγεις.

- ΠΗΝΕΛΟΠΗ.** Ὁχι, δὲν ἔκαμα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ
τί τὰ ἔκαμα.
- ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ.** Ἄλλ' ἀφοῦ ἡμεῖς σε παρακαλοῦμε νὰ τὸ εἰπῆς ;
- ΜΑΡΙΑ.** Πές το, Πηνελόπη
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ.** Ὁχι, δὲν ἔμπορῶ.
- ΔΟΥΚΙΑ.** Ἐγὼ τὸ ξέρω.
- ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ.** Λοιπὸν πές το σύ, Λουκία.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ.** Ὁχι, Λουκία, μὴν τὸ λέγγς.
- ΜΑΡΙΑ.** (ζωηρῶς) Πές το, πές το, Λουκία.
- ΔΟΥΚΙΑ.** Αἱ λοιπὸν σᾶς λέγω, ὅτι ἠγόρ·
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ.** (Κλείουσα τὸ στόμα τῆς Λουκίας διὰ τῆς χειρὸς)
Σιώπησε ! εἶσαι φλύαρος.
- ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ.** (ἐλευθερώνουσα τὴν Λουκίαν) Ὁμίλει, Λουκία.
- ΔΟΥΚΙΑ.** (βιαστικά) Ἠγόρασε ἓνα ζευγάρι κάλτσες διὰ
τὴν Οὐρανίαν τῆς κυρᾶς Εὐτέρπης.
- ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ.** (μετ' ἀπορίας) Πότε ἔγινεν αὐτό ;
- ΔΟΥΚΙΑ.** Μίαν ἡμέραν εὐρήκαμε εἰς τὸν δρόμο τὴν Οὐ-
ρανίαν ποῦ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ
πατέρα της φορτωμένη μὲ ἓνα καλάθι γε-
μᾶτο ἀπὸ λαχανικά. Γὰ πόδια της ἦσαν
κατακόκκινα γιατί ἔκαμνε πολὺ κρύο καὶ ἡ
Οὐρανία ἔκλαιε. Τότε ἡ Πηνελόπη τὴν
ἠρώτησε γιατί κλαίει καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὴν
αἰτίαν τὴν ἐπῆρε μαζί της, τῆς ἠγόρασε
ἓνα ζευγάρι ὠραῖο κάλτσες καὶ τῆς ἐπλή-
ρωσε μὲ τὰ πέντε γρόσια ποῦ εἶχεν.
- ΔΑΞΞΑΝΔΡΑ.** Ὡ αὐτό, Πηνελόπη, εἶνε πολὺ ὠραία πράξις,

ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῆς ψεύματα γιὰ νὰ τὸ κρύψῃς.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Μὰ τότε γιατί μᾶς λέγουν νὰ τὸ κρύπτωμεν ἅμα κάνωμε κανένα καλὸ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Μάλιστα πρέπει νὰ τὸ κρύπτωμεν, ὅταν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἰποῦμε, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ λέμε ψεύματα γιὰ νὰ τὸ κρύψωμε. Τὸ νὰ λέγῃ τις τὸ καλὸ ποῦ ἔκαμε διὰ νὰ ἐπαινεθῇ δὲν εἶνε καλὸν καὶ τὸ καλὸν χάνει τότε τὴν ἀξίαν του. Ἄλλὰ καὶ τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς ψεύματα εἶνε μεγαλύτερο κακό.

ΜΑΡΙΑ. Ναὶ συμφωνῶ κι' ἐγὼ καθ' ὅλα μὲ τὴν Ἀλεξάνδραν, ἀλλὰ κρῖμα ποῦ δὲν θὰ ἔχωμε τίποτε νὰ προσφέρωμε εἰς τὴν μαμά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ναί, ναὶ κρῖμα ποῦ δὲν θὰ ἔχωμε καὶ τὸ γλύκισμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Δὲν εἶνε καθόλου κρῖμα, διότι αἱ καλαὶ πράξεις τῶν παιδιῶν εἶνε διὰ τοὺς γονεῖς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ πολυτιμότερον δῶρον.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ναὶ ἀλήθεια ὡς λείπη τὸ γλύκισμα. Καὶ ἐγὼ τώρα ποῦ σκέπτομαι πῶς ἡ Οὐρανία ἔχει κάλτσες καὶ φορεῖ καὶ δὲν κρυώνει καὶ δὲν κλαίει καταλαμβάνω μέσα μου μιὰ εὐχαρίστησι πολὺ μεγάλη, μιὰ γλυκύτητα πολὺ μεγαλειέραν ἀπὸ ἐκείνην ποῦ θὰ μοῦ ἐπροξενούσε τὸ γλύκισμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ναί, ναί ἔχεις δίκαιον. Εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ἡδονή, τὴν ὁποίαν χύνουν αἱ καλὰὶ πράξεις εἰς τὴν καρδίαν. Ἐλάτε τώρα πᾶμε νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ σπίτι διὰ τὴν μαμὰ καὶ νὰ ἰδῆτε πόσον ἐκείνη θὰ εὐχαριστηθῆ, ὅταν μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ δώρου μας. Ἐμπρὸς πᾶμε. (φεύγουν).

6^{ος} Διάλογος.

Η ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Πρόσωπα

ΜΑΡΙΑ	ἐτ. 12	} ἀδελφαί.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	» 8	
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ	» 10	

Ἡ σκηνὴ ἐν τινι δωματίῳ τῆς οἰκίας. Ἡ Ἀλεξάνδρα παρατηρεῖ τὰς εἰκόνας ἑνὸς λευκώματος, ἡ δὲ Ἀλεξάνδρα ἐνδύει τὴν κούκλαν τῆς.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (εἰσερχομένη πηδῶσα) Τί κάθησθε ἐδῶ χωρὶς νὰ παίζετε; Στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἐτολμήσατε ἀκόμη νὰ ἐμβῆτε εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ μπαμπᾶ.

ΜΑΡΙΑ. Πῶς νὰ ἐμβῶμεν, ἀφοῦ εἶνε ἀπηγορευμένον;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἐπειτα καὶ φοβοῦμεθα νὰ ἰδοῦμε ἐκεῖνα ποῦ εἶνε μέσα.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Τί ανόητοι ποῦ εἴσθε ! πάντοτε φοβεῖσθε.
Ὅσον δὲ γιὰ τὸν πατέρα, ἐγὼ σὰς λέγω
πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα νὰ προγευματίσῃ.
Δὲν ἔχομε λοιπὸν νὰ φοβηθοῦμε τίποτε.
Ἐλάτε θὰ προφθάσωμε νὰ τὰ ἰδοῦμε ὄλα
πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καὶ ὅμως ἡ μαμὰ λέγει ὅτι εἴμεθα πολὺ μι-
κρὰ ἀκόμη καὶ δὲν πρέπει νὰ πλησιάζωμε
τὰς ἀρχιότητες, τὰ ὠραῖα αὐτὰ πράγματα
ποῦ συλλέγει ὁ πατέρας. Διότι, ἂν ἔξαφνα
σπάσωμε κανένα βάζο κινεζικο, ὁ πατέρας
δὲν θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ποτέ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (ὕψωνουσα τοὺς ὤμους). Τά, τά, τά ! Νὰ μιὰ
δικαιολογία τοῦ δειλοῦ. Ὅταν νὰ μὴ ἡμπορῇ
κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ χωρὶς νὰ τὰ σπάσῃ.

ΜΑΡΙΑ. Καὶ ὅμως ἔξαφνα σπάζει κανένα πολύτιμο
πρᾶγμα καὶ ἡ μαμὰ εἶπε πῶς μέσα εἰς τὸ
μουσεῖον τοῦ πατέρα ὑπάρχουν δοχεῖα σι-
νικὰ καὶ δὲν ἠξεύρω τίνος ἄλλου μέρους,
τὰ ὁποῖα, ἂν σπάσουν, δὲν θὰ ἡμπορέσῃ ν'
ἀντικαταστήσῃ ποτέ.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Μὰ ἴσῃα ἴσῃα αὐτὰ ποῦ λέγεις, Μαρία, μοῦ
αὐξάνουν τὴν ὄρεξι καὶ τὴν περιέργεια νὰ
εἰσέλθω μέσα εἰς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ μου-
σεῖον τοῦ πατέρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (ἐγειρομένη) Εἶνε, καθὼς λέγουν, πολὺ ὠραῖα ἡ
συλλογὴ τοῦ πατέρα. Ἔχει εἰκόνας καὶ

βιτρίνας γεμάτας ἀπὸ λίθους ὄλων τῶν
χρωμάτων, πεταλούδας καὶ ἔντομα ἄλλου
εἴδους καὶ πιθήκους ταριχευμένους καὶ κογ-
χύλια μεγάλα, ἀκόμη δὲ καὶ φείδια ταρι-
χευμένα φαρμακερά.

ΜΑΡΙΑ. (ἐγειρομένη ἐπίσης) "Ἴσως δι' αὐτὰ τὰ φείδια
διατάσσει τόσον αὐστηρὰ ὁ πατέρας νὰ μὴ
μᾶς ἀφήσουν νὰ ἐμβοῦμε μέσα εἰς τὸ μου-
σεῖον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Ὠραία ἐξήγησις ! μὰ τὴν ἀλήθεια. Ὅσον νὰ
μὴν ἠμποροῦμε νὰ τὰ ἴδοῦμε χωρὶς νὰ τὰ
ἐγγίσωμεν. Αὐτὴ ἡ ἀπαγόρευσις εἶνε δι' ἐκεί-
νους ποῦ δὲν ἐδιάβασαν τὰ ἀσυνήθη ταξεί-
δια τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἄλλ' ὁ ἐξάδελφός
μου ὁ Σοφοκλῆς μοῦ ἔδωκεν ἓνα βιβλίον τοῦ
Βέρν καὶ ἠξέυρω τώρα κάλλιστα, ὅτι ὑπάρ-
χουν νῆσοι ἔρημοι γεμᾶται ἀπὸ ἀγρίους, οἱ
ὁποῖοι φονεύουν μὲ βέλη φαρμακευμένα πᾶν
ὅ,τι τοὺς πλησιάζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (γελοῶσα) "ὦ ! ὦ ! νῆσοι ἔρημοι γεμᾶται ἀπὸ
κατοίκους ! ! Τί θὰ εἶπῃ αὐτό ; "Ἐπρεπε
νὰ ἤκουεν ὁ πατέρας αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν σου
καὶ νὰ ἔδλεπες.

ΜΑΡΙΑ. (γελοῶσα ἐπίσης). "Α ! Ἀνδρομάχη. Δὲν ἐδιά-
βασα καὶ ἐγώ ; καθὼς σύ, τὰ βιβλία τοῦ
Σοφοκλῆ, ἀλλὰ γνωρίζω καλά, ὅτι εἰς τὰς
ἐρήμους νήσους δὲν εὐρίσκονται ἄνθρωποι.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Αἶ καλὰ ἀρχίσατε τώρα καὶ αἱ δύο σας τὰ ἄ ! καὶ τὰ ὦ ! Ὅλος ὁ κόσμος ὑποπίπτει εἰς τέτοια λάθη. Μάθετε ὅμως ὅτι μ' ὄλα αὐτά, ποῦ μοῦ λέτε, δὲν θά μ' ἐμποδίσετε νὰ ἔμβω ἐκεῖ (δεικνύει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μουσείου). Θὰ εἶμαι πολὺ ἀνόητος, ἂν σᾶς ἀκούσω.

ΜΑΡΙΑ. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι, ἂν ἔμβης, θὰ κίμης καμμιά ζημιὰ καὶ θὰ μετανοήσης. Ἡ ζημιὰς εἶνε σὲ σένα συνειθισμέναις. Θυμαῖσαι ; Μιὰ φορὰ ἔσπασες ἓνα πολυέλαιο τοῦ σαλονιοῦ, ἐνῶ ἐπηδοῦσες μὲ τὸ σχοινάκι, ἄλλη φορὰ μιὰ λάμπα μὲ ἓνα μπαστουνάκι, ποῦ κρατοῦσες, ἄλλη φορὰ ἓνα τζάμι τῆς τραπεζαρίας μὲ τὸ τόπι σου.....

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Ἐξακολούθησε, φίλη μου, δὲν ἔχεις νὰ προσθέσης τίποτε ἄλλο ; Καὶ ἂν θελήσω ν' ἀπαριθμήσω κι' ἐγὼ ὅλαις τῆς κούκλαις ποῦ ἔσπασες ; Θὰ τῆς εὔρισκα, πιστεύω..... (κινεῖ τὴν χεῖρα πρὸς ζωηρότεραν ἔκφρασιν). Ἄλλ' ἄς τὰφήσω αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Πρέπει νὰ εὔρω τρόπον νὰ ἰδῶ ὅσα κρύπτονται ἐκεῖ μέσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (λαμβάνει καὶ πάλιν τὸ βιβλίον τῆς) Ἐγὼ δὲν βλέπω κανένα τρόπον, ἐπειδὴ ὁ Κώστας, ὁ ὑπηρέτης μας, μόνος ἔχει τὸ κλειδί διὰ νὰ καθαρίζῃ τὸ μουσεῖον καὶ δὲν πιστεύω νὰ

παρκούση τὸν πατέρα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήση.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Μὰ δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Κώσταν τὸ κλειδί.
Θὰ εὔρω τρόπον νὰ τὸ πάρω χωρὶς νὰ τὸ
ζητήσω (ἐξέρχεται).

ΜΑΡΙΑ. Ποῦ πηγαίνει ἀρά γε; χωρὶς ἄλλο θὰ κάμη
καρμυὰ ἀνοησία.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Αἶ ὅ,τι κι' ἂν κάμη ἐπὶ τέλους ἡμεῖς δὲν
ἔχουμε σφάλμα.

ΜΑΡΙΑ. Ὅχι βέβαια, ἀλλ' ἂν συμβῆ τίποτε θὰ τὴν
πάθωμε καὶ ἡμεῖς μὲζὶ της, ἐπειδὴ δὲν τὴν
ἐμποδίσουμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἔχεις δίκαιον. Πηγαίνω νὰ τὴν ἐμποδίσω.
(κάμνει κίνησιν πρὸς ἔξοδον, ἀλλ' ἐμποδίζεται, δι-
ότι ἔρχεται ἡ Ἀνδρομάχη). Ἄ νὰ τὴν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (εἰσέρχεται κρατοῦσα ὑψηλὰ τὸ κλειδίον) Ἔχω τὸ
κλειδί. Ἡ νίκη εἰς τοὺς τολμηροὺς. Βλέ-
πετε; Μὲ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν
κατορθώνει τις ὅ,τι θέλει. Καὶ τώρα ποῖα
θὰ μ' ἀκολουθήση; (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν
τοῦ μουσείου).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (ἐμποδίζουσα αὐτὴν) Μὴ στιγμὴ... .. μὴ
στιγμὴ... .. σὲ παρακαλῶ. Πές μας πρῶτα
ἀπὸ ποῦ ἐπῆρες τὸ κλειδί;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό; Ἀφοῦ τὸ ἔχομε, πρέπει
νὰ τὸ ἐπωφεληθοῦμε καὶ νὰ μὴ χάνουμε τὸν
καιρόν.

- ΜΑΡΙΑ. "Αν δέν μᾶς τὸ εἰπῆς, δέν θά σ' ἀκολουθήσωμε.
- ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (ἡ ὁποία ἤδη ἔθεσε τὸ κλειδί εἰς τὴν θύραν τοῦ μουσειοῦ) ¹. "Σὺν δέν μ' ἀκολουθήτε, καθίσατε αὐτοῦ. Θὰ τὰ ἰδῶ ἐγὼ καὶ γιὰ λογαριασμὸ σας ('Ανοίγει μετὰ κρότου καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ μουσεῖον).
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Θεέ μου! "Αν ἔλθῃ τῶρα ὁ πατέρας. . . . Δέν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσωμε νὰ ἔμβῃ μέσα.
- ΜΑΡΙΑ. 'Αλήθεια· πᾶμε, πᾶμε καὶ ἴσως τὴν καταπείσωμε νὰ ἐξέλθῃ. (ἀκούεται ἐντὸς τοῦ μουσειοῦ κρότος θραυομένου ἀγγείου).
- ΑΛΕΞ. καὶ ΜΑΡΙΑ (τρέχουσαι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μουσειοῦ) Τί δυστυχία!
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τῶρα τί θὰ εἰπῆ ὁ πατέρας; . . . (ἐννοεῖται ὅτι εἶδον τί συνέβη εἰς τὸ μουσεῖον).
- ΜΑΡΙΑ. "Αχ χωρὶς ἄλλο θὰ τιμωρηθοῦμε καὶ ἡμεῖς (κρύπτει τὸ πρόσωπον καὶ κλαίει).
- ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (ἐξερχομένη) Αἴ τί κλαῖτε τῶρα; Μὲ τὰ δάκρυά σας δέν κολνᾷ τὸ βάζο.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Δέν κολνᾷ, μὰ θὰ τιμωρηθοῦμε καὶ ἡμεῖς γιὰ τὴν παρακοή καὶ τὴν περιέργεια τῆ δική σου.
- ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (ἀπαθῶς) Χωρὶς ἄλλο βέβαια, ἂν ἐξοκολουθῆτε νὰ κλαῖτε. Θὰ τὸ καταλάβουν ἀπὸ τὰ δάκρυά σας πῶς ἐσπάσαμε ἡμεῖς τὸ βάζο. "Αν ὅμως παύσετε τὰ δάκρυά σας καὶ δέν εἰ-

¹ Ἡ θύρα δύναται νὰ ἐξοικονομηθῇ διὰ τοῦ ἀναγνωστηρίου ἢ τοῦ μαυροπίνακος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου θὰ εἶνε τὸ μουσεῖον.

πῆτε τίποτε εἰς κανένα, θὰ ὑποθέσουν ὅτι ἡ γάτα ἐκλείσθηκε ἀπὸ ἀπροσεξίαν μέσα καὶ τὸ ἔσπασε.

ΜΑΡΙΑ. Καὶ τὸ κλειδί ποῦ εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν πόρταν ;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (Διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ λάβῃ τὸ κλειδίον). Τὸ κλειδί ; Εὐκολώτατό πρᾶγμα. Θὰ πάγω νὰ τὸ βάλω ἔς τὴν τσέπη τῆς ἐμπροσθέλλας τοῦ Κώστα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (μετὰ θαυμασμοῦ) Τί ; ἔς τὴν τσέπη τῆς ἐμπροσθέλλας τοῦ Κώστα ; Τὸ ἔκλεψες λοιπόν ;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Δὲν τῶκλεψα, ἀλλὰ τὸ ἐπῆρα. Ἦξευρα ποῦ κρεμᾷ τὴν ἐμπροσθέλλα του, ὅταν τελειώσῃ τὴ δουλειά του καὶ ὅταν ὁ Κώστας ἦτο εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐπῆγα καὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (διακόπτουσα αὐτήν). Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Ἀνδρομάχη, εἶνε πολὺ κακόν. Ἔτσι ἐνοχοποιεῖς ἓνα ἀθῶον ὑπὸν ἡμέτερον καὶ θὰ γίνῃς ἴσως κίττια νὰ τὸν διώξουν ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

ΜΑΡΙΑ. Ἐνα γέροντα ὑπὸν ἡμέτερον ποῦ μᾶς περιποιεῖται ἀπὸ μικρὰ καὶ μᾶς ἀγαπᾷ τόσο ! . . .

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. (εἰρωνικῶς) Τί κελὴ καρδιά ποῦ ἔχουν αἱ ἀδελφαί μου ἀλήθεια ! Προτιμοῦν νὰ μαλώσουν ἐμένα, νὰ με τιμωρήσουν, νὰ με κλείσουν εἰς τὸ κελλάρι ἴσως παρὰ νὰ πάθῃ ὁ Κώστας.

ΜΑΡΙΑ. Ὅχι, δὲν προτιμοῦμε αὐτό, ἀλλὰ σε βεβαιῶ ὅτι ἐγώ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ προ-

τιμοῦσα νὰ εἰπῶ τὸ σφάλμα μου παρὰ ν' ἀ-
φήσω νὰ τιμωρηθῇ ἓνας ἀθῶος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καὶ ἂν δὲν τολμᾷς σὺ νὰ τὸ ὁμολογήσης, εὐ-
χαρίστως θά σε βοηθήσωμεν ἡμεῖς καὶ νὰ
ἰδῆς πῶς θά σε συγχωρήσουν.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Μὰ γιατί ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσω; ἄς τὸ
ρίψω εἰς βάρος τῆς γάτας. Ὁ πατέρας ἡμ-
πορεῖ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ἴδιος ἔκλεισε τὴ
γάτα μέσα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Μὰ γιατί ἐπὶ τέλους, Ἀνδρομάχη, νὰ εἰ-
ποῦμε ψέμμα;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Γιὰ νὰ μὴ μας μαλώσουν, νὰ γιατί. Ἐπειτα
τὸ κάτω κάτω καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω σφάλμα.
Ἡθέλησα ν' ἀναίβω ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι
νὰ ἰδῶ καλλίτερα τὰ φεῖδιχα καὶ τοὺς πιθή-
κους καὶ τὸ βάζο ἔπεσε κατὰ γῆς, ἂν καὶ
προσεπάθησα νὰ τὸ ἀρπάσω.

ΜΑΡΙΑ. (προχωροῦσα ὀλίγον πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου)
Ἄ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ πατέρα·
φωνάζει τὸν Κώσταν· τοῦ ζητεῖ τὸ
κλειδί·

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (λαμβάνουσα τὴν Ἀνδρομάχην ἀπὸ τὴν χεῖρα) Ἐλα
γρήγορα, Ἀνδρομάχη, μὴ χάνωμε καιρὸ.
Πᾶμε νὰ τὸ ποῦμε.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ. Ἄχ δὲν μπορῶ, δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

ΜΑΡΙΑ. Μὰ ἔλα θά σε βοηθήσωμε καὶ ἡμεῖς. Μὴ γί-
νεσαι κακὴ, ἐνῶ δὲν εἶσαι. Μὴ θελή-

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

σης νὰ πάθῃ ἐξ αἰτίας σου ὁ πτωχὸς Κώστας.
(μετὰ στενοχωρίας) Ἄχ πόσον δύσκολος
εἶνε ἡ θέσις μου! καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πα-
θαίνω ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν περιέρ-
γειάνμου, ποῦ ὅλοι μοῦ τὴν κατακρίνουν.
Ἄλλὰ ἐμπρός! Θὰ τὸ ὁμολογήσω καὶ εἴθε
τὸ σημερινὸν πάθημά μου νὰ γίνῃ πλέον μά-
θημά μου. Ἐμπρός πάμε. (φεύγουν)

Ὕος Δεῶλογοσ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Πρόδωπα

ΙΩΑΝΝΑ	}	φίλοι τῆς Ἰωάννας
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ		
ΛΕΥΚΗ		
ΒΑΣΙΛΙΚΗ		
ΔΟΥΚΙΑ		ντατὰ τῆς κούκλας

Ἡ Καλλιρρόη, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Βασιλικὴ εἰσέρχονται ἄδουσαι τὰ ἐξῆς¹.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Ἄ μπά! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ νὰ μᾶς ὑποδε-
χθῆ; πῶς γίνεται αὐτό; Ἡ Ἰωάννα μᾶς
προσκαλεῖ εἰς τὸ βάπτισμα τῆς κούκλας τῆς,
τῆς κόρης τῆς, καθὼς λέγει, καὶ ἡ Κυρία

¹ Τὰ κοράσια θὰ κρατῶσιν ἄνθη καὶ κουφέττα.

δὲν εἶνε ἐδῶ νὰ δεχθῆ τοὺς προτκεκλημέ-
νους τῆς.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (γελῶσα) Τί ἀστεία μαμὰ ἀλήθεια!

ΛΕΓΚΗ. Μόνον μᾶς ἔκαμε νὰ ντυθοῦμε τὰ καλά μας.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καὶ νὰ φέρωμε λουλούδια.

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. Καὶ κουφέττα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ καὶ ΛΕΓΚΗ ὁμοῦ. Ἀὖ λοιπὸν ἄς φύγωμε (κάνουν
κίνησιν πρὸς ἐξοδον).

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτάς) Ἄλλὰ σταθῆτε· ἐγὼ λέγω
νὰ μοιρασθοῦμε τὰ κουφέττα τοῦ βικπτίσμα-
τος πρὶν νὰ φύγωμε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Μάλιστα, ἄς τὰ μοιράσωμε.

ΛΕΓΚΗ. Καὶ ἐγὼ προτείνω νὰ κάνωμε ἓνα θόρυβον πρὶν
νὰ φύγωμε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦμε.

ΚΑΛ. καὶ ΒΑΣ. Μάλιστα, μάλιστα, ἐλάτε. (λαμβάνουν τὰ ἐπὶ τῆς
τραπέζης διάφορα πράγματα καὶ χτυποῦν δι' αὐτῶν
εὐρύθμως τὸ ἐπ' αὐτῆς ποτήριον ἄδουσαι τὰ ἐν ἀρχῇ
τοῦ διαλόγου: Ἦλθαν φαιδροὶ οἱ κεκλημένοι κ.τ.λ.)

ΛΟΥΚΙΑ. (εἰσέρχεται τρέχουσα καὶ κλείουσα τὰ ὦτα διὰ τῶν
χειρῶν.) Μὰ σιωπήσατε, σιωπήσατε ἐπὶ τέλους!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄ ἡ Λουκία, ἡ νταντὰ τῆς κούκλας τῆς Ἰωάν-
νας.

ΛΟΥΚΙΑ. Θὰ ζυπνήσετε τὸ μικρό.

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. Πῶς; κοιμᾶται ἀκόμη;

ΛΟΥΚΙΑ. Μάλιστα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καὶ ἡ μαμὰ του;

ΛΟΥΚΙΑ. Ἐκείνη κλαίει.

- ΟΛΟΙ. Καὶ γιατί ;
- ΛΟΥΚΙΑ. Διότι Σιωπὴ ὅμως κι' ἔρχεται. Θὰ σᾶς τὸ εἰπῆ ἢ ἰδίᾳ.
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Αἶ καλὰ σιωποῦμε. (Μικρὰν φαίνεται ἡ Ἰωάννα βαδίζουσα βραδέως παρατηρεῖ μετὰ λύπης καὶ ἐν σιωπῇ τὴν κούκλαν της, τὴν ὁποίαν κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας της.)
- ΙΩΑΝΝΑ. (πλησιάζουσα) Ἄχ ! καὶ νὰ ξέρετε τί λύπη ἔχω !
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Μὰ γιατί, Ἰωάννα; γιατί ;
- ΙΩΑΝΝΑ. Ἡ Ζωή, καθὼς ξέρετε, μου ὑποσχέθηκε νὰ γίνῃ νουνὰ τῆς κόρης μου...
- ΟΛΟΙ. Αἶ λοιπόν;
- ΙΩΑΝΝΑ. Αἶ λοιπόν τώρα τὴν ἔχουν τιμωρημένην καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βάπτισμα.
- ΟΛΟΙ. (γελωσαί) Χὰ χὰ χὰ !!
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Αἶ καὶ γι' αὐτὸ λυπᾶσαι τόσο ; Ὑπάρχουν, θαρρῶ, ἐδῶ τόσαι ἄλλαι νουναί.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐκλέξῃς ἀπὸ ἡμᾶς ἐμὲ παραδείγματος χάριν.
- ΛΕΥΚΗ. Ἄ ὄχι, ὄχι, ἐμένα.
- ΙΩΑΝΝΑ. Θὰ προτιμήσω ἐκείνη ποῦ θὰ δώσῃ ἕνα ὠραῖο ὄνομα εἰς τὴν κούκλαν μου.
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς τὸ ὄνομα Ζωή δὲν εἶνε ἄσχημο.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἄ νὰί. Ζωή, Ζωή νὰ τὴν ὀνομάσωμε.
- ΙΩΑΝΝΑ. (μετὰ λύπης) Ἐγὼ δὲν τὸ εὗρίσκω πολὺ ὠμορφο.

(βλέπουσα τὴν κούκλαν τῆς) Κακομοίρα, κόρη μου, δὲν ξέρω πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω.

- ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. Δὲν εἶνε ἐν τούτοις δύσκολο νὰ εὕρωμε ὄνομα.
Δὲν ἔχετε καλανδάρη ;
- ΒΑΣΙΑΙΚΗ. Ὅνόμασέ την ἢ Κατερίνα ἢ Ἀννέττα.
- ΙΩΑΝΝΑ. Μήπως τὴν παίρνεις γιὰ καμμιά χωριανή ;
εὕρετε κανένα καλλίτερο.
- ΛΕΥΚΗ. Ὅνόμασέ την Μαργαρίτα ἢ Γρασεμή.
- ΙΩΑΝΝΑ. Ἄ ὀνόματά λουλουδιῶν δὲν θέλω.
- ΒΑΣΙΑΙΚΗ. Ἄς εὕρωμε λοιπὸν ἓνα ἄλλο καλλίτερο.
- ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. Ὅνομασέ την Φιλομήλα.
- ΙΩΑΝΝΑ. Μὰ γιὰ πουλὶ παίρνετε τὴν κόρη μου ;
- ΒΑΣΙΑΙΚΗ. Καλὰ λέγει, ἄς βροῦμε ἄλλο.
- ΛΕΥΚΗ. Θέλεις νὰ τὴν ὀνομάσης Ζαμπέττα ἢ Κρουσταλλιῶ ;
- ΙΩΑΝΝΑ. Ἄ ὄχι. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὀνόματα κυριτσιῶν τοῦ δρόμου.
- ΘΑΛΙ. Εὔρε λοιπὸν σὺ ἓνα ὄνομα ποῦ θά σ' ἀρέσῃ.
(τῆς στρέφουν τὰ νῶτα καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐξέλθουν).
- ΙΩΑΝΝΑ. (ἐμποδίζουσα αὐτάς). Πῶς ; φεύγετε ;
- ΘΑΛΙ. Μάλιστα, μάλιστα.
- ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ. Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶσαι πολὺ δύσκολη. Δὲν ἔχομε κειρὸ νὰ σου ξεφυλλίσωμε ὅλα τὰ καλανδάρη. Εὔρε ὄνομα μοναχῆ σου. Καλὴ νύκτα.

- ΙΩΑΝΝΑ. Σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. Μὴ μ' ἀφίνετε ἔτσι στενοχωρημένη.
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Ὅχι, ὄχι, θὰ φύγωμε.
- ΙΩΑΝΝΑ. Μὰ σας παρακαλῶ σταθῆτε. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἐκλέξω ἀπὸ σᾶς νουνά.
- ΟΛΙΑΙ. Ἄ ἔτσι ; Ἐλα λοιπὸν ἐμπρός.
- ΙΩΑΝΝΑ. Ἄλλὰ πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω καμμιά σας ;
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Ἄς ρίψωμε κλῆρο.
- ΙΩΑΝΝΑ. Ἄ ὄχι. Καλλίτερα νὰ πῆτε κάθε μιὰ τί δῶρα θὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κόρην μου ἀργότερα καὶ ἔτσι ἀπὸ τὰ δῶρα θὰ κάμω τὴν ἐκλογὴ μου. Συμφωνεῖτε ;
- ΛΕΥΚΗ. Μάλιστα, μάλιστα, ἄς ἀρχίσωμεν.
- ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ. Ἐγὼ θὰ τῆς δώσω κορδέλλες, φουστάνια μὲ δαντέλλες, βραχιόλια, σκουλαρήκια καὶ πολλὰ διαμάντια.
- ΙΩΑΝΝΑ. Θὰ τὴν κάμῃς λοιπὸν λουσοῦ ; Ἄ ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω.
- Ὅλαι ἐκτὸς τῆς Καλλιρρόης ἄδουσι κατὰ τὸ προηγούμενον μέλος τὰ ἐξῆς βηματίζουσαι ἐν κύκλῳ.
- ὦ κρῖμα ! κρῖμα ! δὲν θὰ γίνῃς,
ὦ ! δὲν θὰ γίνῃς πὸν πὸν πόν.
Κρῖμα νουνά τῆς δὲν θὰ γίνῃς,
δὲν θὰ γενῆς λά λά πὸν πόν.
Ἄλλη, ἄλλη, φίλαι μου τώρα
τί θὰ δώσῃ ἄς μᾶς εἰπῆ

Πλεῖστα ἄλλα ἔχομεν δῶρα
ἄλλη, φίλαι, ἅς μᾶς εἶπη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Μὲ γεμάτα χέρια πάντα θὰ τὴν φορτώνω μὲ
ἀμέτρητα δῶρα, μὲ πομπονιέρες, μὲ κου-
φέττα, μὲ παιγνίδια καὶ μὲ χίλια γλυκί-
σματα.

ΙΩΑΝΝΑ. Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ γίνῃ ἡ κόρη μου τεμ-
πέλα καὶ λαίμαργη. Ἄς λέγῃ ἄλλη.

ΘΑΛΙ. Ἐκτὸς τῆς Βασιλικῆς ἄδουν τὰ προηγούμενά·
Ἦ κρῖμα κτλ.

ΛΕΥΚΗ. Ἐγὼ θὰ τῆς χαρίσω μιὰ κασσετίνα μὲ μιὰ
δακτυλήθρα, μὲ κλωσταῖς χρωματισταῖς καὶ
μὲ βελόνες καὶ ἓνα τρυφερὸ φιλι εἰς τὸ μά-
γουλο.

ΙΩΑΝΝΑ. Ὠραῖα. Μὲ τέτοια νουνά ἡ κόρη μου θὰ γίνῃ
κόρη φίλεργος καὶ προκομμένη.

ΘΑΛΙ. Χορεύουσιν ἐν κύκλῳ περὶ τὴν Λευκὴν καὶ τὴν
Ἰωάνναν καὶ ἄδουσι τὰ ἐξῆς κατὰ τὸ προ-
ηγούμενον μέλος·

Ἦ σὺ νουνά της, σὺ θὰ γίνῃς,

ὦ σὺ θὰ γίνῃς πον πον πον.

Ναὶ σὺ νουνά της, σὺ θὰ γίνῃς,

Σὺ θὰ γίνῃς λα λα πον πον.

Εἶθε, φίλη, νὰ τὰ χιλιάσης,
σοῦ εὐχόμεθ' ἀπὸ ψυχῆς.

Εἶθε, εἶθε νὰ τὰ χιλιάσῃς
καὶ ἀξία νὰ ἀποβῆς.

ΟΛΛΙ. Ζήτω ἡ νουνά, ζήτω καὶ ἡ βαπτιστική !

ΙΩΑΝΝΑ. Καὶ λοιπὸν τώρα, Κυρίκι, γρήγορα διὰ τὸ
βάπτισμα. Τὸ ὄνομα ἄς το σκεφθῆ ἡ νουνά.

Τὰ παιδιὰ ἀπέρχονται ἄδοντα κατὰ τὸ προηγούμενον μέλος τὰ ἐξῆς:

Ἐστὸ βάπτισμά μας πᾶμε τώρα·

φεύγει ἡ ὥρα πον πον πον.

Πᾶμ' εἰς τὸ βάπτισμά μας τώρα,

φεύγει ἡ ὥρα πον πον πον.

Φεύγ' ἡ ὥρα· ὦ μὴν ἀργῆτε·

φεύγει, φεύγει καὶ οἱ γονεῖς

θὰ μαλώνουν· ὦ μὴν ἀργῆτε·

πᾶμε, φίλοι, πᾶμε εὐθύς.

8ος Διάλογος.

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Πρόδωπα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ἑτῶν 12	(πάππος)
ΕΛΕΝΗ	» 8	(μικρά του ἑγγονῆ)
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	}	7—8 ἑτῶν μαθηταὶ καὶ μαθήτριά
ΑΝΔΡΕΑΣ		
ΜΑΡΙΑ καὶ ΠΗΝΕΛΟΠΗ		

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δρόμον ἢ σταυροδρόμι. Ὁ γέρον κάθηται πλησίον τοῦ τοίχου, ἡ δὲ Ἑλένη κρατεῖ μικρὸν δισκάκι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (πάππος) Τόση ὥρα περιμένομεν καὶ κανεὶς δὲν ἐπέρασε. Θαχρεῖς πῶς ὁ δρόμος εἶνε ἔρημος καὶ σύ, πτωχὴ μου μικρά, θὰ ἐκουράσθηκες καὶ θὰ ἐπεινάσες πολὺ. Ἀπὸ χθὲς βράδου δὲν ἐφάγαμεν οἱ δυστυχεῖς τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. ὦ ἐγὼ δὲν πεινῶ, καλέ μου πάππε. Ἐπειτα ἔχω εἰς τὸ καλάθι μου ἓνα κομμάτι ξηρὸ ψωμί καὶ αὐτὸ με φθάνει. Εἶνε πολὺ ξηρὸ γιὰ σᾶς, πάππε μου, ἄλλως θὰ σᾶς το ἔδιδα. Περιμένω ὅμως ἀνυπομόνως νὰ μου ρίψουν καμμιὰ δεκάρα καὶ εὐθὺς θὰ τρέξω νὰ σας ἀγοράσω μαλακὸ καὶ φρέσκο ψωμί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Πάντοτε, μικρά μου, εἶσαι καλὴ καὶ περιποιη-

τική· εἶσαι ἀκτὶς χαρᾶς εἰς τὴν τεθλιμμένην ζωὴν μου. Ἄχ καὶ ἂν εἶμεθα πλούσιοι, ἀλλ' ὄχι πλούσιοι· τί λέγω ; ἂν εἴχαμε ἐξησφαλισμένα τὰ καθημερινά μας ἔξοδα καὶ δὲν εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ζητιανεύωμεν, πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἶμεθα ! Δυστυχῶς ὅμως ἐγὼ εἶμαι γέρον ἤδη καὶ ἔχω παραλύτους τὰς χεῖρας καὶ τίποτε δὲν ἤμπορῶ νὰ κερδίζω, σὺ δὲ ἐξ ἄλλου εἶσαι τόσο μικρὰ ἀκόμη ! Ἄχ ! εἶμεθα πολὺ δυστυχεῖς, κόρη μου.

ΕΛΕΝΗ. ὦ μὴ λέγῃς αὐτά, πάππε μου. Ἐγὼ μαζί σου πάντοτε εἶμαι εὐτυχής. Ἄλλ' ἀκούεις ; ἀκούονται κἄτι φωναί. Θὰ περάσουν κἄποιοι, φαίνεται. (Ἐμφανίζονται μακρόθεν οἱ τέσσαρες μαθηταί, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀνδρέας, ἡ Μαρία καὶ ἡ Πηνελόπη κρατοῦντες βιβλία καὶ σχολικούς σάκκους καὶ συνδιαλεγόμενοι ὡς ἐξῆς :)

ΜΑΡΙΑ. Περιπατεῖτε γρήγορα. Θὰ φθάσωμε ἀργὰ εἰς τὸ Σχολεῖό. Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα νὰ κτυπᾷ τὸ ὥρολόγι. Θὰ εἶνε 7 1)2 ἐξάπαντος.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (ἀφελῶς) Ἄ τόσο τὸ καλλίτερο. Ἐγὼ δὲν βιάζομαι. Ἄν εὕρωμε τὴν πόρτα τοῦ σχολείου κλειστή, θὰ φύγωμε ὀπίσω. Αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ κακό, ποῦ θὰ πάθωμε. Θὰ κάνωμε μιὰ γιορτὴ ἀπ' τῆς ἄγραφας.

- ΠΗΝΕΛΟΠΗ. ὦ Ἀνδρέα !....Καὶ ὕστερα τί θὰ ποῦμε 'ς τὴ
μαμὰ, ὅταν πᾶμε εἰς τὸ σπίτι ;
- ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἡ μαμὰ δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Ὅχι, ὄχι, θὰ τὸ καταλάβῃ. Ξεύρεις πῶς ἡ
μαμὰ τὸ διαβάζει μέσα εἰς τὰ μάτια μας
ὅ,τι κάνομε.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. (παρατηρῶν μακρὰν πρὸς τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως
καὶ σκιάζων τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν χεῖρα) Στα-
θῆτε ! ἐγὼ θὰ σας εἰπῶ ἀκριβῶς τὴν ὥραν.
Ἔχω καλὰ μάτια καὶ θὰ διακρίνω ἀπ' ἐδῶ
τὸν ὠροδείκτην. Εἶνε 8 παρὰ τέταρ-
τον. Μᾶς χρειάζονται 5 λεπτὰ γιὰ νὰ φθά-
σωμε 'ς τὸ σχολεῖο, ὥστε ἔχομε 10 λεπτὰ ν'
ἀναπνεύσωμε μὲ ἐλευθερίαν.
- ΕΛΕΝΗ. (προχωροῦσα ἐκ τῶν ὀπισθεν πρὸς τὰ παιδία) Μιὰ
δεκάρα, σᾶς παρακαλῶ.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. (μετ' ἐκπλήξεως στρέφων) Μπα ποῖός μᾶς ὀμιλεῖ
ἀπὸ 'πίσω ; Ἄ ! μιὰ ζητιανοπούλα.
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ. (δεικνύουσα τὸν μακρὰν καθήμενον γέροντα) Ἄλλὰ
δὲν εἶνε μόνη. Ἴδου ἐκεῖ καὶ ἓνας γέρων.
Θὰ εἶνε ὁ πάππος τῆς, πιστεύω. (ἔρευνητὰ τὰ
θυλάκιά τῆς) Ἔχω ἐγὼ τέσσαρες δεκάρας,
ποῦ μοῦ ἔδωκε ἡ μαμὰ χθές, ἐπειδὴ ἐπῆρα
καλοὺς βαθμούς. Θὰ τας δώσω (τὰς θέτει εἰς
τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης).
- ΕΛΕΝΗ Εὐχαριστῶ, καλὸ μου κοριτσάκι.

(Ὁ γέρον ἐκ τῆς θέσεώς του). Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τας ἀποδώσῃ, μικρά μου, καὶ νὰ σε φυλάτῃ ἀπὸ κάθε κακό.

ΜΑΡΙΑ. Δὲν πᾶμε κοντὰ εἰς τὸν γέροντα; Φαίνονται καλοὶ ἄνθρωποι. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Πῶς ὀνομάζῃσαι;

ΕΛΕΝΗ. Ἑλένη.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ. Δὲν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον; Καὶ ὅμως ἔχεις τὴν ἡλικίαν μας.

ΕΛΕΝΗ. ὦ μικρά μου Κυρία, δὲν ἔμπορῶ ν' ἀφήσω μόνον τὸν πάππον μου. Εἶνε γέρον καὶ ἔχει παράλυτα χέρια καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ πλέον καὶ διὰ τοῦτο ζοῦμε μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα, ποῦ μᾶς δίδουν οἱ διαβάται. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής, ἂν ἐπήγαινα καὶ ἐγώ, καθὼς σεῖς, εἰς τὸ Σχολεῖον, ἀλλά..... Δὲν εἶνε ἀληθές, πάππε μου;

ΓΕΡΩΝ. Ὅμιλεῖς, νομίζω, μὲ μικροὺς μαθητάς· δὲν εἶνε ἔτσι; Πόσοι εἴσθε, μικρά μου; Τὰ μάτια μου δὲν διακρίνουν καλὰ ἀπὸ τὸ γῆρας.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Εἴμεθα τέσσαρες, δύο μαθηταί, Ἀνδρέας καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ δύο μαθήτριαι, Μαρία καὶ Πηνελόπη.

ΓΕΡΩΝ. Ἄχ πόσον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας! Θὰ ἔκαμνχ ὅ,τι δὲν ἔκαμα τότε, θὰ ἐμάνθανα ὅσα δὲν ἔμαθα, ὅταν ἤμουν μαθητής. Εἶμαι γέρον καὶ παράλυτος, καθὼς βλέπετε, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐρ-

γασθῶ, ἀλλ' ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὅποια μ' ὄλην τὴν παραλυσίαν τῶν χειρῶν μου θὰ ἤμποροῦσα νὰ κάμω, ἂν ἐμάνθανα περισσότερα γράμματα. Πρὸ ὀλίγου ἤκουσα ὅτι ἓνα παιδί ἀπὸ σᾶς ἤθελε νὰ ξεφύγη σήμερα τὸ Σχολεῖον. "Αὐτὸ τὸ ἔκαμνα καὶ ἐγὼ πολὺ συχνά, ὅταν ἤμουν παιδί. "Ἐπειτα ἀργότερα, ὅταν ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἐπιδοθῶ εἰς ἓν ἐπάγγελμα, ἐπροτίμησα ἐργασίαν τῶν βραχιόνων καί, ἐπειδὴ τῶρα τὰ χέρια μου πάσχουν, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπαितῶ. "Ἄν ἤξευρα γράμματα, θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἐξοικονομηθῶ, νὰ γίνω διδάσκαλος π. χ." Ἐπρεπε, ὅταν ἤμην μικρός, νὰ μάθω, ἀλλά, καθὼς σας εἶπα, δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (συγκεκλινημένος) Λοιπὸν πιστεύετε, ὅτι δὲν θὰ ἦσθε ἠναγκασμένος νὰ ζητιανεύετε σήμερα, ἂν δὲν ἐφεύγετε ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ὅταν ἦσθε μικρός;

ΓΕΡΩΝ. Βεβαίωτατα, μικρὲ μου Κύριε, καὶ ἂν ἔχω καμμιά συμβουλή νὰ σας δώσω, αὐτὴ εἶνε νὰ μὴ κάμνετε ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ. "Αὐτὸν ἡ μικρά μου Ἑλένη ἤμποροῦσε νὰ πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον τῶρα, ἀλλ' πόσον θὰ ἦτο τακτική. Λυποῦμαι πολὺ, διότι θὰ τὴν ἀφήσω τυφλὴν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν, ἀλλὰ ἀλλέως δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω.

- ΜΑΡΙΑ.** Ἡ μαμά εἶνε πολὺ καλὴ καὶ θά της εἰποῦμε διὰ σᾶς καὶ διὰ τὴν μικρὰν ἐγγονὴν σας. Θὰ εὔρη ἴσως τὸν τρόπον νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ψωμί σας. (πρὸς τὰ ἄλλα παιδιὰ) Δὲν εἶνε ἔτσι ;
- ΠΗΝΕΛΟΠΗ.** Μάλιστα, μάλιστα. Ὅσον γιὰ σήμερα ὅμως θὰ ρίψωμε ὅλοι μας κάτι εἰς τὸ δισκάκι σας, διὰ νὰ μὴ σας λείψῃ τὸ ψωμί. (λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ πλησιάζουν οὕτως ἑαυτῶν τὸ δισκάκι εἰς ἕνα ἕκαστον παιδίον, ὅλα δὲ τὰ παιδιὰ ρίπτουν νομίσματα).
- ΓΕΡΩΝ.** Εὐχαριστῶ, παιδιὰ μου, εὐχαριστῶ. Ἡ καλὴ σας καρδιὰ θὰ σας φέρῃ εὐδαιμονίαν. Ὅσον δι' ἐμέ θὰ εὐλογῶ τὸν Θεόν, ἂν ἡ σκέψις σας περὶ τῆς Ἑλένης πραγματοποιηθῇ. Τώρα ὅμως μὴ ξεχνᾶτε τὸ Σχολεῖον. Εἶνε βέβαια πολὺ εὐχάριστον νὰ σταθμεύῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ παίζῃ κάποτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε καλὰ, ὅτι τὰ παιγνίδια καὶ αἱ διασκεδάσεις καταστρέφουν πάντοτε τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ νὰ εἴσθε πάντοτε τακτικοὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ Σχολείου.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.** Ὡ μὴ σας μέλη, καλέ μου γέρον. Μᾶς ἐδῶκατε ὥραϊον μάθημα καὶ ἀπὸ τώρα θὰ εἴμεθα τακτικοί.

- ΜΑΡΙΑ. Ναί θα ένθυμούμεθα πάντοτε τὰς καλὰς συμβουλὰς σας.
- ΓΕΡΩΝ. Λοιπόν εμπρός. Ἡ ὥρα τοῦ Σχολείου ἐπέρασε καὶ μὴν ἀργοπορῆτε. Προχωρεῖτε σεῖς εμπρός καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν. (φεύγουν).

9ος Διήλογος

ΟΙ ΔΥΟ ΛΑΙΜΑΡΓΟΙ

Πρόδωπα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐτῶν 9 } ἀδελφοί
ΙΟΥΛΙΟΣ » 13 }
ΠΕΡΙΚΛΗΣ » » ἐξάδελφός των
ΑΝΤΩΝΗΣ » » ὑπηρέτης των

Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ δωματίῳ τῆς οἰκίας.

ΑΝΤΩΝΗΣ. Τὰ ἔμαθες, Γεώργιο ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ποιά ;

ΑΝΤΩΝΗΣ. Δὲν ξέρεις τί προετοιμασίαις κάμνουν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ θείου σου καὶ τὴν ἐορτὴ τῆς μαμαῆς ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. "Α αὐτὸ τὸ ξέρω· θάχωμε πολλοὺς ἀπόψε εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ ξέρω πῶς ἡ μαμά προσεκάλεσε πολλοὺς.

ΑΝΤΩΝΗΣ. Ναί, ἀλλὰ ξέρεις καὶ πόσα γλυκίσματα ἔχουν ἐτοιμάσει ;

- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (μετ' εὐχαρίστου περιεργείας). "Α αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω· ἔκαμαν λοιπὸν πολλὰ γλυκίσματα ;
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Ἄμὲ ἔκαμαν κᾶτι τοῦρτες, ποῦ σοῦ ἔχουν μιὰ ὄψι ! (κινεῖ τὴν χεῖρα πρὸς καλλιτέραν ἔκφρασιν).
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Δὲν μποροῦμε ἄρά γε νὰ τῆς δοῦμε ;
- ΑΝΤΩΝΗΣ. "Α αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκόλο. Τὰ ἔχουν ὅλα κλεισμένα εἰς τὸ μικρὸ δωμάτιο, ποῦ εἶνε κοντὰ εἰς τὴν τραπεζαρία. Ἄν θέλῃς ὅμως πάλι, πᾶμε. (ἀποφαστικῶς) Ναι πᾶμε καὶ θὰ εὔρωμε τρόπον νὰ τὰ ἰδῆς.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Μὰ ἀφοῦ τὸ δωμάτιον εἶνε κλειδωμένο ;
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Ξέρω ποῦ εἶνε τὸ κλειδί. Ξέρω ποῦ τὸ κρύβει ἡ Ἄννη ἢ μαγείρισσα.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Δὲν πᾶμε καλλίτερα νὰ εὔρωμε τὴ μαγείρισσα ; Θὰ τῆς ποῦμε πῶς πεινοῦμε, θὰ τὴν χαϊδέψουμε ὀλίγο καὶ ἔτσι θὰ μᾶς δώσῃ, πιστεῦω, κᾶτι ἀπὸ τὰ γλυκίσματα.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Αἶ αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιον. Καὶ ἔπειτα, ἂν δώσῃ, θὰ δώσῃ εἰς ἐσένα μοναχά, δὲν θὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμένα.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἄλλὰ θὰ σου δώσω ἐγώ.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Τέλος ἐγὼ νομίζω πῶς πειὸ καλὰ εἶνε νὰ πᾶμε μόνοι. Ἔχουν καὶ τρίγωνα καὶ κρέμα καὶ μπακλαβᾶ ὠραιότατον. Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, γιατί ἐγὼ τὰ 'κουβαλοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅταν τὰ ἔφερεν ὁ ζαχαροπλάστης.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Καὶ δὲν μοῦ λές, ἔφαγες καθόλου ;

- ΑΝΤΩΝΗΣ. Αἶ λιγάκι ἔφαγα. Ἐτσιμπησα ὅσο πρόφθασα ἀπὸ μερικά.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἦσαν ἔμμορφα αἶ ;
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Ἄμὲ θέλει καὶ ῥώτημα αὐτό ;
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (ἀποφασιστικῶς) Τότε πᾶμε· μὲ ἔκαμες, καυμένε, νὰ τρέχουν τὰ σάλια μου μὲ τὰ λόγια σου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Πᾶμε, ἀφοῦ θέλεις. Πρόσεχε ὅμως νὰ περιπατῆς σιγὰ σιγὰ, ἵσταν περνοῦμε ἀπὸ τὸ διάδρομο γιὰ νὰ μὴ μας καταλάβουν. (Ἐξέρχονται ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Γεώργιος, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου δὲ μέρους εἰσέρχονται ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Περικλῆς χωρὶς νὰ παρατηρηθοῦν).
- ΙΟΥΛΙΟΣ. (Βλέπων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) Ποῦ εἶνε; ἔφυγαν, φαίνεται.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Θὰ πῆγαν νὰ παίξουν.
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Νὰ παίξουν ἢ νὰ σκαρώσουν πάλι καμμιὰ δουλειὰ ἀπὸ κείναις ποῦ ξέρουν. Εἰς αὐτά, ξεύρεις, πάντοτε εἶνε φίλοι καὶ σύντροφοι ἀχώριστοι.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἴσως. Ὅσον δὲ δι' ἐμέ, εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ βλέπω τὰς εἰκόνας αὐτάς. Ἐλα κάθισε νὰ τας ἰδοῦμε.
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Ναὶ καὶ ἐγὼ τας ἀγαπῶ ὑπερβολικά. Ἄς τας ἰδοῦμε. (λαμβάνουν τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰκόνας, κάθεται καὶ τας παρατηροῦν). Ἄ ἐδῶ εἶνε τρυγητός· βλέπεις ; Τί ὠραῖα ποῦ εἶνε ! Κύττα αὐτὸν ποῦ σηκώνει τὸ μεγάλο αὐτὸ κοφίνι καὶ τοὺς ἄλλους ποῦ κόπτουν τὰ σταφύλια μέσα εἰς τὸ ἀμπέλι.

- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Νά εἶνε ὠραῖα. Μά γιά κύτταξε κι' αὐτοὺς ποῦ χορεύουν ἐδῶ πέρα. Χορεύουν τὸ συρτό. Κύττα αὐτὸν πῶς γελᾷ.
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Ναὶ εἶνε ὠραῖα καὶ αὐτά. Ἄς δοῦμε τώρα ἄλλην εἰκόνα. (λαμβάνει ἄλλην) Ἄ ἐδῶ εἶνε παιδιά, ποῦ παίζουν τὸ σχοινάκι. Κύτταξε αὐτό, τί ὠραῖα ποῦ πηδᾷ.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Κύτταξε κι' αὐτὸ ἐδῶ, ἔπесе κατὰ γῆς καὶ ἓνα ἄλλο τρέχει νά το σηκώσῃ. (Ἀκούσται ἔξω κρότες πιπτόντων πραγμάτων).
- ΙΟΥΛΙΟΣ. (μετ' ἐκπλήξεως) Ἄ τί εἶνε ; κάτι ἔπесе.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ναὶ· τί συμβαίνει ἄρα γε ; (εἰσέρχεται ἔσπευσμένως ὁ Ἀντώνης)
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Ἄ νά ὁ Ἀντώνης. Τί τρέχει, Ἀντώνη ;
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Νά δυὸ γάταις ἐπήδησαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ποῦ ἦσαν τὰ γλυκίσματα μὲ ὄρμην καὶ ἐχάλασαν τὰ περισσότερα γλυκίσματα.
- ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἢ καυμένη ἢ θεία πόσον θά λυπηθῆ !
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Μά πῶς ἦτο τὸ δωμάτιον κλειδωμένο ; πῶς ἐμβῆκαν μέσα ἢ γάταις ; Ἔλα νά πᾶμε νά ἰδοῦμε, Περικλῆ. (Ἐξέρχονται ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἰούλιος καὶ μένει ὁ Ἀντώνης, εἰσέρχεται δ' ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὁ Γεώργιος βιαστικός).
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἄχ τί κακὸ ποῦ κάναμε, Ἀντώνη !! Ἢ μαμὰ εἶνε καταθυμωμένη.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Σὺ ἀφῆκες τὴν πόρτα ἀνοιχτή.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ναὶ· ἀλλὰ σὰν ἀκούσαμε βήματα καὶ τῶκοφες

- λάσπη ἔφυγα κι' ἐγὼ βιαστικὰ χωρὶς οὔτε
κὼν νὰ τολμήσω νὰ ἰδῶ ἀπὸ πίσω μου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Καὶ ὅμως νὰ ἰδῆς, θὰ εἰποῦν πῶς εἶμαι ἐγὼ
ὁ πταίστης καὶ θ' ἀκούσω πάλι πολλά.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Αἶ βέβαια καὶ εἶσαι. Γιατί με πῆρες νὰ πᾶμε
'ς τὰ γλυκίσματα; Αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸ
σφάλμα.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Σὲ πῆρα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἐπειτα σὺ δὲν
μποροῦσες νὰ μὴ ἔλθης. Δὲν σε πῆρα ἐπὶ τέ-
λους μὲ τὸ ζόρι.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Αἶ νὰί πταίω κι' ἐγώ, πταίουμε καὶ οἱ δύο μας.
Ἡ καυμένη ἡ μαμὰ πόσον θὰ εἶνε στενοχω-
ρημένη τώρα! Ἐπειτα καὶ ὁ θεὸς μου τί θὰ
εἰπῆ, ὅταν το μάθῃ! Ἄχ τὰ γλυκίσματα,
ποῦ ἔφαγα, θαρρεῖς πῶς γένηκαν φαρμάκι μέσα
μου τώρα.
- ΑΝΤΩΝΗΣ. Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε πῶς δὲν εἴμεθα ἡμεῖς.
Θὰ νομίσουν ὅτι.....
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (διακόπτων αὐτὸν) Ἄ ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ
καὶ ψέμματα. Φθάνει ποῦ ἐκάναμε τὸ ἄλλο
σφάλμα. Ἄχ κακὰ γλυκίσματα, τί μας ἐκά-
μετε!!
- ΑΝΤΩΝΗΣ. (χαμογελῶν) Καὶ ὅμως ἦσαν ὠραῖα.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ναί, ἀλλὰ τώρα βγῆκαν ξινά. Ἄ πῶς ἐντρέ-
πομαι νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν θεῖον καὶ νὰ
ἰδῶ τὴν μαμὰ!! (Ἐρχεται ὁ Ἰούλιος).
- ΙΟΥΛΙΟΣ. Εὐγέ σας, Κύριοι. Τὰ κατωρθώσατε καὶ ἔπειτα

ἤλθετε ἐδῶ νὰ κρυφομιλήτε. Αὐτὸ θά σας
συστήσῃ πολὺ καλὰ εἰς τὸν θεῖον. Ἀκοῦς ἐκεῖ
νὰ πάρουν τὸ κλειδὶ καὶ ν' ἀνοίξουν κρυφά. . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἄχ, καὶ μένε Ἰούλιε, νὰ ξέρῃς πόσο μετανοή-
σαμε γι' αὐτό, ποῦ ἐκάναμε !

ΑΝΤΩΝΗΣ. Ἄχ νὰὶ πολὺ. Ἔλα, καὶ μένε Ἰούλιε, παρακά-
λεσε σὺ τὴ μαμά σου νὰ μας συγχωρήσῃ.
Εἰπέ ὅτι μετανοοῦμε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἄχ νὰὶ μετανοοῦμε.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Αἶ καλὰ, τὸ λέγω, ἂν θέλετε, μὲ μιὰ συμφω-
νία. Θὰ μου ὑποσχεθῆτε καὶ οἱ δύο σας ἐδῶ
τώρα ὅτι δὲν θά το ξανακάνετε.

ΟΙ ΔΥΟ ὁμοῦ. Σοῦ το ὑποσχόμεθα ἐξ ὅλης καρδίας.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Ἄλλ' ὅχι· θέλω ἀλλοιῶς νὰ μοῦ το ὑποσχε-
θῆτε. Θὰ ἐπανκλάβῃ ὁ καθένας σας χωριστὰ
ὅ,τι ἐγὼ λέγω. Ἰδοὺ ἀρχίζω : Ὑπόσχομαι
νὰ μὴ βγάζω πειὰ τὸν Γιῶργο ἀπὸ τὸ κε-
φάλι. Ἔλα ἐπανάλαβε, Ἀντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ. (δισταζὼν) Ὑπόσχομαι.

ΙΟΥΛΙΟΣ. Ἔλα λέγε· ἀλλέως δὲν θὰ παρακαλέσω τὴ
μαμά.

ΑΝΤΩΝΗΣ (ἐπαναλαμβάνων) Ὑπόσχομαι νὰ μὴ βγάζω
πειὰ τὸν Γιῶργο ἀπὸ τὸ κεφάλι.

ΙΟΥΛΙΟΣ (πρὸς τὸν Γιῶργον) Κι' ἐγὼ νὰ μὴ τον ἀκολουθῶ
εἰς τῆς κρυφοδουλειᾶς του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (ἐπαναλαμβάνων μετὰ συστολῆς) Κι' ἐγὼ νὰ μὴ
τον ἀκολουθῶ εἰς τῆς κρυφοδουλειᾶς του.

- ΙΟΥΛΙΟΣ.** (πρὸς τὸν Ἀντώνη) Ὑπόσχομαι ἀκόμη νὰ μὴ κλέπτω τὰ κλειδεῖα ἀπὸ τὴ μαγεύρισσα καὶ νὰ μὴν ἀνοίγω κρυφὰ τὴν τραπεζαρία καὶ τὰ ντουλάπια.
- ΑΝΤΩΝΗΣ.** (ἐπαναλαμβάνων μετὰ συστολῆς) Ὑπόσχομαι ἀκόμη νὰ μὴ κλέπτω τὰ κλειδεῖα ἀπὸ τὴν μαγεύρισσα καὶ νὰ μὴν ἀνοίγω κρυφὰ τὴν τραπεζαρία καὶ τὰ ντουλάπια.
- ΙΟΥΛΙΟΣ.** (πρὸς τὸν Γεώργιον) Γιατὶ εἶνε γελοῖον ὕστερα νὰ παρσασατίζουμε, ὅταν μας πιάνουν, καὶ νὰ μας κοροϊδεύουν, ὅπως τώρα.
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ.** (ἐπαναλαμβάνων) Γιατὶ εἶνε γελοῖον ὕστερα νὰ παρσασατίζουμε, ὅταν μας πιάνουν, καὶ νὰ μας κοροϊδεύουν, ὅπως τώρα.
- ΙΟΥΛΙΟΣ.** Καὶ λοιπὸν τώρα ἐμπρὸς εἰς τὴ μαμά.
- ΑΝΤΩΝΗΣ.** (μετὰ τινὰς στιγμὰς πρὸς τὸν Γεώργιον) Ἔλα λοιπὸν πέραν ἐμπρὸς. Ὁ ὑπηρέτης πηγαίνει πάντα ἴσω.
- ΙΟΥΛΙΟΣ.** Τώρα ὅμως ὡς ἀρχηγὸς εἰς τὸ ἀνδραγάθημά σας θὰ περάσης ἐμπρὸς. Οἱ ἀρχηγοὶ προηγουῦνται, φίλε μου.
- ΑΝΤΩΝΗΣ.** Ὡ δυστυχία ! (φεύγουν προηγουμένου τοῦ Ἀντώνη).

ΙΟ^{ος} Δεῦλογοϲ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

Πρόδωπα

ΠΕΡΙΚΛΗΣ	ἑτῶν 10	} ἀδελφοὶ ὑποκρινόμενοι τοὺς διδασκάλους. μαθήτριάι.
ΠΟΛΥΜΝΙΑ	» 9	
ΚΟΥΚΛΑ		

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μικρὸν δωμάτιον μὲ μικρὸν μαυροπίνακα, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐπὶ θρανίου κάθηνται κοῦκλαι.

Ἐπὶ ἑτέρου θρανίου ἄλλαι κοῦκλαι καθήμεναι πρὸ τραπέζης κρατοῦσι μολυβδοκόνδυλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ κύπτουσαι πρὸς τὰ ἔμπροϲ φαίνονται ὅτι γράφουσιν. Ὁ κ. Περικλῆς κρατῶν ῥήγαν ἵσταται πρὸ τοῦ μαυροπίνακος. Ἡ κ. Πολύμνια καθημένη ὀλίγον ἀπώτερον μὲ τινα κούκλαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς δεικνύει εἰς αὐτὴν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβῆτου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ κ. Περικλῆς τελειῶνων τὸ δεῖξιμον.

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω : Δύο καὶ δύο κάμνουν
Ἄποκριθῆτε λοιπὸν τί δὲν τὸ ξέρετε ;
Ἴδου (δεικνύει τὰ δάκτυλά του) δύο δάκτυλα καὶ δύο δάκτυλα
πόσα δάκτυλα κάμνουν ; Τώρα βλέπω, ἐκλειδώ-
σατε τὸ στόμα σας, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς πηγαίνει
κι' ἔρχεται ἡ γλῶσσά σας, ὅταν δὲν εἴμεθα εἰς τὸ μάθημα .
. Ἄ μ' ἐσκοτίσατε, σας βεβχιῶ, πολὺ πάλιν καὶ θὰ

σᾶς ἀφήσω. Πάρτετε τὸ βιβλίον τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ λύσατέ μου τοὐλάχιστον τὰ δύο πρῶτα προβλήματα ἕως ὅτου νὰ ἔλθω. Εἶνε σύντομα καὶ εὐκολώτατα. (θέτει τὴν ρήγαν καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν) Ἄ τί ὑπομονὴν! τί ὑπομονὴν μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς μὲ τὰ παιδιὰ! (ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Καν Πολύμνια) Κάμετε σᾶς παρακαλῶ πολὺ, Κα Πολύμνια, τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μαθητριῶν μου ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω. (φεύγει ὁ κ. Περικλῆς, ἡ δὲ κ. Πολύμνια προχωρεῖ πρὸς τὰς μαθητρίαις τοῦ κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν μαθητρίαν τῆς καὶ καθημένῃ εἰς τὴν καθέκλαν καὶ τοποθετοῦσα τὴν κούκλαν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς λέγει πρὸς τὰς μεγαλειτέρας μαθητρίαις) Πιστεῦω ὅτι θὰ μὲς ἀφήσητε ἡσυχους νὰ ἰδοῦμε τὴ δουλειὰ μὲς. (πρὸς τὴν κούκλαν τῆς) Ἐλα, μικρά μου Μαρία, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ κάμωμεν μαζὶ ἐν α εἰς τὸ ἀββάκιόν σου. Κράτησε καλὰ τὸ κονδύλι. ἔδω πάτησέ το, ἐγὼ κρατῶ τὸ χέρι σου. (κάμνουν ὅ,τι λέγει) Πολὺ καλὰ! Ἴδου ἕνα α πολὺ ὠραῖα καμωμένο. Ἄς κάμωμεν τώρα ἕνα β (κάμνουν ὅ,τι λέγει) Μὰ γιατί τὸ χέρι σου τρέμει ἔτσι; Ἴδου τὸ βῆτά μὲς ἐχάλασε. Ἄς τὸ ξανακάνωμε. (Τὸ κάμνουν) Καλὰ. Βλέπεις τώρα τί ὠραῖο ἔγεινε; (βλέπουσα πρὸς τὰς ἄλλας μαθητρίαις) Ἀλλὰ τί θόρυβος γίνεται ἐκεῖ; Γιατί, Κυρίαί, εἴσθε ἔτσι σκορπισμένοι; Ὁφελήθηκατε ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ διδασκάλου σας αἶ; Σταθῆτε τώρα θὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τί κάμνετε (θέτει τὴν μαθητρίαν τῆς ἐπὶ τῆς καθέκλας καὶ τὸ ἀβάκιον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς λέγουσα :) Κάθισαι, μικρά μου, καὶ προσπάθησε νὰ μιμηθῆς τὸ πρῶτον α, ποῦ ἐκάμαμε μαζὶ. (πλησιάζει πρὸς τὴν τράπεζαν τῶν μεγαλειτέρων μαθητριῶν) ὦ Θεέ μου!! Γιὰ κύτταξε!

ἀναποδογύρισαν τὸ καλαμάρι ἀπὸ τὴν ἀταξίαν των. Σεῖς τοῦλάχιστον, Ἰωάννα καὶ Σοφία, σεῖς αἱ δύο μεγαλείτεραι, ἔπρεπε νὰ δώσητε τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰς μικροτέρας, ἀλλὰ.....(μετὰ θυμοῦ) Τί ; γελᾶτε ;ἐγὼ σας συμβουλεύω καὶ σεῖς γελᾶτε αἰ ; (κατ' ἴδιαν) ὦ πόσον μὰ τὴν ἀλήθειαν ἔχουν δίκαιον νὰ παραπονῶνται οἱ διδάσκαλοι ! (πρὸς τὰς μαθητρίας) Ἀλλὰ σταθῆτε, ἀφοῦ τὰ λόγια, καθὼς βλέπω, δὲν κάμνουν παράδες, θὰ σας τιμωρήσω. Σεῖς, Κυρίαί, ποῦ ἐξακολουθεῖτε νὰ γελᾶτε, ἐνῶ ἐγὼ σας συμβουλεύω, θὰ μείνετε νηστικαὶ καὶ σεῖς αἱ ἄλλαι, ποῦ ἀφήκατε τὰς θέσεις σας καὶ ὑπήγατε ἐκεῖ, ἐλάτε ἐδῶ νὰ σταθῆτε ὀρθαὶ εἰς τὴν γωνίαν. (Τὰς λαμβάνει καὶ τὰς τοποθετεῖ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Αἱ ἴδιαι καὶ ὁ κ. Περικλῆς, ὅστις ἐμφανίζεται κρατῶν πτηνὸν τεχνητὸν διὰ τὸ μάθημα τῆς Πραγματογνωσίας.

Ὁ Κοσ ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (ἐρχόμενος) Ἄ εἶμαι πολὺ εὐχκριστημένος ! Παρατηρήσατε, παιδιὰ, εὐρῆκα αὐτὸ τὸ ὄραϊον μικρὸν πτηνὸν διὰ νὰ κάμωμεν Πραγματογνωσίαν. Θὰ σας εἰπῶ τὴν ἱστορίαν του καὶ τὰς συνηθείας του, τὰ ἐλαττώματά του, διότι ἔχει καὶ ἐλαττώματα, καὶ τὰ προτερήματά του (παρατηρῶν τὰς μαθητρίας μετ' ἐκπλήξεως) Ἀλλὰ τί βλέπω ; ἢ Ἰωάννα καὶ ἢ Σοφία τιμω-

ρημέναι; "Α καὶ ἐγὼ ἐπε-
ρίμενα ἀπὸ σᾶς καμμίαν εὐχάριστον
ἐκπληξίν, κανένα ὀρθογραμμένο καὶ
κκληιγραμμένο γύμνασμα, κανένα
πρόβλημα ὀρθῶς λυμένο, ἀλλὰ σεις,
ἀντὶ ὅλων τούτων, παραδοθήκατε,
βλέπω, εἰς τὴν φλυαρίαν καὶ εἰς τὰς
ἀταξίας κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. (Θέ-
τει τὸ πτηνὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετ' ἀπο-
γοητεύσεως) Κρῖμα! ἐχάθη ὅλη ἡ ὄρε-
ξις, ποῦ εἶχα διὰ τὸ μάθημα. "Α εἶνε
ἀπελπισία! Αἱ συμβουλαὶ μας εἶνε
φωνὴ βοᾶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἄπηύ-
δησα πλέον νὰ συμβουλεύω, νὰ μα-
λώνω καὶ νὰ θυμῶνω.

Ἦ κ. ΠΟΥΜΝΙΑ
Κος ΠΕΡΙΚΛΗΣ.
Κα ΠΟΥΜΝΙΑ.

(πρὸς τὸν κ. Περικλῆν). Κύριε Περικλῆ! . .
Τί θέλετε, κ. Πούμνια;
Δὲν εἶμαι κ. Πούμνια πειά, ἀλλὰ Πο-
λύμνια μόνον. Ἐβαρέθηκα νὰ παίζω
τὸ Σχολεῖο καὶ νὰ εἶμαι διδασκά-
λισσα, ἀδελφέ μου. Ἄς παίζωμεν ἄλλο
παιγνίδι. Ἐβαρέθηκα τὰ σχολεῖα
καὶ τὰς μαθητρίδας καὶ ἄς εἶνε καὶ
ψεύτικες. Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς εἶνε δια-
σκεδαστικὸν νὰ ἔχη κανεὶς Σχολεῖο
καὶ νὰ διδάσκη παιδιὰ καὶ δι' αὐτό
σου εἶπα νὰ παίζωμε σήμερον τὸ

Σχολειό καὶ νὰ κάνωμε ὅ,τι συνέβη
χθὲς εἰς τὸ Σχολειό μας.

Κος ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Καὶ ἐγώ, ἀδελφή μου, ἐβαρέθηκα, ὅπως
σύ, τὸ παιγνίδι αὐτὸ καὶ ἐκατάλαβα,
ὅτι οἱ διδάσκαλοί μας ἔχουν νὰ ἐκ-
πληρώσουν πολὺ βαρὺ καθήκον καὶ
δύσκολον.

Κα ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ὡ βεβαίωτατα· ἡμεῖς μὲ κούκλας μα-
θητρίας καὶ ἐβαρεθήκαμε, γιὰ φαν-
τάσου ὅμως νὰ εἶνε καὶ ζωντανὰ μα-
θηταί !! !.....(φεύγουν),

11^{ος} Διήλογος

Η ΕΣΧΙΣΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρόσωπα

ΟΥΡΑΝΙΑ μήτηρ
ΕΛΕΝΗ θυγάτηρ της

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Ἑλένης

ΕΛΕΝΗ. (μόνη) Μὲ μαλώνουν συχνά, διότι ἐγγίζω πρά-
γματα, ποῦ δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμέ, καὶ ἔχουν βέ-
βαια δίκαιον εἰς τοῦτο, διότι καὶ ἐγὼ δὲν
θὰ ἔμενα εὐχαριστημένη, ἂν ἔβλεπα ἰδικά μου

πράγματα εἰς χέρια ξένα· ἀλλά, ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές ἐνίοτε, σήμερα δὲν πταίω ἐγώ, διότι ἐπῆρα καὶ ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ μου. Πταίει ἡ Σερπετή, ποῦ ἔφερον εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν κατάστασιν (ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς καὶ το δεικνύει). Ἴδού, ἂν θέλετε νὰ το μάθετε, τί ἔγεινεν. Ὁ πατέρας, ἐνῶ ἐκράτει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἐπήγαιεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφῆκε νὰ πέση, χωρὶς νὰ το παρατηρήσῃ, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ θεοῦ μου, ἡ δὲ Σερπετή, ὅτε τὴν εἶδε, τὴν ἤρπασε καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μ' αὐτή. Κατόπιν, ὅτε ὁ πατέρας ἐκατάλαβεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐχάθη, τὴν ἐζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρηκαν, διότι κανεὶς βεβαίως δὲν ὑπέθετεν ὅτι εὕρισκεται εἰς τὰ νύχια τῆς Σερπετῆς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ τῆς τραπεζαρίας εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν. Αἰφνης ὅμως ἐγώ, ἐνῶ ἐπερνοῦσα κατὰ τύχην ἀπ' ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, τὴν εἶδα καί, ἀφοῦ τὴν ἠλευθέρωσα, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ τὴν δώσω ἀμέσως εἰς τὸν πατέρα, ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἔπειτα ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν ἦτο μεγάλη βία, τὴν ἔθεσα εἰς τὴν τσέπην μου διὰ νὰ τὴν δώσω ἀργότερα. Ὡστε, ὡς βλέπετε, ἂν ἐπῆρα τώρα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ μου, τὴν ἐπῆρα διὰ νὰ τὴν

σώσω, καὶ ἂν τὴν ἔχω ἀκόμη εἰς τὴν τσέπην μου, τὴν ἔχω διὰ νὰ τὴν δώσω ἀργότερα εἰς τὸ μέρος της. (μετὰ τινὰς στιγμὰς) Ναὶ τὴν ἔχω διὰ νὰ τὴν δώσω εἰς τὸ μέρος της, ἀλλ' ἔλα ποῦ με ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ ἐπιστολὴ αὐτή. . . .
. . . . Μεθαύριον εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς ἀγίας Ἑλένης, δηλ. ἡ ἑορτὴ μου, καὶ ὁ θεὸς μου στέλλει πάντοτε ὠραῖον δῶρον τὴν ἡμέραν αὐτήν. Θὰ κάμνη λοιπὸν χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ θεὸς μου λόγον διὰ τὸ δῶρον αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ—ἄς το ὁμολογήσω τώρα—συνήθως εἶμαι ἄτακτος καὶ φρόνιμος, μόνον ὅταν πλησιαζῇ ἡ ἑορτὴ μου, φοβοῦμαι μήπως λέγει ἐδῶ μέσα, ὅτι θὰ παραλείψῃ τὸ δῶρον, ποῦ περιμένω. Δι' αὐτὸ—ἄς σὰς το εἰπῶ ἐπὶ τέλους—τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, πρὶν νὰ τὴν δώσω εἰς τὸν πατέρα, θὰ τὴν διαβάσω. Ἐπὶ τέλους καλὸ, κακὸ, ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, θὰ το κάμω. Ἡ περιέργειά μου το ὑπαγορεύει καὶ θὰ τὴν ὑπακούσω. Λοιπὸν ἐμπρός· ἡ κρίσιμος στιγμὴ ἔφθασεν, ἄς τὴν διαβάσω. (ἀπλώνει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ συνεπτυγμ. ον τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς) Εἶνε, βλέπω, πολὺ σχισμένη, ἀλλ' ἀπ' αὐτά, ποῦ ὑπάρχουν, θὰ καταλάβω ἐπὶ τέλους τὸ πρῶτον. (ἀναγινώσκει βραδέως).

Κωνσταντινούπολις 18 Μαΐου 1903.

Ἀγαπητή μου ἀδελφή. Ἄ! γράφει εἰς τὴν μαμά.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν σου μοι ἔλεγες ὅτι ἡ Ἐλένη...

... φρόνιμος ἀπὸ τινος καιροῦ καὶ μοῦ ἐζήτει

... φέρω διὰ τὴν ἐορτὴν της...

... δὴ ὅμως δὲν θέλω...

... εἰαν, τὴν ὁποίαν ἔχω...

... ρω, δῶρα, γράψον...

... νη εἶνε ἀξία δώρου, ... της ἀγορ...

... αἴαν κούκλαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ, ἐάν...

... λὴν αὔριον τὸ πρῶτὸ πρὶν ν' ἀνα...

... νὰ της φέρω μίαν συσκευὴν μαγειρικὴν.

Σὲ ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς.

ΠΑΥΛΟΣ

"Ἀχ! εἶνε πολὺ ἐσχισμένη καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε. "Ἄς τὴν ξαναδιαβάσω ὅμως καὶ ἄς προσπαθῆσω νὰ μαντεύσω τοῦλάχιστον τί γράφει. Αἱ δύο πρῶται σειραὶ ἐνοῦνται ἄρκετὰ καλὰ (ἀναγινώσκει καὶ πάλιν με προσοχὴν καὶ βραδέως). Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν σου μοι ἔλεγες ὅτι ἡ Ἐλένη... φρόνιμος ἀπὸ τινος καιροῦ... Τί ἐνοεῖ ἄρα γε ἐδῶ... εἶνε ἢ δὲν εἶνε φρόνιμος; ἀκριβῶς πρὸ τοῦ φρόνιμος λείπει κάτι τι. Θὰ λέγη ὅμως, πιστεύω, εἶνε φρόνιμος, ἐπειδὴ πραγματικῶς εἶμαι φρόνιμος ἐπὶ 8 τῶρα ἡμέρας. "Ἄς

διαβάσωμε τώρα παρακάτω. (αναγινώσκει) —
καί μου ἐζήτεις νά...φέρω διὰ τὴν ἑορτὴν της,
ἐὰν ἡ διαγωγὴ της...μεταβληθῇ." Ἀχ! καὶ
ἐδῶ λείπουν λέξεις, ἀλλὰ θὰ λέγῃ πιστεύω
καί μου ἐζήτεις νά μή της φέρω...διὰ τὴν ἑορ-
τὴν της, ἐὰν ἡ διαγωγὴ της δὲν μεταβληθῇ." Ἐτσι
ἐξάπαντος θὰ λέγῃ· (ἐξακολουθεῖ) νά της φέρω,
..... ἀλλὰ τί νά της φέρω; ὦ κακὴ
Σερπετή! ἔσχισες ἀκριβῶς τὸ μέρος, ποῦ περισ-
σότερόν μ' ἐνδιαφέρει. Τί νά γείνη... " Ἀς
ἰδοῦμε παρακάτω· ἴσως ἐννοήσω ἀπ' αὐτὰ καλ-
λίτερα (ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν) ... δὴ ὅμως
δὲν θέλω ... εἰαν, τὴν ὁποῖαν ἔχω, ... ρω...
δῶρα γράψω... εἶνε ἀξία δώρου της ἀγορ...
Θεέ μου, τί λέγει ἐδῶ; (ἐπαναλαμβάνει καὶ πάλιν
τὰ αὐτὰ καὶ εἶτα προχωρεῖ) ... αἰαν κούκλαν, τὴν
ὁποῖαν ἐπιθυμεῖ. (μετὰ χαρᾶς) " Ἀ ἐδῶ λέγει διὰ
τὴν κούκλαν! (ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν) ἐὰν...
λὴν αὔριον τὸ πρῶν πρὶν ν' ἀνα... νά της φέρω
μίαν συσκευὴν μαγειρικὴν. (μετὰ χαρᾶς) " Ἀ αὐτὸ
θὰ λέγῃ. Θά μ' ἀγοράσῃ τὴν κούκλαν, ποῦ τόσον
ἐπιθυμῶ, καὶ μὴ μαγειρικὴ συσκευὴ (ἐγείρεται
μετὰ χαρᾶς) Τί ὠραῖα! ! τί χαρά! ! " Ἀλλ' ἄς κα-
θίσω νά τα διαβάσω ἄλλη μὴ φορὰ νά τα κατα-
λάβω καλλίτερᾳ. (κάθηται καὶ προσηλωθεὶς εἰς τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, τὴν στιγμὴν δ' αὐτὴν εἰς-

- έρχεται ἡ μήτηρ χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τῆς).
- ΜΗΤΗΡ. (προχωροῦσα σιγὰ πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς) Τί διαβάζεις αὐτοῦ, Ἐλένη;
- ΕΛΕΝΗ. (στρέφουσα μετ' ἐκπλήξεως καὶ προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστολὴν) Τίποτε, μαμά, τίποτε δέν. . . .
- ΜΗΤΗΡ. Πῶς τίποτε; ἐδιάβαζες κάτι τι.
- ΕΛΕΝΗ. (συγκεχυμένη) Μάλιστα, μαμά, ἓνα κομμάτι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ θείου, ποῦ εὗρήκα.
- ΜΗΤΗΡ. (σοβαρῶς) Καὶ ἔπρεπεν ἄρα γε νὰ διαβάσῃς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ θείου σου χωρὶς νὰ πάρῃς τὴν ἄδειάν μας;
- ΕΛΕΝΗ. (ἐρυθριῶσα) Ἀλλά, μαμά, ἐνόμισα πῶς δέν πειράζει, ἐπειδὴ τὴν εὗρήκα εἰς τὰ νύχια τῆς Σερπετῆς.
- ΜΗΤΗΡ. Καὶ διατί δέν μού τὴν ἔδωκες ἅμα τὴν εὗρήκεις ἀλλὰ ἤλθες καὶ τὴν διαβάζεις ἐδῶ κρυφά; Δέν γνωρίζεις ὅτι τὰ παιδιὰ δέν πρέπει νὰ κάμνουν τίποτε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν καὶ τοὺς μεγαλειτέρους τῶν; (ἡ Ἐλένη κατησχυμμένη δέν τολμᾷ ν' ἀποκριθῆ) καὶ ὅτι πάντοτε τιμωρεῖται ἐκεῖνος, ποῦ κάμνει ὅ,τι δέν πρέπει; Ἀπὸ τὰ ὀλίγα δέ, τὰ ὀποῖα ἤκουσα, ὅτε ἠρχόμην, ὑποθέτω ὅτι ἐκατάλαβες τί γράφει ἡ ἐπιστολή· δέν εἶνε ἔτσι;
- ΕΛΕΝΗ. (ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν) Μάλιστα, μαμά, δέν ἦτο δύσκολον νὰ τὴν καταλάβω.

ΜΗΤΗΡ. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νά την διαβάσης ἀκόμη
μὴ φορὰ νά την ἀκούσω καὶ ἐγὼ ;

ΕΛΕΝΗ. Μάλιστα, ἂν θέλετε, τὴν διαβάζω. (ἀνοίγει τὴν
ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει κατὰ τὸ προηγούμενον
πνεῦμα, ἡ δὲ μήτηρ ἀκροωμένη συχνότατα μειδιᾷ).

ΜΗΤΗΡ. (μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως) Εὐρῆκα ὅμως καὶ
ἐγὼ εἰς τὸ μαγειρεῖον τὰ ἄλλα κομμάτια τῆς
ἐπιστολῆς καὶ ἠμποροῦμεν νά τα συναρμόσω-
μεν διὰ νά την ἐννοήσωμεν καλλίτερα. (ἐξάγει
ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τὰ ἄλλα τεμάχια τῆς ἐπιστολῆς
καὶ τα προσαρμόζει εἰς τὰ τεμάχια τῆς Ἑλένης,
οὕτω δὲ συμπληροῦται ἡ ἐπιστολή). Ἴδου σωστὴ
τώρα ἡ ἐπιστολή. "Ἄς την διαβάσωμεν. (ἀναγι-
νώσκει ἡ μήτηρ τονίζουσα τὰς ὑπογραμμισμένας λέξεις).

Ἄγαπητή μου ἀδελφή.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν σοῦ μοι ἔλεγες ὅτι ἡ
Ἑλένη δὲν εἶνε φρόνιμος ἀπὸ τινος καιροῦ καὶ μοι ἐζήτηεις
νά μὴ τῆς φέρω διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς τίποτε ὡς δῶρον, ἂν ἡ
διαγωγὴ τῆς δὲν μεταβληθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νά
μεταβάλω τώρα τὴν συνήθειαν, τὴν ὁποῖαν ἔχω ἐξ ἀρχῆς
πρὸς τὴν ἀνεψιάν μου, νά τῆς προσφέρω δῶρα, γράψον μοι
ἀμέσως διὰ νά πληροφορηθῶ, ἂν ἡ Ἑλένη εἶνε ἀξία δώρου,
ἵνα τῆς ἀγοράσω τὴν ὡραίαν κούκλαν, τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμεῖ·
ἐὰν πάλιν δὲν λάβω ἐπιστολὴν αὔριον τὸ πρωὶ πρὶν ν' ἀνα-
χωρήσω, θ' ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νά τῆς φέρω μίαν συσκευὴν
μαγειρικὴν.

Σὲ ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς ΠΑΥΛΟΣ

ΕΛΕΝΗ. ὦ δυστυχία !

ΜΗΤΗΡ. Βλέπεις λοιπόν ; Ἄν μοῦ ἔφερνες ἀμέσως τὴν ἐπιστολήν, θὰ ἐπρόφθαινα ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν θεῖόν σου σήμερον πρὶν νὰ φύγῃ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ θὰ ἔλεγα ὅτι ἤμην εὐχαριστημένη ἐσχάτως ἀπὸ τὴν διαγωγὴν σου. Ἀλλὰ τώρα καὶ τὸ ταχυδρομεῖον ἔφυγε καὶ ἡ διαγωγὴ σου δὲν εἶνε ἀξία δώρου. Τιμωρίαν ἄλλην δὲν θὰ προσθέσω εἰς τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη σου ἔστειλε τόσο καταλλήλως. Ἐξ αὐτῆς θὰ ἐκατάλαβες, πιστεύω, καλὰ ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ κάμουν τίποτε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους των καὶ μάλιστα ν' ἀναγινώσκουν ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς ἄλλους (φεύγουν).

12^{ος} Διάλογος

Ο ΜΑΝΤΙΣ

Πρόσωπα

MANTIS	ἑτῶν 8	ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ	ἑτῶν 5
ΙΩΑΝΝΗΣ	» 6	ΗΒΗ	» 5
ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ	» 6	ΣΟΦΙΑ	» 5
ΑΓΣΑΝΔΡΟΣ	» 6	ΒΑΣΙΛΙΚΗ	» 6

Ἔλα τὰ παιδιά εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ μάντις παρουσιάζομενος κατόπιν ἄδει τὰ ἐξῆς :

Εἶμ' ἕνας μάντις ξακουστός.
Ἐλάτε, ὦ παιδιά,
νὰ ἰδῶ ἔς τὰ μάτια σας ἐντός.
Διαβάζω μ' εὐκολία
τὸ μέλλον κι' ὅ,τι ὁ καθεὶς
ποιεῖ γνωρίζω παρευθύς.

(Μετὰ τὸ ἄσμα ὁ μάντις καὶ πάλιν). Μὴ φοβεῖσθε, μικροὶ μου φίλοι· δὲν θά σας κάμω τίποτε. Ἦλθα νὰ σας ἐνθαρρύνω εἰς τὴν ἐργασίαν, νὰ προείπω τί θά σας γείνη ἀργότερα, νὰ ἐπαινέσω τοὺς ἐργατικούς καὶ νὰ ἐπιπλήξω τοὺς ἀμελεῖς. Ἔλα πρῶτα σύ, μικρὲ μου Ἰωάννη, ἔλα πλησίασε. Θὰ διαβάσω εἰς τὰ μάτια σου, ὅ,τι ἔκαμες. (Ὁ Ἰωάννης πλησιάζει, ὁ δὲ μάντις ἐξακολουθεῖ λέγων). Θά σου εἰπῶ τί ἔκαμες ἄμα

ἐξήλθες ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἐπῆρες κεράσια ἀπὸ τὸ καλάθι ποῦ εἶχεν ἡ μαμά σου κρυμμένο εἰς τὸ ντουλάπι. Νὰ ἰδῆ καὶ τὰ χέρια σου ἔχουν κηλίδας καὶ τὸ φόρεμά σου ἀκόμη, ἐπειδὴ ἐσκούπισες τὰ χέρια σου εἰς αὐτό. Ἐχάλασες, βλέπεις, τὸ φόρεμά σου καὶ τοῦτο εἶνε ἡ τιμωρία σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ. "Α ἂν ἦτο γι' αὐτό, κὺρ μάντι, κι' ἐγὼ τὸ ἤξευρα. Ἐπρεπε νὰ μου εἰπῆς κἀτι ἄλλο ποῦ δέν το ξέρω.

MANTIS. Μὴ κάμνετε πανουργίας, φίλοι μου. Σὺ ἔκαμες αὐτὸ καὶ ἄλλα παιδιὰ κάμνουν ἄλλα πάλι. Φεύγουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ κλέπτουν μῆλα καὶ ἄλλα πράγματα. Ὅσα παιδιὰ κάμνουν αὐτά, θὰ κάμουν ἀργότερα καὶ χειρότερα καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ καταντήσουν εἰς τὴν φυλακὴν. Πήγαινε λοιπὸν καὶ πρόσεχε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶσαι καλλίτερος.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Καλά, κὺρ μάντι, θὰ προσέχω.

HBH. (πλησιάζουσα καὶ νεύουσα πρὸς τὰ κάτω) Καλὴ ἡμέρα, κὺρ μάντι. Ἐγὼ ἔχασα τὴν δακτυλὴθρα μου. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς ποῦ εἶνε ;

MANTIS. Ἡ μαμά σου τὴν ἔκρυψε, διότι εἶσαι ἀπειθής. Ὅταν σου λέγη νὰ διαβάσῃς τὸ μάθημά σου, σὺ ἐξακολουθεῖς νὰ βράπτῃς τὸ φόρεμα τῆς κούκλας σου. Πρέπει νὰ μάθῃς, ὅτι δὲν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ παίξῃ, ἂν δὲν ἐργασθῇ πρῶτα. Πρέπει πάντοτε ν' ἀκούσῃς

τὴν μαμά σου. "Ἐλα πήγαινε καὶ ἐνθυμοῦ τὰς συμβουλὰς μου πάντοτε. (φεύγει εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡ "Ἡβῆ, ὁ δὲ μάντις ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Κλεόβουλον καὶ τὸν Λύσανδρον λέγει). Πλησιάζσατε τώρα σεῖς οἱ δύο. Σεῖς πρὸ ὀλίγου ἐμαλώσατε δι' αὐταῖς τῆς μπίλιες ποῦ κρατεῖτε, ἀλλ' ἐγὼ σας λέγω ὅτι δὲν ἀνήκουν εἰς κανένα. Εἰς σέ, Κλεόβουλε, δὲν ἀνήκουν διότι, ἐνῶ ἐπαίζετε, ἠθέλησες νὰ γελάσῃς τὸν φίλον σου. Πρόσεξε, παιδί μου, ἔχεις ἐλάττωμα κάκιστον καὶ πρέπει νὰ το διορθώσῃς γρήγορα, διότι, οἱ ἀπατεῶνες δὲν ἀγαπῶνται ἀπὸ κανένα. Ἀλλὰ καὶ εἰς σέ, Λύσανδρε, δὲν ἀνήκουν, διότι ἐξύβρισες τὸν φίλον σου, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ σε γελάσῃ. Οἱ ὑβρισταὶ εἶνε ἀξιοτιμώρητοι τόσον, ὅσον καὶ οἱ κλέπται καὶ ἀπατεῶνες. Φέρε τας ἐδῶ τῆς μπίλιες σας διὰ νὰ τας δώσωμεν εἰς ἄλλα παιδιὰ καὶ προσπαθήσατε νὰ διορθωθῆτε εἰς τὸ μέλλον. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὁμόνοια εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον. (Ὁ Κλεόβουλος καὶ ὁ Λύσανδρος δίδουν τὰς σφαίρας καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν θέσιν των λέγοντες :)

Καλά, κύρ μάντι, θὰ προσπαθήσωμεν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. (πλησιάζων) Καὶ δι' ἐμέ, κύρ μάντι, τί θὰ εἰπῆς ;

ΜΑΝΤΙΣ. "Α, ἀ βλέπω, ὅτι ἔχεις κηλῖδας μελάνης εἰς τὰ

χέρια σου και αυτό δεικνύει, ότι είσαι παιδί βιαστικό και απρόσεκτον. Θέλω να διορθωθής από το ελάττωμά σου αυτό. "Αν κατορθώσης να γράφης και να ιχνογραφῆς χωρίς κηλίδας, ἤμπορεῖ να γείνης ἀργότερα κανένας ἀρχιτέκτων περίφημος. Θὰ κάμνης σχεδία ὠραῖα ἐκκλησιῶν, σχολείων και πολυλῶν ἄλλων ὠραίων κτιρίων και τὸ ὄνομά σου θὰ γείνη ἔνδοξον μίαν ἡμέραν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. (ἐπιστρέφων εἰς τὴν θέσιν του). "Α τί ὠραῖα ! ἀφοῦ λοιπὸν εἶνε ἔτσι, θὰ προσπαθήσω μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου να γράφω πλέον ὠραῖα και χωρίς κηλίδας.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (πλησιάζουσα) Καὶ δι' ἐμέ, κύρ μάντι, τί μαντεύεις ;

ΜΑΝΤΙΣ. Μέσα εἰς τὰ μάτια σου διαβάζω, ὅτι είσαι πολὺ περίεργος. Θέλεις να τα μανθάνης ὅλα και ἐκεῖνα, ποῦ πρέπει, και ἐκεῖνα, ποῦ δὲν πρέπει, τὸ δὲ χειρότερον στέκεις ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ τὴν θύραν διὰ ν' ἀκούσης τί λέγουν οἱ ἄλλοι και ἀνοίγεις τὰ κουτιά, ποῦ δὲν ἀνήκουν εἰς σέ, διὰ να ἰδῆς τί ἔχουν μέσα. Πρέπει τις, παιδί μου, να εἶνε περίεργος διὰ να μανθάνη και διὰ να διδάσκηται, ὄχι ὅμως και διὰ να μανθάνη τὰ μυστικά τῶν ἄλλων και πράγματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ τον ὠφελήσουν. Ἡ τοιαύτη περιέργεια εἶνε κακὴ

καὶ ἀγενῆς καὶ ὅστις τὴν ἔχει γίνεται ὄχι μόνον ὀχληρὸς, ἀλλὰ καὶ μισητὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Πήγαινε λοιπὸν καὶ προσπάθησε νὰ διορθωθῆς, παιδί μου. (φεύγει εἰς τὴν θέσιν τῆς λέγουσα).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ὡ μισητὴ δὲν θέλω νὰ γείνω ποτέ· δι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω ὅσον ἠμπορῶ νὰ διορθωθῶ.

ΣΟΦΙΑ. (πλησιάζουσα) Καὶ εἰς ἐμέ, κύρ μάντι, δὲν ἠμπορεῖς νὰ εἰπῆς, ἂν θὰ κερδήσω, ὅταν μεγαλώσω, πολλὰ χρήματα (ὑψώνει τὴν χεῖρα πρὸς καλλιτέραν ἔκφρασιν), τόσα, τόσα; Θὰ εἶμαι τότε πολὺ εὐτυχῆς καὶ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ δὲν θὰ δουλεύουν περὶ νὰ κουράζονται τόσον καὶ θ' ἀγοράζω τότε καὶ τὰ εὐμορφότερα φορέματα γιὰ τὴν μαμὰ μου.

ΜΑΝΤΙΣ. Μάλιστα, μικρά μου, θὰ γείνης πλουσία, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀγαπᾶς τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ ἐξοδεύῃς τὰ χρήματά σου εἰς πράγματα περιττά. Ἄν κάμῃς αὐτά, θὰ γείνης πλουσία καὶ θὰ κάμῃς εὐτυχῆ καὶ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τοὺς γονεῖς σου.

ΣΟΦΙΑ. Ὡ εὐχαριστῶ, κύρ μάντι, εὐχαριστῶ. Τότε δὲ δὲν θὰ ξεχάσω καὶ ἐσένα. Θὰ σου δώσω χρήματα πολλὰ, κύρ μάντι.

ΜΑΝΤΙΣ. Εὐχαριστῶ, μικρά μου. Τώρα δέ, ποῦ ἐτελείωσα, σὰς εὐχομαι καὶ τοῦ χρόνου. Προσπάθησατε ὅμως νὰ γίνετε ὅλοι καλλίτεροι καὶ θὰ σας

φέρω, όταν ξαναέλθω, ζαχαρωτά και γλυκί-
σματα.

Τὰ παιδιά σχηματίζουν κύκλον περὶ τὸν μάντιν καὶ βηματίζουν, ἄδοντα τὰ ἐξῆς κατὰ τὸ προηγούμενον μέλος.

"Ας γείνωμε καλὰ πκιδιά·
μακρὰν ἢ πονηρία·

καὶ δῶρα θάχωμε πολλά,
ζαχαρωτά παντοῖα.

᾿Ω μάντι μας, ὦρα καλή
κι' ἐντάμωσι πάλι καλή (μετὰ τοῦτο φεύγουν).

13^{ος} Διήλογος

ΕΝ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Πρόδωπα

ΚΥΡΙΑ ΕΥΡΥΠΠΙΔΟΥ

ΟΥΡΑΝΙΑ θυγάτηρ της

ΑΓΣΑΝΔΡΟΣ

ΣΟΦΙΑ

ANNA

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

} ἐξάδελφοι τῆς Οὐρανίας

ὑπερτέρα.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν μικράν. Ἡ Οὐρανία κάθηται πρὸ τρα-
πέζης καὶ εἶτα ἐγειρομένη ρίπτει τὸ βιβλίον της
κατὰ γῆς καὶ λέγει :

"Α μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε πολὺ ὀχληρὸν νὰ γράφῃ κανεὶς
τὸ πρωί, νὰ γράφῃ τὸ βράδυ, νὰ ἔχῃ πάντα τὰ δάκτυλά

του μουντζουρωμένα και κλωνίως νά μελετᾷ. Ναί νά μελετᾷ! και τί νά μελετᾷ, σᾶς παρκακαλῶ; Γραμματικὴν, Ἀριθμητικὴν, Γεωγραφίαν, Ἱστορίαν και ἕνα σωρὸ ἄλλαις ἀνοησίαις, ποῦ δὲν θὰ χρησιμεύσουν εἰς τίποτε, ὅταν ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, και δὲν θὰ εἶνε ἀνάγκη νά διηγῆσαι τὸ μάθημά σου εἰς τὴν διδασκάλισσαν. Τί θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ π. χ. νά γνωρίζω ποία πόλις κεῖται εἰς τὰ βόρεια τῆς Κίνας ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πῶς λογαριάζουν τὸ ἄλλο και ἕνα σωρὸ ἄλλα κουροφέξαλα; Πόσον εὐτυχεῖς μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε οἱ μεγάλοι, ἢ μαμὰ π. χ., ποῦ δὲν σκοτίζεται μὲ τέτοια. Ἐγὼ νά σας πῶ, ἂν καμμιά ἡμέρα ἔχω παιδιὰ, δὲν θὰ τα βασανίζω μὲ τὰ Σχολεῖα και μὲ τὰ γραψίματα (ἔρχεται ἡ Κλεονίκη).

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Κυρία Κλεονίκη, τὰ ἐξαδέλφια σας ἤλθον και θέλουν νά σας ἰδοῦν.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἄ τόσο τὸ καλλίτερον. Εἰπέ νά ἔλθουν ἐπάνω. (φεύγει ἡ Κλεονίκη, ἢ δὲ Οὐρανία μένουσα μόνη ἐξακολουθεῖ) Νά ἕνας λόγος παραπάνω ν' ἀφήσω τὴν ἐργασίαν μου. Ἡ εὐγένεια δὲν ἐπιτρέπει βέβαια νά κλείσω τὴν θύραν εἰς τὰ ἐξαδέλφια μου (βλέπουσα μακράν). Ἄ ἰδοῦ ἔρχονται (ἀψυθνομένη δὲ πρὸς τὰ ἐρχόμενα ἐξαδέλφια της προσθέτει) Τί καλὰ ἐκάμετε ποῦ ἤλθατε!

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Δὲν θὰ μείνωμεν ὅμως πολὺ. Ἦλθαμε νά σε πάρωμε εἰς τῆς Εὐτέρπης νά παίζωμε.

ΣΟΦΙΑ. Ναί θὰ ἐτελειώσες, πιστεύω, τὰ γραψίματά σου.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἄ δυστυχῶς ὄχι· μόλις τώρα ἤρχισα.

- ANNA. Κρύμα, καυμένη, πάλιν ἀργὰ βλέπω τὰ φῆκες.
ΑΓΣΑΝΔΡΟΣ. Αἶ τότε, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πᾶμε ἡμεῖς καὶ ἂν
τελειώσης σὲ μιὰ ὥρα ἔλα νὰ μας εὔρης.
- ΟΛΟΙ. Ναί, ναί πᾶμε καὶ θὰ σε περιμένωμεν. Χαῖρε
πρὸς τὸ παρόν.
- ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἀφοῦ εἴσθε ἔτσι βιαστικοί, χαίρετε. (φεύγουν οἱ
ἄλλοι καὶ μένει ἡ Οὐρανία).
- ΟΥΡΑΝΙΑ. (μόνη) Εἰς μίαν ὥραν!!!... Τί ὠραῖα! Γραμ-
ματικὴν, ἱστορίαν καὶ τρία προβλήματα ἔλα
αὐτὰ εἰς μίαν ὥραν! Εὐκολώτατο βέβαια
πρᾶγμα. Μ' ἔλα ταῦτα ἄς ἀρχίσω. (κάθηται
καὶ ἀρχίζει νὰ γράφῃ) Ἄς ἀρχίσω ἀπὸ τὸ γύ-
μνασμα τῆς Γραμματικῆς. Τὰ ἀμελῆ παιδία
τιμωροῦνται. Ἴδου μία φράσις, ποῦ θὰ ἔλεγέ τις
ποῦ τὴν ἐξέλεξεν δι' ἐμέ. Τὰ ἄρθρον οὐδέτερον
πληθυντικόν.—ἀμελῆ ἐπίθετον οὐδέτ. πληθυν-
τικόν· παιδία οὐσιαστικόν οὐδέτ. πληθυντικόν
—τιμωροῦνται ῥῆμα, ἀλλὰ τί ῥῆμα;
(Σκεπτεται) Ἐλα εὔρε τώρα χίλιχα δυὸ κολοκύ-
θια γιὰ τὸ ῥῆμα. (σκεπτεται καὶ εἶτα ρίπτει τὴν
γραφίδα καὶ ἐγείρεται λεγούσα) Ὠφ! δὲν ἤμπορῶ
νὰ σκέπτομαι, καὶ μάλιστα ἔταν οἱ ἄλλοι δια-
σκεδάξουν (ἐν ταύτῳ ἔρχεται ἡ κ. Εὐριπίδου).
- κ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Πῶς δὲν ὑπῆγες μὲ τὰ ἐξαδέλφια σου, Οὐρα-
νία;
- ΟΥΡΑΝΙΑ. (καταπραυνθεῖσα) Ὅχι, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τελειω-
μένα τὰ χρέη μου.

κ. ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ. "Αχ ! πάντοτε ἡ ἀμέλεια ἐμπόδιον. Μ' ὄλα τὰῦτα θά σου κάμω μίαν χάριν σήμερον. "Ελα ἄφες τὸ γράψιμον· ἐγὼ θά εἰδοποιήσω τὴν διδασκάλισσαν διὰ τὴν παράλειψιν. Εἰς τῆς Εὐτέρπης δὲν θά μεταβῆς, θά μείνης ἐδῶ, ἀλλὰ θά εὐχαριστηθῆς περισσότερο. Θά ἀνλάβῃς τὰ καθήκοντά μου, διότι ἐγὼ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω. Σπουδαῖα πράγματα δὲν θά κάμῃς, θά δώσης μόνον ἀπάντησιν, ἂν τυχόν με ζητήσῃ κανεὶς, καὶ θά διατάσῃς τοὺς ὑπηρέτας. Ἴδου σοῦ ἀφίνω καὶ χρήματα μήπως παρουσιασθῆ ἀνάγκη νὰ πληρώσης κανένα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (μετὰ χαρῆς) "Ω μαμά ! πόσον εἶσθε καλὴ καὶ πόσον θά διασκεδάσω ! Τώρα θά θέσω τὰ βιβλία μου εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ἀμέσως θά ἐπιστρέψω (λαμβάνει τὰ βιβλία τῆς καὶ φεύγει, ἀφίνει δὲ χάρτην, γραφίδα καὶ μελάνην).

κ. ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ. (μόνη) Πτωχὸν παιδίον ! νομίζει ὅτι μόνη ἐκείνη ἐργάζεται καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθηνται. Τὸ παιγνίδι ὅμως, ποῦ θά τῆς παίζωμε τώρα μὲ τὰ ἐξαδέλφια τῆς, ποῦ περιμένουν κάτω χωρὶς νὰ τὸ ζεύρῃ, καὶ μὲ τὴν Κλεονίκην, θά τὴν κάμῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅλοι ἐργάζονται καὶ ὅτι δὲν εἶνε περιττὰ ὅσα μανθάνει εἰς τὸ Σχολεῖον. "Α ἰδου ἔρχεται. (πρὸς τὴν ἐρχομένην Οὐρανίαν) Λοιπὸν ἐγὼ, Οὐρανία, θά φύγω τώρα καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι σέ

ἀφίνω εἰς τὴν θέσιν μου. Χαῖρε λοιπὸν.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Χαίρετε, μαμά, χαίρετε καὶ μένετε ἤσυχος. Θὰ φροντίσω δι' ἕλα (φεύγει ἡ Κα Εὐριπίδου).

ΟΥΡΑΝΙΑ. (μόνη) Λοιπὸν ἰδοὺ ἐγὼ ἐλευθέρα ! Τί εὐτυχία !
μοῦ ἔρχεται νὰ πηδῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Θὰ διατάσσω μόνον ! Τίποτε ἄλλο, τίποτε !!! Τὸ ἀκούεις, Οὐρανία ; Τὸ καταλαμβάνεις ; Χαίρετε, μαθήματα, χαίρετε, γραψίματα· (κάθεται εἰς μίαν καθέκλαν) "Ω ! πόσον εἶνε εὐχάριστος νὰ εἶνέ τις εἰς τὴν θέσιν τῆς μαμᾶς !!! (ἔρχεται ἡ Κλεονίκη)

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Κα Οὐρανία, ἦλθεν ὁ διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου καὶ ζητεῖ τὴν μαμά σας καὶ ἡ μαμά σας εἶπε πῶς θὰ δώσετε σεῖς ἀπάντησιν εἰς ὅποιον ἔλθῃ τώρα, ποῦ λείπει ἐκεῖνη.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (σοβαρῶς) Καλά· εἶπέ του νὰ ἔλθῃ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Εἶνε ἐδῶ ἔξω (πρὸς τὸν ἔξω ἰστάμενον διανομέα) "Ἐλα ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. (μετημφισμένος εἰς διανομέα) Ἡ διεύθυνσις, Κυρία, τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ποῦ ἐστείλατε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, δὲν εἶνε ἐπαρκής. Πρέπει νὰ προσθέσετε ποῦ εἶνε ἡ Λευκωσία.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (λαμβάνει καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν) Κύριον Νικόλαον Θεοδωρίδην εἰς Λευκωσίαν. "Α εἶνε ἐπιστολὴ διὰ τὸν θεῖόν μου. (πρὸς τὸν διανομέα) Πρέπει λοιπὸν νὰ προσθέσω ποῦ εἶνε ἡ Λευκωσία ;

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ. Μάλιστα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (κατ' ιδίαν) Ποῦ εἶνε ἡ Λευκωσία ; Ἄχ τὸ ἔμαθα αὐτό, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν το ἐνθυμοῦμαι· μήπως εἶνε εἰς τήν Αἴγυπτον ;
Ἄχ νά εἶχα τήν Γεωγραφίαν ἐδῶ ! Ἄλλὰ καί νά την εἶχα ποῦ νά την εὑρω μέσα εἰς τόσα φύλλα. (πρὸς τόν διανομέα) Σεῖς τοῦλάχιστον, Κύριε, δέν το γνωρίζετε ;

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ. Ἄ ὄχι δυστυχῶς, ἐπειδὴ ὀλίγον ὑπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Ἐγὼ εἶμαι περιττή, νομίζω, καὶ σὰς ἀφίνω.
(φεύγει)

ΟΥΡΑΝΙΑ. (ἐστενωχωρημένη) Ποῦ εἶνε τοῦλάχιστον τὸ λεξικόν ἐκεῖ χωρὶς ἄλλο θά το ἔχη· (ζητεῖ τὸ λεξικόν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν) ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὐτό εἶνε εἰς τήν κάμαρα τοῦ μπαμπᾶ. Θά περιμένετε λιγάκι, Κύριε, νά ἔλθῃ ἡ μαμά· τί νά γείνη ; ἀλλέως δέν γίνεται.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ (ἐπανελθοῦσα) Ἦλθε, κ. Οὐρανία, καὶ ἓνα κορίτσι ἀπὸ ἓνα κατάστημα καὶ ζητεῖ χρήματα γιὰ τὸ ὕφασμα, ποῦ ἔφερε. Ἐχασε ὅμως, λέγει, τὸν λογαριασμό καὶ σὰς παρακαλεῖ νά λογαριάσετε καὶ νά την πληρώσετε. Θυμᾶται πῶς τὸ ὕφασμα εἶνε 18 πηχ. καὶ πωλεῖται πρὸς 5 γρόσια καὶ 80 παράδες.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (κατ' ιδίαν) Πω πω πω ! λογαριασμό ! καὶ τώρα Ἄλλ' ἄς προσπαθήσω νά μή με κατα-

λάβουν και ὁ Θεὸς βοηθός. (πρὸς τὴν Κλεονίκην)
Θέλει λοιπὸν τὸ λογαριασμὸ εἶπες ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Μάλιστα και νά την πληρώσετε.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Καλὰ λοιπὸν περιμένε νά τον κάμω (κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν και γράφει, ὁ δὲ διανομεὺς βλέπων τοῦτο και μὴ δυνάμενος νά περιμένῃ λέγει πλησιάζων πρὸς τὴν τράπεζαν) Ἀλλά, Κυρία, τελειώσατε τὴν διεύθυνσιν πρώτα. Ἐχῶ ἐργασίαν και δὲν ἤμπορῶ νά περιμένω.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Σὺς εἶπα θὰ περιμένετε τὴν μαμιά. (πρὸς τὴν Κλεονίκην) Εἶνε 18 πήχεις πρὸς ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. 18 πήχ. πρὸς 5 γροσ. και 30 παράδες.

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ. (ἀνυπομονῶν) Μά, Κυρία, δὲν ἤμπορῶ νά περιμένω, δὲν ἤμπορῶ. Θὰ φύγω.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (μετ' ὀργῆς) Αἶ φύγε λοιπὸν. δὲν σε βαστάξ ἐπὶ τέλους κανεῖς. Ὁ θεὸς μου δὲν θὰ εἶνε ἴσάν ἐσὲ βιαστικός.

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ. Χαίρετε λοιπὸν και κάμετε ὅπως θέλετε (φεύγει).

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Φεύγω κι' ἐγώ, ἐπειδὴ ἔχω δουλειά, και σὲ λίγο ἔρχομαι πάλι για τὸ λογαριασμὸ.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Καλὰ, πήγαينه. (φεύγει ἡ Κλεονίκη) Ναὶ φύγετε ὅλοι σας νά ιδῶ πῶς θὰ ξεμπερδέψω αὐτὸν ἐδῶ τὸν κατηραμένο λογαριασμὸ. Θὰ κάμω βέβαια πολλαπλασιασμὸ, ἀλλὰ και πολλαπλασιασμὸ, ἀλλὰ νά ιδοῦμε πῶς θὰ γείνη αὐτὸς ὁ πολλαπλασιασμὸς. (γράφει) Γράφω πολλαπλασιαστὸν τὸ 5 γροσ. και 30 παράδες και πολ-

λαπλασιαστικήν τὸ 18 καὶ σύρω γραμμὴν ὀριζόντιον. 8 φορές τὸ 0 μηδέν· γράφω μηδέν— 3 φορές 8 ; κάμνουν, νομίζω, 18 (μετ' ὀλίγην σκέψιν) μάλιστα 18, γράφω 8 καὶ κρατῶ 1.—5 φορές 8 ; "Αὐτὸ ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νά το ἐνθυμηθῶ. "Αχ καὶ νὰ εἶχα τὴν ἀριθμητικὴν μου ἐδῶ ! 5 φορές 8 ; (βλέπει πρὸς τὰ ἄνω καὶ σκέπτεται), 5 φορές 8 κάμνουν, νομίζω, 45. Αἱ ἄς ποῦμε τέλος 45· τόσο πρᾶγμα δὲν βλάπτει. (Πολλαπλασιάζει εἶτα μυστικά καὶ κατόπιν λέγει μεγαλοφώνως) Τώρα ἄς προσθέσω τὰ μερικὰ γινόμενα· 0 καταβιβάζω τὸ 0.—8 καταβιβάζω τὸ 8.—3 καὶ 5 ; (μετρᾷ ἐπὶ τῶν δακτύλων) 4, 5, 6, 7, 8. Γράφω 8.—5 καὶ 4 ; (μετρᾷ καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν δακτύλων) 6, 7, 8, 9. Γράφω 9. "Ἄς τὰ χωρίσω τώρα (τὰ χωρίζει καὶ λέγει ἐκπεπληγμένη) Πω πω πω !! 9,880 γρόσια!!! Εἶνέ ποτε δυνατόν ; Καὶ τώρα τί θὰ εἰπῶ εἰς τὴν Κλεονίκην ; ὦ Θεέ μου, ἄς ἦτο ἡ μαμὰ ἐδῶ !

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. (ἐπανερχομένη) κ. Οὐρανία, ἔφεραν καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν δήμαρχον, ποῦ θὰ ἔχωμε αὔριον εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ζητοῦν ἀπάντησιν τὸ δίχως ἄλλο.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (μετ' ἀγανάκτησιν) Τί ; γράμμα ἀπὸ τὸν Δήμαρχον ; Καὶ τί το φέρνεις εἰς ἐμένα ; γιὰ νά με σκοτίσης περισσότερο ; Πήγαίνέ το 'ς τὸν πατέρα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Μὰ δὲν εἶνε ἐδῶ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ μαμὰ δὲν εἶνε ἐδῶ, μοῦ εἶπαν νὰ το διαβάσετε σεῖς καὶ νὰ δώσετε ἀπάντησιν. Ἐπειτα καὶ τὸ κορίτσι τοῦ καταστήματος ζητεῖ τὰ χρήματα νὰ φύγη.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Οὐφ, καυμένη καὶ σύ, ὅταν βροδάνι πάει τὸ στόμα σου. Ὅλο λὲς καὶ λὲς χωρὶς νὰ συλλογισθῆς πῶς εἰς ὅλα αὐτὰ θὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἕνας. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ εἰπῆς πῶς ἔχω ἄλλη δουλειά;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ. Τὸ λέγω, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούουν, δὲν πταίω ἐγώ
.....(φεύγει)

ΟΥΡΑΝΙΑ. (κἀθηται καὶ θέτει τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ θυμοῦ) Δὲν ἔφθανεν ἡ πρώτη ζάλη, μόνο μας ἦλθε τώρα κι' ἄλλη. Νὰ δὰ τώρα νὰ γράψω καὶ εἰς τὸν δήμαρχον. Ἄμ' δέ..... οὔτε θὰ το διαβάσω κἂν τὸ γράμμα του. Ἄς ἔλθῃ ἡ μαμὰ καὶ ἄς γράψῃ. Δὲν ἤμπορῶ νὰ γράψω ἐγὼ μὲ ἕνα σωρὸ ἀνορθογραφίας. Μὰ ποῦ περιμένει ὁ ἄνθρωπος κάτω;.....(ἐγείρεται καὶ βαδίζει μετὰ στενοχωρίας) Ἄχ! Θεέ μου! ἄς ἦτο ἡ μαμὰ ἐδῶ!!!.....

Κα ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ. (ἔρχεται ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰ ἐξιδέλφια τῆς Οὐρανίας) Μάλιστα, παιδί μου, ἡ μαμὰ εἶνε ἐδῶ.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Ἄ μαμὰ, πάρετε τὴν θέσιν σας. Δὲν την θέλω. προτιμῶ χίλιες φοραὶς τὴν ἰδικήν μου.

Κα ΕΥΡΗΣΙΔΟΥ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζηλεύῃς

τοὺς ἄλλους καὶ νὰ παραπονῆσαι, διότι μελε-
τῆς καὶ γράφεις ; Αὐτὰ μίαν ἡμέραν θὰ σε
κίψουν νὰ μὴ δυσκολεύεσαι, ὅπως ἐδυσκολεύ-
θης τώρα.

ΟΥΡΑΝΙΑ. Τὸ ἐκατάλαβα, μαμά, τὸ ἐκατάλαβα, ὅτι ἔχω
ἄδικον καὶ θὰ μεταβληθῶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ
δώσατε, σᾶς παρακκλῶ, ἀπάντησιν εἰς ὅσους
ἐγὼ δὲν κατώρθωσα νὰ δώσω, διότι περιμέ-
νουν λάτῳ.

Κα ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ. Ὅσον δι' αὐτὸ μένε ἡσυχος. Τώρα θὰ τα
ἐννοήσης ὄλα. Ἴδου ἐν πρώτοις σου παρουσιάζω
τὸν διανομέα τοῦ ταχυδρομείου (δεικνύει τὸν
Λύσανδρον).

ΟΥΡΑΝΙΑ. (Μὲ ἀπορίαν βλέπουσα τὸν Λύσανδρον) Πῶς ; ἦσο σὺ
ὁ διανομέας ;

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. (ἀποκαλυπτόμενος) Μάλιστα, καλή μου ἐξαδέλφη.
Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιφρονῆς τὴν Γεω-
γραφίαν ; Ἡ Λευκωσία εἶνε εἰς τὴν Κύπρον.

Κα ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ. Χαιρέτισε τώρα τὴν κόρην τοῦ καταστήμα-
τος, ποῦ ἤθελε τὸν λογαριασμόν.

ΟΥΡΑΝΙΑ. (γελῶσα) Σὺ λοιπὸν πκρίστανες τὴν Ἀριθμητικὴν
καὶ με παραζάλισες τόσο ;

ΣΟΦΙΑ. Μάλιστα, ἀλλὰ καὶ σε ἐδίδαξα, νομίζω, ὅτι ἡ
Ἀριθμητικὴ εἶνε ἀναγκαιοτάτη.

ANNA. Καὶ ἐγὼ σου ἔφερα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δημάρχου·
παρίστανα τὴν Γραμματικὴν καὶ τὴν Ὀρθο-
γραφίαν. Θὰ ἐκατάλαβες, πιστεύω, ὅτι καὶ

αὐτὰ εἶνε σπουδαιότατα καὶ ἀναγκαιότατα.
ΟΥΡΑΝΙΑ. (γελῶσα) Μὰ τὴν ἀλήθειαν μὲ ἐτυραννήσατε πολὺ,
ἀλλὰ καὶ με ἐδιδάξατε πολλὰ καὶ θὰ ἰδῆτε,
ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ παραπονοῦμαι πλέον διὰ
τὰ μαθήματά μου.

Κα. ΕΥΡΗΠΙΔΟΥ. Εὐγε, Οὐρανία, τῶρα νὰ ἰδῆς ὅτι θὰ εἶσαι
εὐτυχής, ὅταν μεγαλώσῃς. Ὅσα διδάσκονται
εἰς τὸ Σχολεῖον εἶνε ὠφελιμώτατα καὶ εὐτυ-
χεῖς γίνονται ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν περνοῦν ἀ-
νωφελῶς τὸν πολύτιμον καιρὸν τοῦ Σχολείου.
Τώρα δὲ πᾶμε νὰ σας τρατάρω κάτι τι ὕστερα
ἀπὸ τὴν τῶσσην κούρασιν διὰ νὰ ἐφορτάσωμε τὴν
μεταβολὴν τῆς Οὐρανίας.

(Τὰ παιδιά ὅλα μὲ χαρὰν). Ἐμπρὸς πᾶμε πᾶμε (ἀπέρχονται)

14ος Διήλογος

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΠΕΠΑΙΔΕΥΜΕΝΑΙ

Πρόσωπα

ΜΑΡΙΑ	ἑτῶν 14	} ἀδελφαί
ΕΛΕΝΗ	» 11	
ΛΟΓΚΙΑ	» 10	
ΘΕΑΝΩ	» 8	κόρη χωρική.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν τριῶν πρώτων.

Ἡ Θεανὼ ἐνδεδυμένη ὡς χωρική ἐμφανίζεται εἰς τὴν
σκηνὴν μόνη καὶ περίφοβος παρατηροῦσα τὰ πέριξ λέγει :

Θεέ μου! τί ώραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! ! Δέν τολμῶ νά περιπατήσω μὲ τὰ λασπωμένα μου παπούτσια. Ἀλήθεια δὲ ποῦ πῆγε νά βρέξῃ σήμερα. Ἀλλὰ νά ἐδῶ ἓν σκουπιστήρι γιὰ τὰ παπούτσια· ἄς τα σκουπίσω λοιπὸν γιὰ νά μὴ λερώσω τὸ πάτωμα. (σκουπίζουσα τὰ ὑποδήματά της καὶ παρατηροῦσα καὶ πάλιν πέριξ) Ἀχ, τί ώραῖα ποῦ εἶνε ὅλα ἐδῶ, τί ώραῖα!! Εἶνε ἡ πρώτη μου φορά, ποῦ ἐμβῆκα σὲ τέτοιο ώραῖο σπίτι. (Πλησιάζει πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πιάνο) Ἄ τί ἀστεῖο τραπέζι αὐτὸ ἐδῶ μὲ δόντια! . . . (θέτει μὲ φόβον τὸν δάκτυλον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα ἀποσύρουσα τὴν χεῖρα μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου) Ἄ! αὐτὸ βγάζει φωνήν! Θά το ἔχουν, φκίνεται, γιὰ νά πιάνουν τοὺς κλέπτας. (προχωρεῖ καὶ καθίζουσα ἐπὶ ἐλαστικῆς πολυθρόνας ἐγείρεται περίφοβος καὶ πάλιν λέγουσα) ὦ αὐτὴ πηδᾷ πάλι.
. Ἔσπασε ἄρά γε; . . . Ἄ δέν εἶνε διόλου καλή. Κάθεται πολὺ ἡσυχώτερα κάνεις εἰς τῆς δικκίς μας ξύλιναις καθέκλαις (Ἐμφανίζονται ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Λουκία μὲ χεῖρας διασταυρωμένας καὶ ὕψος φαντασμένον)

ΕΛΕΝΗ. (παρατηροῦσα τὴν Θεανώ) Ἄ νά ἡ μικρά, ποῦ εἶπαν.

ΛΟΥΚΙΑ. (μετὰ περιφρονήσεως) ὦχ πῶς θυμώνω! Ποιὸς πάλι θυμῆθηκε νά προσκαλέσῃ ἐδῶ τὴν κόρην τοῦ κηπουροῦ ;

ΕΛΕΝΗ. Πῶς φκίνεται ποῦ εἶνε χωριανή!!

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄμ' τὰ φορεματά της πάλι. . . . τί σοῦ λένε ;

ΘΕΑΝΩ. (ἀνακαλύπτουσα αὐτάς ἀΐφνης) Ἄ χαίρετε, μικράί μου Κυρίαί. (κάννει ὑπόκλισιν ἀδεξίαν).

ΛΟΥΚΙΑ. (γελῶσα ζωηρῶς) Δέν την κατάρφερε ἡ δυστυχής. (μὲ ὕψος προστατευτικόν) Καλημέρα, μικρά!

ΕΛΕΝΗ. Πλησίασε λοιπόν.....Μᾶς φοβεῖσαι ;

ΘΕΑΝΩ. (συστρέφουσα ἀπὸ συστολήν τὴν ἐμπροσθέλλαν της) "Ὀχι δά ! ἐντρέπομαι μόνο.

ΛΟΥΚΙΑ. "ὦ ! τί προφορά !.....(ἡ Θεανὼ πλησιάζει, ἡ δὲ Ἑλένη καὶ ἡ Λουκία τὴν περιφέρουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ παρατηροῦσαι αὐτὴν λέγουσιν).

ΕΛΕΝΗ. Καὶ γιατί φορεῖς τόσο χονδρὰ παπούτσια ;

ΘΕΑΝΩ. Ἐπειδὴ γυρνῶ ὅλο ἔξω· μὲ συγχωρεῖτε· δὲν εἶμαι χαϊδευμένη ὅπως σεῖς.

ΛΟΥΚΙΑ. (ἐγγιζουσα τὸ φόρεμα τῆς Θεανοῦς μετὰ περιφρονήσεως).
Εἶνε ἀπὸ βαμβακερὸν ὕφασμα τὸ φουστᾶνι της.

ΘΕΑΝΩ. (συνεσταλμένως) "Ἐχω καὶ ἓνα περὶ εὐμορφο φουστᾶνι γιὰ τὴν ἑορτή. "Ἐχει φύλλα πράσινα καὶ κόκκινα λουλούδια.....

ΕΛΕΝΗ. (γελῶσα) "ὦ τί γοῦστο ;.....κόκκινα καὶ πράσινα !!·χα χα χα !

ΛΟΥΚΙΑ. Γιὰ κύτταξε ἡμᾶς.....Πῶς μας εὐρίσκεις ; (τεντώνεται διὰ τὴν θαυμάση).

ΘΕΑΝΩ. "Α, σῆς εὐρίσκω δύο ὠραίας μικρὰς Κυρίας.....
ἀλλὰ.....(σταματᾷ).

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄλλὰ τί ;.....

ΘΕΑΝΩ. Δὲν τολμῶ νὰ το εἰπῶ.

ΕΛΕΝΗ. (μὲ ἔπαρσιν συγκαταβατικὴν) "Ἐλα, ἔλα, μᾶς δικσκεδάξεις.....λέγε ὅ,τι σκέπτεσαι.

ΘΕΑΝΩ. (δεικνύουσα ἀπλοϊκῶς τὴν κόμην των) Τὰ μὲν καλλιά σας μόνον δὲν μ' ἀρέσουν. Εἶνε πολὺ φουσκωτά.

ΛΟΥΚΙΑ. (προσβληθεῖσα) Τί εἶπες ;.....

ΘΕΑΝΩ. Νά ή μαμά σφίγγει πολὺ τὰ δικά μου τὰ μαλλιά.

ΕΛΕΝΗ. (πρὸς τὴν Λουκίαν) Βλέπεις ; Δὲν σκαμπάζει τίποτε ἀπὸ μύδα.

ΛΟΥΚΙΑ. Στοιχηματίζω ὅτι οὔτε ἤκουσε κὲν τὴν λέξιν αὐτήν. "Αν θέλῃς, ἔλα νά τῆς κάμωμε μερικὰς ἄλλας ἐρωτήσεις νά ἰδοῦμε τί θὰ λέγῃ.

ΕΛΕΝΗ. Ναί, ναί ἔλα. Θὰ γελάσωμε πολὺ. (κάθηνται ἀμφοτέραι, ἡ δὲ Θεανῶ μένει ὀρθὴ ἐνώπιον αὐτῶν συστρέφουσα τὴν ἐμπροσθέλλαν τῆς μετὰ στενοχωρίας).

ΘΕΑΝΩ. (ἐν τῇ στενοχωρίᾳ) Μ' ἐπροσκαλέσκατε λοιπὸν γιὰ νά μου κάμετε ἐξετάσεις ; (βλέπει πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐτοιμάζεται νά φύγῃ).

ΕΛΕΝΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτήν) "Οχι, ὄχι. Στάσου ἐδῶ καὶ ἀποκρίσου εἰς ὅ,τι θὰ σ' ἐρωτήσωμε. Γνωρίζεις τὸν Φίλιππον ;

ΘΕΑΝΩ. Ναί εἶνε ὁ ῥάπτῃς ὁ γείτονάς μας.

ΕΛΕΝΗ. Τί ἡλίθιος ! "Οχι, καλέ, τὸν Φίλιππον τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίης σοῦ λέμε

ΘΕΑΝΩ. "Α με συγχωρεῖτε· δὲν τον γνωρίζω τὸν Φίλιππον τὸν βασιλέα.

ΛΟΥΚΙΑ. Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν τίποτε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν ;

ΘΕΑΝΩ. "Α μάλιστα ξέρω πολλὰς ἱστορίας. Ἡ μαμά μου διηγεῖται πολλὰς κάθε βράδυ.

ΛΟΥΚΙΑ. Δὲν πηγαίνεις εἰς τὸ Σχολεῖον ;

ΘΕΑΝΩ. Μάλιστα, Κυρία, ἀλλὰ μανθίνω μόνο νά διαβάζω καὶ νά γράφω μεγάλα γράμματα καὶ ἡ διδασκά-

λισσά μου λέγει πάντα 'ετή μαμά πώς δέν εἶνε
δυσαρροστημένη ἀπό ἐμένα.

ΕΛΕΝΗ. (ὑψοῦσα τοὺς ὤμους) Τί εἶνε αὐτὰ ἐμπρός εἰς ἐκεῖνα,
ποῦ μανθάνομε ἡμεῖς ! Δέν εἶνε ἔτσι,
Λουκία ; Ἡμεῖς μανθάνομε, χημεῖαν, φυσικὴν
καὶ τόσα ἄλλα.

ΘΕΑΝΩ. Φυσικὴν ; Δηλαδὴ πῶς νὰ φυσᾶτε ;

ΕΛΕΝΗ. (μεθ' ὑπερηφανείας) ὦ τί ἀμάθεια ! ! (μὲ ὕφος
προστατευτικόν) Ἄλλ' ἄκουσε, μικρά. Σὲ λυποῦ-
μαι διὰ τὴν ἀμάθειάν σου καὶ θέλω νὰ σε διδάξω
. . . . Τὸ πλέον ἀναγκαῖον εἰς ἡμᾶς πρᾶγμα, ὁ
ἀήρ, συνίσταται ἀπὸ δύο ἀέρια : τὸ ὑδρογόνον καὶ
τὸ ὀξυγόνον . . .

ΛΟΥΚΙΑ. (σύρουσα αὐτὴν ἀπὸ τὸ μανίκιον) Ἄλλ' ἔχεις λάθος,
'Ελένη· αὐτὸ εἶνε, νομίζω, τὸ νερό.

ΕΛΕΝΗ. (ζωηρῶς. Τὸ νερό ; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δέν βλάπτει.
Πάνω κάτω εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. (πρὸς
τὴν Θεανώ) Ἐκατάλαβες ;

ΘΕΑΝΩ. Ὅχι πολὺ καλὰ

ΕΛΕΝΗ. Μὰ εἶσαι πολὺ στενοκέφαλος, μικρά μου
Εἶνε τόσον εὐνόητα αὐτά, ποῦ σου λέγω
(χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Λουκίαν) Ἀπὸ τί ἄλλο συνί-
σταται ; Λέγε το σύ, Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ. (χαμηλοφώνως) Συνίσταται καὶ ἀπὸ ἄζωτον, νο-
μίζω

ΕΛΕΝΗ. (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Λουκίαν) Μάλιστα, μάλιστα.
Ἐχεις δίκαιον. (δυνατὰ πρὸς τὴν Θεανώ) Ἀπὸ ἄζω-

τον λοιπόν, από υδρογόνο και από οξυγόνο, ιδού από τί συνίσταται ο αήρ, τόν ύποϊον αναπνέεις!

ΘΕΑΝΩ. (μετά συστολής) Καί αυτός, ποῦ αναπνέετε σεις ;
Εἶνε ὁ ἴδιος ;

ΕΛΕΝΗ. Βέβαια, βέβαια.

ΛΟΥΚΙΑ. Ὀλίγη φιλολογία τώρα ! Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ξέρει τί εἶνε ὁ Πίνδαρος.

ΘΕΑΝΩ. Ἄ ὄχι το γνωρίζω. Εἶνε βουνό· τὸ ἔλεγαν εἰς τὴν πειὸ μεγάλη τάξι τοῦ σχολείου μας, ἀλλὰ τὸ ἔλεγαν Πίνδον ὄχι Πίνδαρο.

ΕΛΕΝΗ. (ἐγειρομένη) Μὰ χάνει τὴν ὑπομονήν του κάνεις ἐπὶ τέλους μαζί της. Τὸν ἀρχαῖον ποιητὴν, ἀμαθεστάτη !

ΛΟΥΚΙΑ. (μετ' ἀπελπιστικῆς περιφρονήσεως) Ἄφες τὴν, καλέ, δὲν ξέρει τίποτε Δὲν θὰ ξέρη οὔτε βοτανικὴν ἐξ ἅπαντος.

ΘΕΑΝΩ. (κλίνουσα τὴν κεφαλὴν κατησχυμένη) Ὅχι, Κυρία.

ΛΟΥΚΙΑ. Μὰ τί γνωρίζεις ἐπὶ τέλους ;

ΘΕΑΝΩ. (πολὺ ἀπλοϊκῶς) Γνωρίζω τὰ ἄνθη Τὰ ὀνομάζω ὄλα μὲ τὸ ὄνομά των καὶ ἔπειτα γνωρίζω τὸ κελάδημα ὄλων τῶν πτηνῶν. Δὲν συγχέω καθόλου τὸ φλῶρι μὲ τὸν κόσσυφον καὶ μὲ τὸν σπίνον. Ἐπειτα γνωρίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γο νεῖς μου (ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ὀλίγον) ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω αὐτά, ποῦ εἶνε εἰς τὸν ἀέρα, καὶ δὲν τα καταλαμβάνω, ὅταν τα αναπνέω. Ἐγὼ

δὲν εἶμαι Κυρία, ὅπως σεῖς· ἡ μαμὰ λέγει πῶς
μύλις ἔγεινα 8 ἐτῶν, ὅταν ἐφάνηκαν τὰ κεράσια.
(κλαίει, φαίνεται δὲ ἐρχομένη ἡ Μαρία).

ΕΛΕΝΗ. (πρὸς τὴν Λουκίαν μετ' ἀμνηχανίας) Ἡ Μαρία, ἡ Μαρία!

ΜΑΡΙΑ. (προχωροῦσα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Θεανῶ) Μὴ κλαίης,
μικρά μου. (τὴν σύρει πρὸς ἑαυτὴν καὶ σπογγίζει διὰ
τοῦ μανδηλίου της τὰ δάκρυά της) Ναὶ εἶσαι πολὺ
καλὴ καὶ φρόνιμος μ' ὅλα τὰ ὀκτώ σου αὐτὰ ἔτη.
...Μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθης ὅ,τι σου εἶνε ἀναγκά-
στον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶρα γνωρίζεις τὸ καλλί-
τερον πρᾶγμα, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην...
... Ἀρκετὴ μάθησις εἶνε διὰ σέ τοῦτο. Ἐλα πῆ-
γαινε τώρα νὰ ζητήσης ἐκ μέρους μου ἓνα ὠραῖο
κομμάτι γλύκισμα ἀπὸ τὴν μαγειρίσσαν καὶ εἰς ὀ-
λίγο θὰ καταβῶ καὶ ἐγὼ νὰ σου δώσω μὲ κού-
κλα, ποῦ ἠτοίμασα γιὰ νὰ πάρης μαζί σου.

ΘΕΑΝΩ. (μετ' ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς) Ὡ εὐχαριστῶ, εὐχαρι-
στῶ, Κυρία! Πόσον εἶσθε καλὴ!.....
(ἐξέρχεται).

ΜΑΡΙΑ. (πρὸς τὰς ἀδελφάς της, αἵτινες τὴν ἀκούουσι κατησχυ-
μένα) Μάλιστα τὰ ἤκουσα ὅλα, Κυρίαί. Δὲν ἐν-
τραπήκατε νὰ βασανίσετε ἔτσι τόσην ὥραν τὸ
μικρὸ αὐτὸ πτωχὸ παιδί;.....

ΕΛΕΝΗ. (ἐν στενοχωρίᾳ) Τὸ ἐκάμαμεν διὰ νὰ διασκεδάσωμεν.
ΛΟΥΚΙΑ. Ἄχ! Μαρία· μὴ εἰπῆς, σὲ παρακαλῶ πολὺ, εἰς
τὴν μαμὰ ὅτι ἐκάμαμε τὴν Θεανῶ νὰ κλάψῃ.

ΜΑΡΙΑ. Ἡζιζε ἔμως νὰ το μάθῃ ἡ μαμὰ, ἀλλὰ τέλος πάν-

των δὲν θά το εἰπῶ, ἀφοῦ με παρακαλεῖτε. Ὁ-
σον δὲ διὰ τὴν πολυμάθειαν, τὴν ὁποίαν ἠθελή-
σατε νὰ δείξετε εἰς τὴν Θεανώ, σὰς λέγω, ὅτι ἡ
Κα Σοφία, ἡ διδασκάλισσά σας, δὲν θά εἶνε, πι-
στεύω, ἀπὸ σας τόσο εὐχαριστημένη, ὅσον εἶνε
ἀπὸ τὴν Θεανώ ἡ διδασκάλισσά της. Ἐχετε με-
γάλην ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβετε τὴν Χημείαν σας.
Δὲν ὑπάρχει ὑδρογόνον εἰς τὸν ἀέρα, Κυρίαί. Ἐν
ἐνὶ λόγῳ ἀφίσατε τοὺς Πινδάρους καὶ τὴν φιλο-
λογίαν κατὰ μέρος, διότι δὲν εἶνε τῆς ἡλικίας
σας καὶ παύσετε νὰ εἴσθε γελοῖται πεπαιδευμέ-
ναι (φεύγουν).

13^{ος} Διήλογος

ΕΝ ΩΡΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

Πρόσωπα

ΑΝΔΡΕΑΣ ἐτῶν 10
ΜΕΝΕΛΑΟΣ » 12

{ μαθηταὶ τοῦ αὐτοῦ Σχολείου.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ Ἀνδρέου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Δυσκολεύεσαι λοιπὸν πολὺ καὶ θέλεις πάντα
ὁδηγόν, ὅταν μελετᾷς ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναὶ δυσκολεύομαι πολὺ καὶ προπάντων εἰς τὴν
Γραμματικὴν καὶ τὴν Ἀριθμητικὴν· αὐτὰ τὰ
δύο εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔμβουν μέσα εἰς τὸ κε-

φάλι μου. Εἰς αὐτὸ ὅμως δὲν πταίω ἐγώ,
πταίουν οἱ προγυμνασταί, καθὼς λέγει καὶ ὁ
μπαμπᾶς μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Πταίουν οἱ προγυμνασταί ; καὶ γιὰτί ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Νὰ γιὰτί κανέννας δὲν ξέρει νὰ μου δώσῃ νὰ
καταλάβω. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μπαμπᾶς μου εἶπε
εἰς τὸν νέον προγυμναστήν μου, ποῦ εἶχα
τόρα ἐπὶ ἓνα μῆνα, νὰ παύσῃ νὰ ἔρχεται.
Εἶνε κρῖμα νὰ παίρνῃ ἄδικα τοὺς παράδες.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Θὰ διαβάζῃς λοιπὸν τώρα περὶ μοναχὸς σου ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναὶ μοναχὸς μου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Γιὰ ἔλα σήμερα νὰ διαβάσωμε μαζὶ νὰ ἰδῶ πῶς
διαβάζεις. Γιὰ νὰ ἰδῶ τί διαβάζεις τώρα ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Διαβάζω ἓνα ποίημα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Γιὰ διάβασε νὰ σ' ἀκούσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (ἀναγινώσκει τὸ ἐξῆς ποίημα)

Χωρικός καὶ ἀγκάθι.

Ἐν ἀγκαθάκι φουντωτὸ
Φύτρων' ἀμέριμνο καὶ αὐτὸ
Μαζὶ μὲ τὸ σιτάρι.
Τὸ βλέπει τότε χωρικός,
Τοῦ δίδει μίαν ὀκκλὸς
Μὲ τὸ βαρὺ ποδάρι
Κι' εὐθὺς μακρὰ του τὸ πετᾶ.
— « Ἄχ ! » τ' ἀγκαθάκι τὸν ῥωτᾷ,
« Γιὰτί με ξεριζώνεις ; ».

Κι' ἤκουσ' ἀλήθεια φονική :

— « Ὅπου δέν σ' ἔσπειραν, ἐκεῖ

» Δέν πρέπει νά φυτρῶνῃς ».

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Τὸ ἐδιάρθασες ἀρετὰ καλὰ, ἀλλὰ ζεύρεις ποῖον εἶνε τὸ συμπέρασμα τοῦ ποιήματος ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Νὰ σκεπτῶ καὶ νὰ σου εἰπῶ· ἔτσι ἀμέσως δέν ἠμπορῶ νὰ το εὔρω.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Νὰ σκεφθῶ δὲ, ὄχι νὰ σκεπτῶ. Νὰ σκεπτῶ λέγον οἱ ἀμαθεῖς, ποῦ θέλουν νὰ κάμουν τοὺς γραμματισμένους.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Πολὺ καλὰ, νὰ σκεφθῶ λοιπὸν καὶ σοῦ το λέγω ἄλλη φορά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Καλὰ, ἄς εἶνε ἄλλη φορά. Τώρα ἄς κάμωμεν Ἀριθμητικὴν. Τί κάμνετε εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν ;

ΑΝΔΡΕΑΣ. Πρόσθεσιν· κθές καὶ προκθές εἶχαμε Ἀριθμητικὴν.....

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. (διακόπτων αὐτόν) Μὰ πάλι λάθος εἶπες. Χθές καὶ προκθές λέγουν, ὄχι κθές καὶ προκθές, ὅπως εἶπες σύ. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἑλληνικὸ τῶν ἀμαθῶν.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Αἶ καλὰ, ἄς εἶνε. Χθές καὶ προκθές λοιπὸν εἶχαμε Ἀριθμητικὴν καὶ αὔριον πάλιν ἔχομεν Ἀριθμητικὴν. Βλέπεις τρεῖς ἡμέρας κονδὰ κονδὰ ἔχομε τὸ ἴδιον μάθημα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Μὰ ὄχι, ἀδελφέ, κονδὰ κονδὰ· κοντὰ κοντὰ. Ποῦ τὰ μαθαίνεις αὐτὰ τὰ στραβὰ ἑλληνικά ;

- ΑΝΔΡΕΑΣ. Μὰ ἕνας προγυμναστής μου ἔλεγε πῶς τὸ ντ καλλίτερο τὸ λένε νδ, ὅτι δηλ. εἶνε καλλίτερο νὰ λέμε κνδῆλι παρὰ μαντῆλι, κονδύλι παρὰ κοντύλι, κνδῆλι παρὰ καντῆλι. Σὺ πάλι γιατί τὸ κονδὰ τὸ εὐρίσκεις τώρα λάθος; δὲν εἶνε τὸ ἴδιον;
- ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Αἶ ναὶ αὐτά, ποῦ λές, εἶνε σωστά, ἀλλὰ τὸ κοντὰ δὲν το λένε κονδὰ. Ἄλλο τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ μπερδεύης τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἄλλ' ἄς ἐπκνέλωμε 'ς τὴν Ἀριθμητικὴν. Κάμνετε λοιπὸν πρόσθεσιν, εἶπες;
- ΑΝΔΡΕΑΣ. Μάλιστα πρόσθεσιν.
- ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Πολὺ καλὰ. Γράψε 5,830 (ὁ Ἄνδρέας γράφει ἐπὶ τοῦ ἀβαχίου).....γράψε ἀπὸ κάτω 260 καὶ ἀπὸ κάτω 11,979 καὶ πρόσθεσέ τα.
- ΑΝΔΡΕΑΣ. (κύπτων ἐπὶ τοῦ ἀβαχίου καὶ προσθέτων ἀπνευστί) Ἄγομεν γραμμὴν καὶ προσθέτομεν. Ἐννέα καὶ μηδὲν ἐννέα καὶ μηδὲν ἐννέα.....γράφομεν ἐννέα καὶ κρατοῦμεν ἓνα.
- ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Λάθος! Δὲν κρατοῦμε τίποτε.
- ΑΝΔΡΕΑΣ. (κραδαίνων τὴν κεφαλὴν) Ἄ το ξέρω! Γράφομεν ἐννέα καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτε.
- ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Παρκατάτω.
- ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἐπτὰ καὶ ἕξι: (μετρῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων λέγει μυστικῶς) ὀκτώ, ἐννέα, δέκα, ἑνδεκα, δώδεκα, (μεγαλοζώνως) δεκατρία! καὶ τρία; (μυστικῶς

ἐπὶ τῶν δακτύλων) δεκατέσσαρα, δεκαπέντε,
(μεγαλοφώνως) δεκάξη !

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Μὴ μετρᾶς μὲ τὰ δάκτυλα ὅμως. Αἱ γυναῖκες
μετροῦν μὲ τὰ δάκτυλα, οἱ ἄνδρες μετροῦν μὲ
τὸν νοῦν.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ναί, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σκέφθωμαι.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Νὰ σκέπτομαι καὶ ὄχι νὰ σκέφθωμαι· ἄλλο λά-
θος πάλι.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Μὰ προτιήτερα δὲν μου εἶπες πῶς πρέπει νὰ
λέγω νὰ σκεφθῶ ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. (γελῶν ζωηρῶς) Μὰ ἄλλο τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ
ἄλλο, ἀδελφέ· μὴν τα μπερδεύης, σοῦ εἶπα.
Ἄλλ' ἄς εἶνε αὐτὰ θὰ τα μάθης 'ς τὴ γραμ-
ματική· "Ἐλα προχώρει. Σοῦ εἶπα νὰ
μετρᾶς μὲ τὸ νοῦ σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Μάλιστα, μοῦ το εἶπες. (ἐπαναλαμβάνει μετὰ δι-
σταγμοῦ τὴν προηγουμένην πρόσθεσιν) Ἑπτὰ καὶ
ἕξ ἡ δεκατρία καὶ τρία δεκάξη. Γράφομεν ἕξ ἡ
καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Ὅχι, ὄχι ! Κρατοῦμε ἓνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (μετὰ τόνου ἐκπλήξεως καὶ διαμαρτυρίας) Μὰ προτιή-
τερα δὲν μου εἶπες πῶς δὲν κρατοῦμε τίποτε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. (μετὰ τινος θυμοῦ) Ὅχι, τώρα κρατοῦμε ἓνα. Πό-
τε κρατοῦμε, πότε δὲν κρατοῦμε, δὲν εἶνε
τὸ ἴδιον πάντοτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Ἄς εἶνε. Κρατοῦμε ἓνα· "Ἐνα τὸ κρα-
τούμενον καὶ ἐννέα δέκα· καὶ δύο

δώδεκακαὶ ὀκτώ ;καὶ
ὀκτώ ;.....

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Καὶ ὀκτώ ;.....

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καὶ ὀκτώ ;..... (μένει οὕτως ἐπὶ πολὺ ἄφω-
νος, ἀκίνητος καὶ σκεπτικός).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ (χάνων τὴν ὑπομονὴν του) Μὰ ἔλα λοιπὸν ἀκόμα ;
.....Μέτρησε μὲ τὰ δάκτυλα ἐπὶ τέλους.

ΑΝΔΡΕΑΣ. Μὰ δὲν μου εἶπες προτιήτερα πῶς αἱ γυναικες
μονάχα μετροῦν μὲ τὰ δάκτυλα ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. Τὸ εἶπα, ἀλλὰ τί νὰ κάνωμε, ἀφοῦ δὲν μπο-
ρεῖς ἀκόμα νὰ μετρήσ μὲ τὸ νοῦ σου ;.....

ΑΝΔΡΕΑΣ. Καλέ. Δώδεκα καὶ ὀκτώ ; (μυστικῶς ἐπὶ τῶν δα-
κτύλων) δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε,
δεκαἕξ, δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα,
(μεγαλοφώνως) εἴκοσι ! Γράφομεν μηδὲν καὶ
κρατοῦμεν ἓνα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. "Οχι !

ΑΝΔΡΕΑΣ. "Α καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. "Οχι !

ΑΝΔΡΕΑΣ. "Α καὶ κρατοῦμε ἓνα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. "Οχι !

ΑΝΔΡΕΑΣ. "Α καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. "Οχι !

ΑΝΔΡΕΑΣ. (μετὰ θυμοῦ) Μὰ οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο λοι-
πόν ; Δὲν μοῦ εἶπες προτιήτερα πότε κρα-
τοῦμε, πότε δὲν κρατοῦμε ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. (Γελῶν ζωηρῶς) Χαχαχά ! μὲ κάμνεις, καυμένε, νὰ γελῶ μὲ τὴν καρδιά μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (μετὰ περισσοτέρου θυμοῦ) Καὶ γιατί τάχα γελᾷς ; Σοῦ λέγω κρατοῦμε, δὲν σ' ἀρέσει, σοῦ λέγω δὲν κρατοῦμε, δὲν σ' ἀρέσει. Τί θέλεις λοιπόν ; Μὲ κοροϊδεύεις ; Δὲν ξέρετε σεῖς νὰ δώσετε ἔς τὸν ἄλλον νὰ καταλάβῃ καὶ ἔπειτα λέτε πῶς ὁ ἀντικρυνός σας δὲν καταλαβαίνει. (ρίπτει τὸ κονδύλιον μετὰ θυμοῦ καὶ φεύγει λέγων) Γι' αὐτὸ θὰ πάγω νὰ διαβάσω μόνος μου. Σεῖς εἴσθε γιὰ μπέρδευμα μόνο.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ. (βλέπων πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἔφυγεν ὁ Ἀνδρέας) Αἱ βέβαια· μὲ τὸ μυαλὸ αὐτό, ποῦ ἔχεις, ὅλοι οἱ προγυμνασταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι ἀκόμη θὰ πταίου. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃς, φίλε μου, ὅτι οἱ διδάσκαλοι ἐπὶ τέλους δὲν ἤμποροῦν νὰ βάλουν καὶ μυαλό, ὅταν δὲν ὑπάρχη. (φεύγει).

16^{ος} Διάλογος

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΠΑΡΑ

Πρόσωπα

ΛΟΥΚΙΑ	} μαθήτριάι
ΕΛΕΝΗ	
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ	
ΑΙΜΙΛΙΑ	
ΛΕΥΚΗ	
ΒΑΣΙΛΙΚΗ	κόρη πλουσίου μικρὰ ὑπερέτρια

- ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν σήμερα θ' ἀνοίξωμε τὸν κουμπαρὰν τῆς τᾶξέως μας καὶ θὰ μετρήσωμε τὰ χρήματα, αἶ ;
- ΛΟΥΚΙΑ. Ναὶ ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Τί χαρὰ ἀλήθεια ! δὲν ἔμπορῶ νὰ κρατηθῶ.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Καὶ θὰ κάμωμε περὶ τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ ἐπιθυμοῦμε τόσον καιρὸν· δὲν εἶνε ἔτσι ;
- ΕΛΕΝΗ. Ναί, ναί, ἀλλὰ σιωπήσατε νὰ ὀρίσωμε τί θὰ κάμωμε· τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ κουμπαρᾶ δὲν εἶνε μεγάλο ζήτημα· ἐπάνω κάτω ἠξεύρομε τί περιέχει.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἴδου ἐγὼ σιωπῶ.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Καὶ ἐγώ. Σὺσ ! ἀκούετε ὅλαι ;
- ΕΛΕΝΗ. Καθὼς ξέρετε ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ τοῦ κουμπαρᾶ θὰ πληρώσωμε τὸ ἀμάξι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔξοδα τῆς ἐκδρομῆς.

- ΟΛΛΙ. Μάλιστα, μάλιστα.
- ΕΛΕΝΗ. Θὰ ἔχωμε δὲ τὸ εὐτύχημα νὰ ἔλθῃ μαζί μας καὶ ἡ κ. Εὐρυδίκη, ἡ ἐπιμελήτρια τοῦ Σχολείου μας, καὶ πρέπει, νομίζω, νὰ τὴν ὑπακούετε.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ὡ τί ὠραῖα ποῦ θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ Κκ Εὐρυδίκη!
- ΟΛΛΙ. Ναί, ναὶ θὰ τὴν ὑπακούουμε.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἄλλὰ ποῦ θὰ πᾶμε, Ἐλένη;
- ΕΛΕΝΗ. Θὰ πᾶμε εἰς τὸν δαφνοποταμὸ.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Ναὶ εἶνε πολὺ ὠραῖα ἐκεῖ· εἶνε ὄλο δάφνες μυρισμένες.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ἐκεῖ κοντὰ εἶνε καὶ τῆς Αἰμιλίας ἡ θεία καὶ θὰ μας φέρῃ ὀπωρικά καὶ γάλα.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Καὶ παξιμάδια. Μὴν τα ξεχνᾶς τὰ παξιμάδια.
- ΕΛΕΝΗ. Ναί, ναὶ καὶ παξιμάδια, ἀλλ' ἀκούσατε καὶ τί ἄλλο θὰ κάμωμε.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Προσοχή· μὴν ὀμιλῆ καμμιὰ!
- ΕΛΕΝΗ. Θὰ εἴμεθα ἐδῶ αὐριον εἰς τὰς 7 ἀκριβῶς ὄλαι.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Εἰς τὰς 7;
- ΕΛΕΝΗ. Μάλιστα εἰς τὰς 7. Θὰ ἐνδυθῆτε μὲ ἀπλᾶ φορέματα καὶ θὰ εἴσθε ἔτοιμαὶ καθ' ὄλα.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Καλὰ λοιπόν· θὰ εἴμεθα ἐδῶ εἰς τὰς 7.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ἄχ! πότε θὰ ἔξημερώσῃ!
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ κοιμηθῶ καθόλου.
- ΕΛΕΝΗ. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ κοιμηθῆς, διὰ νὰ ἔχῃς δυνάμεις διὰ τὴν ἐκδρο-

μὴν. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔχομεν τίποτε
νὰ προσθέσωμεν.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Ἐγὼ σκέπτομαι καὶ τι. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ
πάρωμε μαζί μας καὶ τὴν Βασιλική, τὴν
μικρὰν ὑπηρετρίαν τῆς Κυρᾶς Χρυσάνθης;

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄ νὰ δὲν μποροῦμε; Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί
ποτέ δὲν βλέπει διασκέδασι.

ΑΙΜΙΑΙΑ. Ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡ Κυρία της.
Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος καὶ κακὴ.

ΕΛΕΝΗ. Προσέχετε, παρακαλῶ, τὴ γλῶσσά σας. Δὲν
πρέπει κανεὶς νὰ κακολογῇ τοὺς ἄλλους καὶ
μάλιστα τοὺς ἠλικιωμένους.

ΑΙΜΙΑΙΑ. Μὰ ἔτσι λέγουν. Λέγουν πῶς ἔχει 7 γάτες καὶ
δὲν ἀφίνει νὰ γείνη ὁ παραμικρὸς κρότος εἰς
τὸ σπίτι της γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆσουν αὐ-
ταὶς ἢ γάτες καὶ μάλιστα ἡ πειὸ χαϊδεμ-
μένη. ποῦ τὴν ὀνομάζει κυρία Στεφανία.

ΛΟΥΚΙΑ. Ναι καὶ δίδει, καθὼς λέγουν, εἰς τὴν κυρία
Στεφανία γάλα μὲ ζάχαρι καὶ ξηρὸ μονάχα
ψωμί ἔστη Βασιλική.

ΕΛΕΝΗ. Αἱ αὐτὰ βέβαια εἶνε ἰδιοτροπία, ἀλλὰ ἴσως
προέρχονται ἀπὸ τὴν ἡλικίαν της. Ποιὸς
ξέρει τί θὰ κάνωμε καὶ ἡμεῖς ἄν γηράσωμε.
Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κατακρίνη τοὺς
πολὺ ἠλικιωμένους. Καὶ ἡ Κυρία τῆς Βασι-
λικῆς, καθὼς λέγουν, ὅταν ἦτο νέα, ἦτο πολὺ
καλὴ, ὠφέλιμος εἰς ὅλους καὶ ἀφωσιωμένη.

Δὲν βλέπετε πόσον τὴν ἀγαπᾷ ἡ Λευκὴ, ἡ κόρη τοῦ δημάρχου; Ἦτο ἡ τροφὸς τῆς μαμᾶς της.

- ΑΙΜΙΑΙΑ. Ἄ καλὰ ποῦ ἀνέφερες τὴν Λευκὴν. Ἡ Λευκὴ ἤμπορεῖ νὰ μεσιτεύσῃ διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ Βασιλική. Δὲν το λέγεις σύ, Ἐλένη, εἰς τὴν Λευκὴν, ποῦ σ' ἀγαπᾷ τόσο, ἐπειδὴ της ἔδειξες νὰ κἀνῃ ἐκεῖνα τὰ ἄνθη;
- ΛΟΥΚΙΑ. Ναὶ ἤμπορεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ καμμιά ὑπερήτρια τῶν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Βασιλικὴν αὐρίον. Ἡ Λευκὴ εἶνε εὐγενὴς καὶ ὑποχρεωτικὴ εἰς ὅλους καὶ καθόλου ὑπερήφανος. Θὰ κάμῃ ὅ,τι ἤμπορεῖ. Ἄ νὰ τὴν ἔρχεται· τί καλὴ σύμπτωσης! (ἔρχεται ἡ Λευκὴ).
- ΛΕΥΚΗ. Καλημέρα σας, παιδιὰ.
- ΟΛΙΑ. Καλημέρα, Λευκὴ.
- ΛΕΥΚΗ. Θὰ με ὑποχρεώσῃς πολὺ, Ἐλένη, ἂν ἔλθῃς νὰ ἰδῆς τὰ τριαντάφυλλα, ποῦ ἔκαμα μόνη μου.
- ΕΛΕΝΗ. Εὐχαρίστως ἔρχομαι, ἀλλ' ὄχι τώρα, ἐπειδὴ ἔτοιμαζόμεθα γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ, ποῦ θὰ κἀνωμε αὐρίο.
- ΛΕΥΚΗ. Ἄ τί μεγάλη ἐκδρομὴ, ποῦ μοῦ εἶπες μιὰ φορά!
- ΕΛΕΝΗ. Μάλιστα, θὰ πᾶμε εἰς τὸν δαφνοποταμὸ.
- ΛΕΥΚΗ. Τότε θὰ συναντηθοῦμε. Καὶ ἡμεῖς θὰ πᾶμε αὐρίο ἔς τὸ ἐξοχικὸ μας σπίτι, ποῦ ἔχομε

ἐκεῖ κοντά. Καλὴν ἐντάμωσι λοιπὸν αὔριο.
Φεύγω, γιὰτὶ εἶμαι βιαστικὴ.

- ΟΛΛΙ. Χαῖρε, Λευκὴ (φεύγει).
ΑΙΜΥΓΙΑ. Δὲν εἶπες ὅμως γιὰ τὴ Βασιλική, Ἐλένη.
ΕΛΕΝΗ. Ναί, ἀλλ' ἦτο βιαστικὴ. Τὸ βράδυ περνῶ ἀπὸ
τὸ σπίτι τῆς Λευκῆς καὶ το λέγω. Ἄ νὰ
ἔρχεται ἡ Βασιλική.
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. (κλαίουσα) Ἄχ τὸ κακὸ, ποῦ ἔπαθα !
ΟΛΛΙ. Τί κακὸ ;
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Τί θὰ με κάμη ἡ Κυρία μου !
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Μὰ ἐπὶ τέλους τί συμβαίνει ;
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ἔσπασα τὸν μεγάλον καθρέπτη τῆς Κυρίας
μου.
ΛΟΥΚΙΑ. Ποῦ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ κομμὸ ;
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ναί· πῆγα νὰ τον ξεσκονίσω καὶ δὲν ξέρω πῶς
ἔκανα καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔγινε κομ-
μάτια.
ΕΛΕΝΗ. Κακόμοιρον παιδί, τί ἔπαθες !
ΛΟΥΚΙΑ. Καὶ τώρα θὰ σε μαλώσῃ ἡ Κυρία σου πολὺ αἰ ;
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Καὶ νὰ ἦτο μόνον τὸ μάλωμα πάλι καλὰ.
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Μὰ τί μένει παραπάνω ἀπὸ τὸ μάλωμα ;
ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Αὔριο θὰ με ἐπλήρωνεν ἡ Κυρία μου καὶ τώρα
δὲν θὰ με πληρώσῃ, θὰ τα κρατήσῃ, καὶ μὲ
αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ ἐπλήρωνεν ἡ μαμά μου
τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ κάθεται.
ΛΟΥΚΙΑ. Πτωχὴ Βασιλική !
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Πῶς φαίνεται ἀπηλπισμένη !

- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἡ στενοχωρία τῆς μου ἀφαιρεῖ ὅλη τὴ χαρὰ μου.
ΕΛΕΝΗ. Καὶ τὴν ἰδικήν μου. Θαρρεῖς δὲν ἔχω ὄρεξις
νὰ διασκεδάσω αὐρίον.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Δὲν ὑπάρχει ἄρα γε κανένας τρόπος νὰ τὴν εὐ-
κολύνωμε ; "Ἄχ καὶ νὰ ἤμουν
πλουσία !
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ξέρετε τί νὰ κάνωμε ; μοῦ ἤλθε μία ἰδέα.
ΕΛΕΝ. καὶ ΠΕΡΣΕΦ. ὁμοῦ. Ποία ;
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ν' ἀνοίξωμε τὸν κουμπάρᾱ μας καὶ νὰ δώ-
σωμε τὰ χρήματά μας εἰς τὴν Βασιλικήν.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Καὶ ἡ ἐκδρομὴ ;
ΑΙΜΙΛΙΑ. Θὰ τὴν ἀφήσωμε
ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Μὰ δὲν φθάνουν αὐτὰ τὰ χρήματα, διὰ νὰ ἀγο-
ράσῃ ἓνα τόσο καθρέπτη.
- ΕΛΕΝΗ. Φθάνουν τοῦλάχιστον γιὰ τὸ ἐνοῖκι τοῦ σπι-
τιοῦ των.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Χωρὶς ἄλλο. Λοιπὸν ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ποῦ
εἶνε ὁ κουμπάρᾱς ; (Κάμνει κίνησιν διὰ νὰ τον
φέρῃ).
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτήν) Ἄλλὰ περίμενε, Αἰμιλία,
περίμενε.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Τί νὰ περιμένω ;
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμε καὶ τὴν κ. Εὐρυδικήν.
ΕΛΕΝΗ. Ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ τὴν κ. Εὐρυδικήν.
ΑΙΜΙΛΙΑ. (λαμβάνει καὶ φέρει τὸν κουμπάρᾱν) Ἐλα λοιπὸν,
Ἐλένη, μέτρα.

- ΕΛΕΝΗ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 γρόσια,
ἔπειτα ἰδοὺ ἄλλα 7 δίγροσα καὶ 5 τέταρτα
τοῦ μετζιτίου.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἔλα λοιπόν, Βασιλική, πάρε τα καὶ πήγαινέ
τα ἴστὴ μαμά σου. Δὲν πειράζει τώρα, ἂν
κρατήσῃ ἡ Κυρία σου τὰ χρήματά σου.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Μὰ πῶς νὰ τα πάρω ; Σεῖς ὕστερα τί θὰ κά-
μετε ;
- ΕΛΕΝΗ. Ἔλα πάρε τα καὶ μὴ στενοχωρῆσαι.
- ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Ὡ δὲν ἔχω λέξεις νὰ σας εὐχαριστήσω, καλαὶ
μου φίλοι. Ποιὸς ξέρει τί θὰ ἐκάνετε με-
τὰ τὰ χρήματα αὐτά.
- ΑΙΜΙΛΙΑ. Εἶνε ἀλήθεια πῶς θὰ ἐκάνουμε αὔριον μιὰ
ἐκδρομὴ, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἡ εὐκολία,
ποῦ σοῦ ἐκάναμε, θὰ μας εὐχαριστήσῃ πε-
ρισσότερον.
- ΕΛΕΝΗ. Ναὶ θὰ μας εὐχαριστήσῃ περισσότερο. (φαίνεται
ἐρχομένη ἡ Λευκή) Δὲν πρέπει ἄλλοι νὰ δια-
σκεδάζουν καὶ ἄλλοι νὰ κλαίουν.
- ΛΕΥΚΗ. Ἦλθα πάλι, γιατί ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω ἓν
εὐχάριστον ;
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Τί ; εὐχάριστον ;
- ΛΕΥΚΗ. Ἡ μαμά προσκαλεῖ ὅλους νὰ ἔλθετε νὰ
περάσετε αὔριον τὴν ἡμέραν σας εἰς τὸ ἐξο-
χικὸ σπίτι μας, ποῦ εἶνε κοντὰ εἰς τὸν δα-
φνοπαταμό.
- ΕΛΕΝΗ. Εὐχαριστοῦμε πολὺ, Λευκή, διὰ τὴν καλωσύνην

σας, ἀλλὰ ἀφήσαμε τὴν ἐκδρομὴν μας γιὰ ἄλλη φορά. Δὲν θὰ πᾶμε εἰς τὸν δαφνοποταμὸ αὐρίον.

ΑΙΜΙΛΙΑ. Ναι, δὲν θὰ πᾶμε ἐξωδεύσαμε τὰ χρήματά μας ἄλλοῦ.

ΛΕΥΚΗ. Μὰ δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα διὰ τὴν ἐκδρομὴν. Ἡ μαμά μου θὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ἀμάξι καὶ ὄλα. Θὰ φᾶμε δὲ εἰς τὴν ἐξοχὴ μας ὅλοι μαζὶ.

ΟΛΛΙ. (κτυποῦσαι τὰς χεῖρας) "ὦ τί χαρά, τί χαρά!!

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Εὐχαριστοῦμεν, εὐχαριστοῦμεν, Λευκή.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Πρῶτα ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ εὐχαριστήσω τὴν Λευκὴν, διότι αἱ καλαὶ αὐταὶ κόραι ἀφῆκαν τὴν ἐκδρομὴν των πρὸς χάριν μου, διότι ἔδωκαν τὰ χρήματα τοῦ κουμπάρᾳ των εἰς ἐμέ.

ΛΕΥΚΗ. Μὰ γιατί;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ. Μοῦ ἔγεινεν ἓνα μεγάλο κακό."Ἐσπασα τὸ μεγάλο καθρέπτη τῆς Κυρίας μου καὶ ἡ Κυρία μου θὰ ἐκρατοῦσε τὸ μισθὸ μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ. Καὶ εἶχε μεγάλην ἀνάγκην ἡ μαμά της ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά. Θὰ ἐπλήρωνε μ' αὐτὰ τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπιτιοῦ των.

ΛΕΥΚΗ. "Α ἔτσι λοιπόν; Τότε ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὴν μαμά νὰ ὁμιλήσῃ τὴν Κυρία σου, γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσῃ. Θὰ τὴν παρακαλέσω μὰ-

λιστα νά σ' ἀφήσῃ νά ἔλθῃς καί σὺ μαζί
μας εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐρίου.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Τί χαρά! Ἴδου λοιπὸν τώρα ὅλαι εὐχαριστη-
μέναι.

ΑΙΜΙΑΙΑ. (πρὸς τὴν Περσεφόνην) Εἶδες;
Τὸ καλὸ ὄποιος τὸ κάνει,
τὸ εὐρίσκει, δὲν το χάνει. (φεύγουν)

17ος Διάλογος.

ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

Πρόσωπα

ΜΗΤΗΡ

ΓΙΩΡΓΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΜΑΘΗΤΑΙ

υἱὸς τῆς (μαθητῆς ἀμελῆς)

ἐπιτήτρια

ΠΡΑΞΙΣ Α'

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐστιατόριον, περὶ τὴν τράπεζαν δὲ κάθηται ἡ
μήτηρ καὶ ὁ Γιώργος.

ΜΗΤΗΡ. Λοιπὸν τώρα, Γιώργο, εἶνε ὥρα νά πάρῃς τὰ
βιβλία σου καὶ τὰ τετράδιά σου. Ἐπέρασεν ἀρ-
κετὴ ὥρα ἀφ' ὅτου ἐφάγαμεν καὶ πρέπει
πρὶν νά κοιμηθῆς νά γράψῃς τὰ χρέη σου,
ἀφοῦ πρὶν δὲν ἠθέλησες νά ἐργασθῆς.

- ΓΙΩΡΓΟΣ. "Α μαμά, θά παίξω τώρα ὀλίγο μὲ τὰς σφαίρας μου. "Επειτα τὸ βράδυ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐργασθῶ, ἐργάζομαι ἄσχημα καὶ γι' αὐτὸ θά σηκωθῶ καλλίτερα τὸ πρωὶ ἔνωρις νὰ γράψω.
- ΜΗΤΗΡ. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε φρόνιμον ν' ἀναβάλῃς τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν αὔριον. Εἶσαι βέβαιος ὅτι θά σηκωθῇς ἔνωρις καὶ ὅτι θά ἤμπορέσης ν' ἀναπληρώσης αὔριον τὸν καιρόν, ποῦ θά χάσης ἀπόψε;
- ΓΙΩΡΓΟΣ. Βεβαίωτατος, μαμά μου· μὴ στενοχωρεῖσθε. Θά ἰδῆτε ὅτι εἰς τὰς 8 θά εἶμαι καθ' ὅλα ἔτοιμος. Τώρα θά βάλω εἰς τὴν σειρὰν τὰς σφαίρας μου καὶ θά παίξω. Ξεύρετε πόσον διασκεδαστικὸν εἶνε τὸ παιγνίδι αὐτό;
- ΜΗΤΗΡ. Ναί, ἀλλὰ σου ἐπαναλαμβάνω ὅτι θά ἔκαμνες καλλίτερα, ἂν ἐμιμείσο τὴν ἀδελφὴν σου, ἢ ὅποια πρὸ πολλοῦ ἐτελείωσεν ὅλα τὰ χρέη της. "Αν καὶ σύ τα τελειώσης ἀπόψε, νὰ ἰδῆς πόσον εὐχарιστημένος θά εἶσαι αὔριον. Ἐγὼ τώρα θά ὑπάγω εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, σὺ δέ, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, μείνε ἐδῶ νὰ ἐργασθῇς.
- ΓΙΩΡΓΟΣ. "Οχι, μαμά, θά προφθάσω αὔριον. Εἶμαι βεβαίωτατος ὅτι θά προφθάσω. Τώρα θά ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σας εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ παίξω τὰς σφαίρας μου.

ΜΗΤΗΡ. Κάμε ἐπὶ τέλους ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ σου ἐπα-
ναλαμβάνω, ὅτι θὰ μετανοήσης αὖριον, ἂν
δὲν γράψης ἀπόψε.

ΓΙΩΡΓΟΣ. Ὁχι, ὄχι· δὲν θὰ μετανοήσω, μαμά. Θὰ προ-
φθάσω αὖριον τὸ πρῶν νὰ κάμω τὰ χρέη μου·
ἔννοια σας. (φεύγουν).

ΠΡΑΞΙΣ Βα

ΜΗΤΗΡ. (πρὸς τὴν ἐρχομένην Ἀφροδίτην) Καὶ ὁ Γιωργος
ποῦ εἶνε; Δὲν ἐσηκώθηκε ἀκόμη;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ. Τοῦ εἶπα πῶς ἡ ὥρα εἶνε 7 καὶ πρέπει νὰ ση-
κωθῆ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔλεγε πῶς εἶδα λάθος
τὸ ὠρολόγι καὶ ὅτι ἐκεῖνος νομίζει πῶς μό-
λις τώρα ἐπλάγιασε.

ΜΗΤΗΡ. Αἶ καὶ δὲν του εἶπες πῶς εἶδες σωστὰ καὶ
ὅτι πρέπει νὰ σηκωθῆ νὰ γράψῃ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ. Τοῦ το εἶπα, ἀλλὰ ἐκεῖνός μου εἶπεν ἔννοια σου
ἔννοια σου καὶ γρήγορα ἐγὼ τα προφθαίνω.

ΜΗΤΗΡ. ὦ τὸν ἀμελέστατον! Θὰ προφθάσῃ μόνλις
μόλις νὰ ἐνδυθῆ. Δὲν θὰ προφθάσῃ τίποτε
ἄλλο νὰ κάμῃ. (παρουσιάζεται ὁ Γιωργος) Νὰ
τος ὁ προκομμένος· (πρὸς τὸν Γιωργον) Κύριε,
ἡ ὥρα πλησιάζει 8 καὶ θὰ εὔρης κλειστή
τὴν πόρτα τοῦ Σχολείου. Ἐλα γρήγορα νὰ
πιῆς τὸ γάλα σου καὶ νὰ φύγῃς. Δὲν προ-
φθαίνεις τώρα νὰ γράψῃς.

ΓΙΩΡΓΟΣ. Εἶνε 7 1/2 μαμά, ἀκόμα καὶ θὰ προφθάσω.

- ΜΗΤΗΡ. Τέλος πειά αυτό εἶνε ἰδικός σου λογαριασμός.
Ἐγὼ φεύγω εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἔλα νὰ
πιῆς γρήγορα τὸ γάλα σου. (φεύγει ἡ μήτηρ)
- ΓΙΩΡΓΟΣ. (μόνος) Ἀλήθεια εἶνε ἀργά, ἀλλὰ σὲ ἓνα τέ-
ταρτο μέσα θὰ τα γράψω εἰς τὸ Σχολειό.
Εἶνε $7 \frac{1}{2}$ ἀκόμη καὶ ἐγὼ γράψω γρήγορα.
Ἄς πάγω νὰ πῶ γρήγορα γρήγορα τὸ γάλα
μου καὶ νὰ φύγω. (φεύγει)

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

Ἡ αἴθουσα παριστᾷ τὸ Σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς
τὴν παράδοσιν, οἱ μαθηταὶ κάθονται εἰς τὰ θρανία, ὁ δὲ Γιώργος
εἰσερχόμενος ἐσπευσμένως λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητάς.

Ἄχ! παιδιά, τὴν ἔπαθα! τί θὰ κάμω τώρα; Χθὲς
τὸ βράδυ δὲν ἔγραψα γιατί τὰ φῆκα νὰ τα
γράψω σήμερα τὸ πρωί. Ἐσηκώθηκα λοιπὸν
εἰς τὰς $7 \frac{1}{2}$ καὶ θὰ ἔρχομην ἐδῶ ἓνα τέ-
ταρτον πρὶν ν' ἀρχίσωμε γιὰ νὰ γράψω, μὰ
ἔς τὴν τύχη μου εὐρῆκα ἔς τὸ δρόμο ἓνα
ἀμάξι, ποῦ ἀφηνίασαν τὰ ἄλογά του· καὶ
ἐπειδὴ δὲν ἔμποροῦσα νὰ περάσω ἐπῆγα
ἀπὸ τὸν ἄλλο δρόμο, ἀπὸ τὸ γύρο, καὶ ἔτσι
δὲν ἐπρόφθικα νὰ ἔλθω ἐνωρίς, καθὼς βλέ-
πετε. (βαδίζει μετὰ στενοχωρίας) ὦ δυστυχία
μου! τί θὰ κάμω τώρα! Ἄχ γιατί
νὰ μὴν ἀκούσω τὴ μαμά; Ἐκείνη μού το
ἔλεγε πῶς θὰ μετανοήσω. (φαίνεται μακρόθεν
ἐρχόμενος ὁ διδάσκαλος καὶ λέγει).

ΜΑΘΗΤΗΣ. Σιωπή! ἔρχεται ὁ διδάσκαλος (εἰσέρχεται ὁ διδάσκαλος, οἱ μαθηταὶ ἐγείρονται, μετὰ δὲ ταῦτα κάθονται: ὅλοι καθημένου πρώτου τοῦ διδασκάλου)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Θὰ ἰδῶ τὰ γραπτὰ σας μόνον, παιδιὰ, καὶ ἔπειτα ἀντὶ νὰ κίμωμεν τὰ πρὸ μεσημβρίας μαθήματα θὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον. Αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἔχομεν σήμερον. (Πρὸς τὸν πρῶτον μαθητὴν) Φέρε σὺ πρῶτος, Παῦλε, τὸ τετράδιόν σου. (ὁ Παῦλος ἐγχειρίζει τῷ διδασκάλῳ τὸ τετράδιόν του, ὁ δὲ διδάσκαλος, ἀφοῦ τὸ ἐξετάσῃ, λέγει:) Καλὰ καθ' ὅλα. Ἔχεις τὸν βαθμὸν Ἄριστα (γράφει τὸν βαθμὸν) Φέρε τώρα τὸ τετράδιόν σου σύ, Χαρίλαε. (ὁ Χαρίλαος τῷ ἐγχειρίζει) Πολὺ καλὰ εἶνε καὶ τὰ ἰδικά σου, ἀλλὰ τὸ γράψιμόν σου εἶνε κατὰ τι ἀσχημότερον ἀπὸ τὸ γράψιμον τοῦ Παύλου. Δι' αὐτὸ θὰ λάβῃς τὸν βαθμὸν Σχεδὸν ἄριστα. (πρὸς ἄλλον μαθητὴν) Τὸ τετράδιόν σου, Δημήτριε. (ὁ Δημήτριος ἐγχειρίζει αὐτό, ὁ δὲ διδάσκαλος μετὰ τὴν ἐξέτασιν λέγει:) Ἔχεις ὀλίγα λάθη σύ, Δημήτριε· ὠραιότερος θέλει δασεῖαν, πούς θέλει ὀξεῖαν καὶ περισσότερος γράφεται μὲ δύο σ. Ἔχεις τὸν βαθμὸν Λίαν καλῶς· (πρὸς ἄλλον μαθητὴν) ὁ Κωνσταντῖνος τώρα Ἔλα γρήγορα, Κωνσταντῖνε, διότι ἐπέρασεν ἡ ὥρα· (ὁ Κωνσταντῖνος ἐγχειρίζει τὸ τετράδιόν του) Λάθος ἐν μόνον: γει-

ναῖος γράφεται μὲ δύο ν. Βαθμὸς Σχεδὸν ἄριστα. (πρὸς τὸν Γιδῶργον, ὅστις εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος) Ἔλα καὶ σύ, Γιδῶργο, φέρε γρήγορα τὸ τετραδίον σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ. (ἐγειρόμενος συγκεχυμένος) Κύριε, δὲν ἐπρόφθασα νὰ τα γράψω.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καὶ γιατί δὲν ἐπρόφθασες ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. Εὐρῆκα ἓνα ἀμάξι εἰς τὸν δρόμον, ποῦ ἀφηνιάσαν τὰ ἄλογά του καὶ ἤρρησα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καὶ γιατί δὲν τα ἔγραψες χθές ;

ΓΙΩΡΓΟΣ. Καὶ χθές, Κύριε, δὲν ἐπρόφθασα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Διατί δὲν ἐπρόφθασες, τὸ γνωρίζω. Ἡ μαμά σου ἐφρόντισε νὰ με εἰδοποιήσῃ. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὅστις ἀναβάλλει δι' αὔριον ὅ,τι πρέπει νὰ κάμῃ σήμερον παθαίνει ὅ,τι σὺ ἔπαθες τώρα. Σὲ λυποῦμαι, ἀλλὰ θὰ μείνης ἀπὸ τὸν περίπατον ν' ἀναπληρώσῃς ὅ,τι παρέλειψες χθές, διὰ νὰ ἐντυπωθῇ καλὰ εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι *πρῶτα εἶνε καθῆκον καὶ ὕστερα ἢ διασκέδασις*. (πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητάς) Ἐγερθῆτε οἱ ἄλλοι νὰ φύγωμεν. (φεύγουν ὅλοι, μένει δὲ μόνος ὁ Γιδῶργος ὄρθιος νεύων πρὸς τὰ κάτω).

18^{ος} Διάλογος

ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΑΝ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ

Πρόσωπα

ΣΟΦΙΑ	ἐτῶν 8	ἀδελφοί
ΧΑΡΙΛΑΟΣ	» 9	
ΙΩΑΝΝΗΣ	» 5	

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον ὕπνου. Ἡ Σοφία καθήμενη πρὸ τραπέζης περιεργάζεται βιβλίον εἰκονογραφημένον, ὃ δὲ Χαρίλαος κυλίσει τὰς σφαίρας του ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

ΣΟΦΙΑ. (στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρα) Τί ταραχὴ τοῦ κάμνεις μ' αὐταῖς τῆς σφαιρῆς σου, Χαρίλαε! Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἰδῶ τὰς εἰκόνας. Ζαλίσθηκε τὸ κεφάλι μου καὶ θά μου ἔλθῃ ἡμικρανία ὅσ' ἂν τὴ μαμά.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Θεέ μου, πόσον εἶνε γαρνιάρικα τὰ κορίτσια! Δὲν ἀφίνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Τί θέλεις δηλ. νὰ κάμω;

ΣΟΦΙΑ. Ἐγὼ παίζω χωρὶς νὰ σε πειράζω. Κάμε λοιπὸν ὅ,τι κάμνω ἐγώ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Τί; ! νὰ κάμω ὅ,τι κάμνεις σύ; ! Νὰ ντύνω καὶ νὰ ξεντύνω μιὰ κούκλα, νὰ παίζω τὰς ἐπισκέψεις, νὰ κάμνω ψεύτικα τραπέζια καὶ φαγητὰ ὅσ' ἂν ἐσέν; ὦ νὰ μὰ τὴν ἀλήθεια παιγνίδια γιὰ ἓνα ἀγόρι! (γαυριῶν) Ἄλλ' ὄχι! εἰς

ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας δὲν ἀρμόζουσι τέτοια παιγνίδια, κυρὰ μου. Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει κίνησις, θόρυθος καὶ ταραχὴ, διότι, ἂν λείψουν αὐτά, καθὼς σὺ λέγεις, δὲν θὰ εἴμεθα ἄξιοι νὰ ὀνομαζώμεθα ἄνδρες.

ΣΟΦΙΑ. Ἐγὼ ὅμως, φίλε μου, φρονῶ, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, ποῦ φέρονται ὅπως σὺ λέγεις, εἶνε κακοὶ ἄνδρες· διότι βλέπω, ὅτι ὁ μπαμπᾶς ποῦ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἄνδρας, δὲν κάμνει ποτὲ κρότους καὶ θορύβους, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ μὲ τὸ παραμικρὸ τὴν μαμὰ, μάλιστα ὅταν εἶνε ἄρρωστη. Κρεῖμα, καϋμένε, δὲν μοιάζεις σὺ τὸν μπαμπᾶ καθόλου· εἶσαι κακὸς ἄνδρας.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. (μετὰ λύπης) Ἄ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ το λέγῃς, Σοφία. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἐγὼ, ποῦ θέλω νὰ γίνω ἀπαράλλακτος ὅσον τὸν μπαμπᾶ, ἐγὼ δὲν μοιάζω τὸν μπαμπᾶ ;

ΣΟΦΙΑ. Ἀὖ λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιατί δὲν κάμνεις ὅ,τι κάμνει ἐκεῖνος καὶ γιατί ἔλεγες πρὸ ὀλίγου ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς κρότους γιὰ νὰ εἶσαι ἄνδρας;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ἀὖ ἔκαμα καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ ὅ,τι κάμνουν καὶ λέγουν μερικὰ ἀγόρια, ἀλλὰ τώρα ἐκατάλαβα ὅτι ἔχω λάθος. (Ἡ Σοφία θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον) Ἀλλὰ τί ἔχεις, Σοφία ; Σοῦ ἔρχεται πάλιν ἡ ἡμικρανία ;

ΣΟΦΙΑ. Ναι μου ἦλθεν ὀλίγη.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Τότε περίμενε. Είδα τί κάμνει ὁ μπαμπᾶς σ' τὴ μαμά, ὅταν τῆς ἔρχεται ἡ μικρανία. Θά σε περιποιηθῶ ὅσων ἐκεῖνον. Ἄφησέ με νὰ πάρω καὶ τὸ καπέλλο του, ποῦ το ἀφήκε ἐδῶ εἰς τὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ του μοιάζω πειὸ πολὺ. Θά το φορέσω καὶ θά νομίζης πῶς εἶνε ἐκεῖνος. (λαμβάνει ἐκ τῆς πολυθρόνας τὸν πῖλον καὶ τον φορεῖ)

ΣΟΦΙΑ. (γελῶσα) Καλά, ἀλλ' εὐρίσκω ὅτι εἶσαι ἓνας πολὺ μικρὸς μπαμπᾶς.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. (μετὰ ζωηρότητος) Τὸ ἀνάστημα δὲν κάμνει τίποτε, ὅταν ἡ καρδιά εἶνε ἡ ἰδία. Ἔλα κάθισαι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πολυθρόναν. Θά σε σκεπάσω μὲ τὸ τραπεζομάνδηλον· αὐτὸ θά εἶνε ἡ κουβέρτα σου. (Ἡ Σοφία κάθηται εἰς τὴν πολυθρόναν, ὁ δὲ Χαρίλαος ἐκτελεῖ ὅ,τι εἶπε) Στάσου νὰ περιτυλίξω καλὰ καὶ τὰ πόδια σου. Ἔτσι μας κάμνει ὁ μπαμπᾶς, ὅταν εἴμεθα ἄρρωστοι. Ἔλα τώρα δός μοι τὸ χέρι σου νὰ ἰδῶ τὸ σφυγμὸ σου. (λαμβάνει τὴν χεῖρά της) Πάει καλά. Δεῖξέ μου καὶ τὴν γλῶσσά σου τώρα. (Ἡ Σοφία τὴν δεικνύει) Καλά· ἐκατάλαβα τί ἔχεις. Χρειάζεται ἡσυχία καὶ δίαιτα. Θὰ κοιμηθῆς χωρὶς νὰ φάγης.

ΣΟΦΙΑ. Καὶ ὅμως πεινῶ πολὺ καὶ δὲν νυστάζω καθόλου.
Ἄλλὰ τὸ μπουκαλάκι το ἐλησμόνησες ;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ποῦ μπουκαλάκι ;

ΣΟΦΙΑ. Τὸ μπουκαλάκι, ποῦ δίνει ὁ μπαμπᾶς σ' τὴ μαμά

ν' αναπνεύση, ὅταν ἔχη ἡμικρανίαν. Αὐτὸ θά
μ' ὠφελήσῃ περισσότερο, πιστεύω.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ἄ ναὶ καλὰ λές. Ποῦ εἶνε ἄρά γε ;

ΣΟΦΙΑ. Εἶνε, νομίζω, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ κομῶ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ἄ ναὶ ἐκεῖ εἶνε. (τὸ λαμβάνει καὶ το πλησιάζει εἰς
τὴν βίνα τῆς ἀδελφῆς του, ἵνα ἀναπνεύσῃ, λέγων :)
Ἔλα, ἀνάπνευσε, Σοφία. (μακρόθεν ἔρχεται ὁ Ἰω-
άννης, ἔρχεται δὲ θορυβωδῶς καὶ κρατῶν σάλπιγγα).

ΙΩΑΝΝΗΣ. (εἰσερχόμενος) Τί κάμνετε ἐδῶ ;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Μάντευσέ το. Ἄφησε τὴν τρόμπα σου καὶ παρα-
τήρησέ μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τί ἔχει ἡ Σοφία καὶ τί κάμνετε σύ, Χαρίλαε, μὲ
τὸ καπέλλο τοῦ μπαμπᾶ ;

ΣΟΦΙΑ. Ἐγὼ ἔχω ἡμικρανία καὶ ὁ Χαρίλαος μὲ περιποι-
εῖται. Δέν το ἐκατάλαβες ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄ παίζετε τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμά λοιπόν ;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Παίζομε ; Ἄ ναὶ παίζομε ἄπάνω
κάτω, παίζομε ὅμως παιγνίδι σοβαρό, μιμού-
μεθα τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμά, γιατί θέλομε
νά τους ὁμοιάσωμε.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄ καὶ ἐγὼ θέλω νά τους ἁμοιάσω. Ἄλλά, ἀφοῦ
σύ, Χαρίλαε κάμνετε τὸν μπαμπᾶ καὶ ἡ Σοφία
τὴν μαμά, ἐγὼ τί θά κάμω ;

ΣΟΦΙΑ. Σὺ θά κάμῃς τὸν Χαρίλαον. Θά κάμῃς τὸ με-
γάλο μας ἀγόρι, τὸν μεγαλιέτερό μας ἀδελφό.

ΙΩΑΝΝΗΣ. (μὲ ὀλίγην κατῆφειαν) Μὰ ἐγὼ ἐπροτιμοῦσα νά κάμω
τὸν μπαμπᾶ.

ΣΟΦΙΑ. Ἄλλὰ θά τον κάμης ὀλίγο καί σύ, ἀφοῦ ὁ Χαρί-
λαος θά κάμη τόν μπαμπά καί σύ θά κάμη
τόν Χαρίλαον. Εἶνε ὡσάν ν' ἀναβῆς πρῶτα εἰς
τόν Χαρίλαον, γιά νά φθάσης τόν μπαμπά,
ποῦ εἶνε πειò μεγάλος. Καταλαμβάνεις ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Αἶ ναί κάτι καταλαμβάνω. Ἄλλὰ δέν μου λέτε
γιατί σήμερα ξεχάσετε κάτι ;

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Τί ξεχάσαμε ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τò δειλινό. Εἶνε 4, δέν το ἐκαταλάβετε ;

ΣΟΦΙΑ. (ἐγειρομένη μετὰ ταχύτητος) Ἄ ναί καλὰ λές. (ἐγ-
γίζει τò μέτωπόν της) Τώρα ἡ ἡμικρανία μου
ἐχάθηκε ὅλως διόλου. Πᾶμε γρήγορα καί ὕστερα
θά κάμω καί τὰς προετοιμασίας μου.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Ποίας προετοιμασίας ;

ΣΟΦΙΑ. Ποίας προετοιμασίας, ἐρωτᾷς ; Ἐλησμόνησες ὅτι
αὔριον εἶνε ἡ ἑορτή τοῦ μπαμπά καί πρέπει νά
του προσφέρωμεν ἄνθη, ὅπως ἔκαμνεν ἐκεῖνος,
καθὼς μᾶς διηγεῖται συχνά, εἰς τοὺς γονεῖς
του, ὅταν ἐώρτιζαν ; Ἐγὼ νά σας ἴπῳ εἰς
ὅλη μου τὴ ζωὴ θά φυλάξω τὴν ὠραία αὐτὴ
συνήθεια τοῦ μπαμπά καί θά τον μιμοῦμαι εἰς
ὅλα. (ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ δημόσιον)

Θά προσφέρω ἔς τόν μπαμπά μου
λουλουδάκια δροσερά
Καί θά κρύπτω ἔς τὴν καρδιά μου
τὴν συνήθεια τοῦ μπαμπά.

Πάντοτε κι' ἂν μεγαλώσω
καὶ μαμὰ ἔὰν γενῶ,
Τέτοια συμβουλή θὰ δώσω
'ς τὰ μικρά μου καὶ ἐγώ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ. Καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθήσω
τὸν μπικμπῆ νὰ μιμηθῶ,
Τοὺς θορύβους θὰ μισήσω,
φρόνιμος θὲ νὰ γενῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Καὶ ἐγὼ 'σὰν τὸν μπικμπῆ μου
'σὰν ἐκεῖνον θὰ γενῶ.
Μοῦ το λέγει κι' ἡ μαμὰ μου.
πᾶμε τώρα καὶ πεινῶ. (Χαιρετοῦν καὶ φεύγουν)

19^{ος} Διήλογος

Ἡ ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ

Πρόσωπα .

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ φίλαι
ΛΟΥΚΙΑ]

'Ἡ Λουκία κάθεται μελαγχολικῆ ἐπὶ καθέκλας.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. (εἰσερχομένη) Καλημέρα, Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ. "Α εἶσαι σύ, Περσεφόνη ; Κάθησαι (τῇ δεικνύει
καθέκλαν)

- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. (καθημένη) Πάλι λυπημένη ;
- ΛΟΥΚΙΑ. Ἐγεννήθηκα, φαίνεται, γιὰ νὰ λυποῦμαι· τί νὰ κάμω ;
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. (μειδιῶσα) Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ χαίρω.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ἄλλὰ σὺ ἔχεις ὅλο εὐχάριστα πάντοτε.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Ὅχι· ἡ εὐτυχία δὲν τρέχει κατόπι μου· ἐγὼ τρέχω κατόπιν της. Ἄλλ' ἄς ἔλθωμε τώρα εἰς τὰ δικά σου. Τί πράγμα σε λυπεῖ ;
- ΛΟΥΚΙΑ. Ὅλα, ὅλα ἀνεξαίρετως με λυποῦν. Τίποτε δὲν γίνεται ὅπως το θέλω.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Τίποτε δὲν γίνεται ὅπως τὸ θέλεις ; Τότε κάμνε ὅπως κάμνω ἐγώ.
- ΛΟΥΚΙΑ. Τί κάμνεις δηλαδὴ σὺ ;
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Ἰδού. Ὅταν ἓνα πράγμα δὲν γίνεται ὅπως το θέλω, τὸ θέλω ὅπως γίνεται καὶ ἔτσι εἶμαι πάντοτε εὐχαριστημένη.
- ΛΟΥΚΙΑ. Εὐκολο βέβαια νὰ το εἰπῆς.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Καὶ εὐχάριστον νὰ το κάμνης. Δοκίμασε.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνη ἀπαθής.
- ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Αἱ βέβαια δὲν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ τὰ μεγάλα δυστυχήματα, τοὺς θανάτους π.χ. καὶ τὰς μεγάλας λυπας, ἀλλὰ τὰς μικρὰς λύπας, τὰς μικρὰς πληγὰς τῆς ζωῆς.
- ΛΟΥΚΙΑ. Ὅταν ὅμως εἶνε κανεὶς εὐαίσθητος, ὅπως ἐγώ, δὲν ὑπάρχουν μικρὰὶ λῦπαι. Τὸ παραμικρὸν

με τκράσσει, με πικραίνει, με θανατώνει κυριολεκτικῶς.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, φίλη μου, θὰ θανατωθῆς πολλὰς φορὰς εἰς τὴν ζωὴν σου.

ΛΟΥΚΙΑ. Ἔλα δὲ ἄφες τώρα, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἀστεϊότητας καὶ ἀκουσέ με καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ με δικαιοῦσης.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Καλὰ λοιπὸν λέγε· εἶμαι πρόθυμος νὰ σε ἀκούσω.

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄκουσε λοιπὸν. Ὅταν μάθης ἕξαφνα ὅτι κάποιος ὁμιλεῖ ἐναντίον σου, ὅτι κατηγορεῖ καὶ αὐτὸ τὸ περπάτημά σου καὶ τὰς κινήσεις σου, ὅτι ἐξετίζει τὰς πράξεις σου καὶ τὰς σκέψεις σου αὐτὰς ἀκόμη, σὺ δὲν θ' ἀγανακτήσης τότε ;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Ὅχι· τόσο τὸ χειρότερο γιὰ ἐκείνους ποῦ χάνουν τὸν καιρὸ τους γιὰ ἐμένα. Ἐγὼ δὲν χαλνῶ τὴν ἡσυχίαν μου γιὰ τόσο πρᾶγμα, φίλη μου.

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄλλ' ἂν σου προσκολλοῦν πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε κἂν ἔχεις σκεφθῆ, θὰ μείνης ἀπαθῆς καὶ εἰς τὴν ἀδικίαν αὐτὴν ;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Βεβαίωτατα. Σκέπτομχι ὅτι ἔχουν λάθος καὶ ἔτσι δὲν χάνω τὴν εὐθυμίαν μου.

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄλλ' ἂν σε προσβάλλουν κατὰ πρόσωπον ;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Φεύγω καὶ τοὺς ἀφίνω.

ΛΟΥΚΙΑ. Μὰ ἂν τρέξουν ἀπὸ πίσω σου ;

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Τρέχω πειὸ πολὺ ἐγὼ καὶ ἔτσι ζήτω ἡ εὐθυμία.

ΛΟΥΚΙΑ. Σὲ βεβαιῶ ὅτι δέν σε καταλαμβάνω. Σὺ θὰ εἶσαι, φαίνεται, ἀπὸ διαφορετικὴν ζύμην κάμωμένη.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. "Α ὄχι, ὄχι, φίλη μου, ἀλλὰ σὺ δέν βλέπεις τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπω ἐγώ.

ΛΟΥΚΙΑ. Δέν σε ἐννοῶ καὶ πάλιν.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Τώρα ἀμέσως ὀλίγα παραδείγματα θὰ σε κάμουν νὰ ἐννοήσης. Ἴδου ἄκουσε. Πέφτεις π. χ. ἐνῶ κρατεῖς ἓνα ὠραῖο βάζο ἀκριβό, ποῦ τὸ ἀγαπᾷς πολὺ. Φυσικὰ τὸ βάζο θὰ σπάσῃ καὶ σὺ θὰ εἶσαι ἀπαρηγόρητος δι' αὐτό· δέν εἶνε ἔτσι; Ἐγὼ ὅμως, ἂν εἶμαι εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ εἶπῶ· καλὰ ποῦ δέν ἐμβῆκε κανένα κομμάτι εἰς τὸ μάτι μου ἢ εἰς τὸ χέρι μου καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἡ σκέψις αὐτὴ χύνει τὴν εὐθυμίαν μέσα μου.

ΛΟΥΚΙΑ. Ἄλλ' ὅταν.....

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. (διακόπτουσα αὐτήν) Περίμενε· ἔχω καὶ ἄλλα παραδείγματα. Πρὸ καιροῦ ἔξαφνη ἐσχεδιάζαμεν νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν μαζὶ καὶ ἡ ἡμέρα ἡ ὀρισμένη φθάνει, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν γίνεται τρομερὰ βροχὴ καὶ μας ἐμποδίζει. Ἐνῶ σὺ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ κατσοφιάσης πειὸ πολὺ ἀπὸ τὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ καὶ θὰ δείχνης ἴσως τὸ γρόνθο

σου εἰς τὰ σύννεφα, ἐγὼ θὰ γελῶ καὶ θὰ λέγω : Καλὰ ποῦ δὲν ὑπήγαμε νὰ μᾶς εὕρη ἔξω ἢ βροχὴ καὶ τόσο τὸ καλλίτερο ποῦ βρέχει διὰ τὰ λαχανικά καὶ τόσοις ἄλλοις καρποῦς καὶ ἰδοὺ ἡ εὐθυμία μου καὶ πάλιν εἰς τὸν τόπον.

ΛΟΓΚΙΑ. Ναι· ἂν ὁμως·

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Περίμενε. Ἐνα ἀκόμη παράδειγμα καὶ θὰ πεισθῆς, πιστεύω. Ἐχεις μιὰ τριανταφυλλιά εἰς τὸν κῆπό σου καὶ τὴν περιποιεῖσαι καθημερινῶς, ἀλλ' ἔξαφνα πέφτει ἕνας κεραυνὸς καὶ τὴν καταστρέφει. Σὺ βεβαίως τότε θὰ λυπηθῆς ὑπερβολικά, θὰ κλάψῃς καὶ θ' ἀρρωστήσῃς ἴσως ἀπὸ τὴν λύπην σου, ἐγὼ ὁμως, ἂν εἶμαι εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ εἰπῶ : Καλὰ ποῦ δὲν εὐρέθηκα κοντὰ εἰς τὴν τριανταφυλλιά τὴν ὥρα ποῦ ἔπεφτε ὁ κεραυνός, ἐπειδὴ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔμενα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν τόπον μου. Αὐτὰ κτλ. κτλ. καὶ ὅλα τὰ κ.τ.λ. τοῦ κόσμου λέγω ἐγὼ, φίλη μου, πάντοτε καὶ ἔτσι ἔχω, ὡς βλέπεις, τὴν εὐθυμίαν μου πάντοτε!

ΛΟΓΚΙΑ. Εἶσαι τῶ ὄντι εὐτυχής, Περσεφόνη, διότι βλέπεις τὰ πράγματα ἔτσι. Σὲ ζηλεύω.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ τα βλέπῃς καὶ σὺ εἰς τὸ ἔξῃς ἔτσι· εἰς αὐτὸ ἐγὼ χρεωστῶ τὴν εὐθυμίαν μου καὶ ἡ εὐθυμία, ξεύρεις, εἶνε

ἀναγκασία, διότι εἶνε ἡ μήτηρ τῆς υἱείας.

ΛΟΥΚΙΑ. "Ἦθελα ὅμως νὰ ἔχω τὰ ῥάτια σου, γιὰ νὰ βλέπω καὶ ἐγὼ ἔτσι τὰ πράγματα.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. Θὰ τα βλέπῃς, ἂν προσπαθήσῃς νὰ συνηθίσῃς.

Ἡ προσπάθεια καὶ ἡ συνήθεια κατορθοῦσι τὰ πάντα. "Ἐπειτα, ἂν πάλιν καμμιὰ φορὰ δέν το κατορθώῃς μόνη σου, φώναξέ με καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σου διαλύσω τὰ σύννεφα, ὅπως σήμερα. (ἐγειρομένη) Τώρα χαῖρε, ἐπειδὴ εἶμαι βιαστική, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν πάλιν.

ΛΟΥΚΙΑ. (ἐγειρομένη ἐπίσης) "Α φεύγεις; Τί κρῖμα! Θὰ φύγω ὅμως καὶ ἐγὼ μαζί σου, ἐπειδὴ, σὲ βεβαιῶ, φοβοῦμαι μὴ ἐπανέλθῃ ἡ συννεφιά, ἅμα φύγῃς. Δὲν ἔθεσα, βλέπεις, ἀκόμη τὰ πράγματα εἰς ἐνέργειαν (φεύγουν).

20^{ος} Διάλογος

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

Πρόσωπα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ	}	μαθήτριάι τοῦ αὐτοῦ σχολείου
ΑΘΗΝΑ		
ΕΥΤΕΡΠΗ		
ΦΑΝΗ		
ΣΟΦΙΑ		ὑπερέτριά τοῦ σχολείου

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ διαλεκτηρίῳ τῆς Σχολῆς.

ΣΟΦΙΑ.

(κρατοῦσα σάρωθρον καὶ ξεσκονιστήρι καὶ μονολογοῦσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἴδου τέλος ἐφθάσαμεν!

..... Ἀπόψε θ' ἄλλθουν νὰ εὐχρηθοῦν τὸ εἰς ἔτη πολλὰ εἰς τὴν Κυρίαν τοῦ Σχολείου μας, τὴν ἀγαπητὴν μας κ. Εὐθαλίαν, ποῦ εἶνε τόσο πολὺξερη ὅσ' ἅλα τὰ βιβλία, ποῦ εἶνε ἀραδιασμένα ἐπάνω εἰς τὴ βιβλιοθήκη καὶ ἐκτὸς τούτου καλὴ εἰς ὅλους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἐμέ, τὴν πτωχὴν καὶ ἀμαθῆ ὑπερέτριά τοῦ σχολείου, καλὴ ὅσον ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Διὰ τὴν ἐορτὴν λοιπὸν τῆς ἀγαπητῆς μας αὐτῆς Κυρίας θὰ σκουπίσω..... θὰ σκουπίσῃς..... θὰ σκουπίσητε..... (κάμνει ζωηρῶς τὴν πρᾶξιν) καὶ θὰ ξεσκονίσω..... θὰ ξεσκονίσῃς..... θὰ ξεσκονίσητε.....

(ἐκτέλεισις τῆς πράξεως), ὅπως τὰ λένε τὰ παι-
διά ἐδῶ μέσα εἰς τὸ σχολεῖό, πολλαῖς φο-
ραῖς ἔστη σειρά τὸ ἴδιο πρᾶγμα, γιὰ νά το
καταλαμβάνουν, φαίνεται, καλλίτερα·
"Α ! Κυρία μου, σᾶς ἀγαπῶ· σᾶς
ἀγαπᾶτε· σᾶς ἀγαπῶμεν·
"Αχ ἂν τῆς το ἔλεγα ἔτσι τὸ βράδυ, ἴσως
πάγω νά την εὐχηθῶ, θά της ἔκαμνα πολὺ
ώρατο χαιρετισμό. Εἶνε ὀλίγον σύντομος, ἴσως,
ἀλλ' ἄς προσπαθῆσω νά τον μεγαλώσω μὲ
καμμιά γαρνιτούρα, ὅπως κάμνουν εἰς τὰ
φορέματα ποῦ κονταίνουν· Ἐμ-
πρὸς λοιπόν, ἄς ζητήσω κάτι. (φέρει τὴν χεῖρα
εἰς τὸ μέτωπον "Αν προσέθετα : Κυρία μου,
σᾶς ὑπηρετῶ· σᾶς ὑπηρετεῖτε·
θά σας ὑπηρετῆτε διὰ· . . . (γελῶσα) διὰ· . .
διὰ· . . . διατί λοιπόν ;· "Α νά το εὐ-
ρῆκα : θά σας ὑπηρετεῖτε διὰ νά σας εὐχα-
ριστήσω ὅσον ἤμπορῶ· "Α λαμπρά !
Μπράβο ! Τώρα ἔγινε πολὺ ταιριασμένο.
Νά τί θά ᾖ πῆ νά ὑπηρετῆ κανεὶς σέ καλὸ
Σχολεῖό. Γίνεται γραμματισμένος, χωρὶς νά
το καταλάβῃ. Πρέπει ὅμως, πρὶν νά εἰπῶ
τὴν εὐχὴν μου αὐτήν, νά κάμω καὶ μιὰν υπό-
κλισιν εἰς τὴν Κυρίαν καὶ αὐτὴ θά με δυσ-
κολέψῃ ἴσως. Ἄς γυμνασθῶ, νά ἰδοῦμε πῶς
θά τα καταφέρω. (χαιρετᾷ κλίνουσα τὰ γόνατα

καὶ λέγουσα) Δούλη σας, Κυρία! Ἄλλὰ ὄχι αὐτὸ μου φαίνεται πολὺ χωριανό. Ἄς εἰπῶ ἄλλο κάτι (ὕποκλινεται ἐδαφιαίως) Καλὴ ἡμέρα σας, Κυρία! Ἄλλ' ὄχι καὶ αὐτὸ δὲν γίνεται. Ἀφοῦ θὰ εἶνε βράδου Λοιπόν, ἄλλο (ὕποκλις νέα) Καλὴ ἐσπέρα σας, Κυρία! Ἄλλ' ὄχι, ὄχι καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει, γιατί θυμίζει γρήγορα τὸ καλὴ νύκτα. Αἶ λοιπόν τί θὰ εἰπῶ ; (ἀπορεῖ). Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἄς μὴν εἰπῶ τίποτε. Μιὰ ὑπόκλις ἔτσι μὲ πολλὴν χάριν (ἀνοίγει τοὺς βραχίονας καὶ ὑποκλίνεται) φθάνει. (κτυπᾷ ἢ θύρα) Ἄ ποιὸς κτυπᾷ ; Λίγο καὶ θὰ μ' ἔπιαναν ἐπάνω εἰς τὰ γυμνάσιά μου. (Ἡ Σοφία ἀνοίγει, ἐμφανίζονται δὲ ἡ Ἄλεξανδρα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Εὐτέρπη καὶ ἡ Φανὴ μετημφιεσμένοι εἰς Κυρίας· ἡ μεταμφίσεις πρέπει νὰ εἶνε ἀπλουστάτη σύμφωνα μὲ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Σχολείου.)

- ΣΟΦΙΑ. Εἶνε δυνατόν νὰ μάθω ποῦ εἶνε αἱ Κυρίαί; . .
ΘΑΛΙ. Εἴμεθα ξένοι Κυρίσι.
ΣΟΦΙΑ. Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω ποῖον ζητοῦν αἱ Κυρίαί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τὴν Κυρίαν Διευθύντριαν.
ΣΟΦΙΑ. Ἡ Κα Διευθύντρια ἐβγήκε ἔξω καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μιὰ ὥρα.
ΑΘΗΝΑ. (χαμηλοφώνως πρὸς τὰς τρεῖς ἄλλας) Λοιπόν, ἀφοῦ θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ τῆς το παίζωμε

καλά. (δυνατά πρὸς τὴν Σοφίαν) Πολὺ καλά.
Δὲν πειράζει, ποῦ λείπει ἡ Κυρία. Θά την
περιμένωμεν ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΣΟΦΙΑ. Λοιπὸν εἶνε ξέναι αἱ Κυρίαί; (κατ' ἰδίαν) Ἀλλὰ
νὰ σας 'πῶ, ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, μοῦ φαίνονται
πολὺ παράξεναις Κυρίαίς.

ΕΥΤΕΡΠΗ. Μάλιστα εἴμεθα ξέναι. Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν
χώραν τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων. Μέρος μα-
κρυνὸν καὶ ὠραῖον.

ΣΟΦΙΑ. Δὲν ἐδιάβασα ποτέ μου τέτοιο ὄνομα εἰς τοὺς
χάρτας, ποῦ κρέμονται εἰς τοὺς τοίχους τῶν
παραδόσεων τοῦ Σχολείου μας.

ΦΑΝΗ. Ἄ αὐτὸ πρέπει νὰ το ζητήσης εἰς τὰ οὐράνια
ἡμισφαίρια.

ΣΟΦΙΑ. (κατ' ἰδίαν) Τί παράξενα λόγια! (δυνατά
προσφέρουσα συγχρόνως κατέκλας) Μήπως θέλουν
νὰ καθίσουν αἱ Κυρίαί; (λαμβάνουσα τὸ σάρωθρον
καὶ τὸ ξεσκονιστήρι) Ἄμα ἔλθῃ ἡ Κυρία, θά
σας εἰδοποιήσω, καὶ μένετε ἤσυχοι· πρὸς τὸ
παρὸν θά μου δώσητε τὴν ἄδειαν νὰ σας
ἀφήσω (κατ' ἰδίαν) Ἄς ἀφήσω ὅμως
τὸ ξεσκονιστήρι ἐδῶ, γιὰ νὰ ἔχω πρόφασιν νὰ
ἔλθω ξανά, νὰ ἰδῶ τί κάμνουν (ἐξέρχεται).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Λοιπὸν ἰδοὺ ἐμείναμεν μόναι!

ΦΑΝΗ. Ἄπλοικὴ Σοφία! Πῶς την ἐγελάσαμε!

ΑΘΗΝΑ. Ἄπλῃ ὅπως εἶνε, πῶς θὰ ἐκαταλάμβανεν ὅτι
κἄτω ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ φορέματά

μας κρύπτονται τέσσαρες μαθήτριάι τοῦ Σχολείου.

ΕΥΤΕΡΗ. (χαμογελῶσα) "Αν ἤξευρε τὸ κάτωθεν τῶν φορεμάτων !

ΑΘΗΝΑ. Ἐλᾶτε τώρα νὰ χορέψωμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. "Οχι, ἄς ὀμιλήσωμε.

ΦΑΝΗ. "Ας ποῦμε καλλίτερα τὰς εὐχάς, ποῦ θὰ ποῦμε τὸ βράδου εἰς τὴν Κυρίαν.

ΕΥΤΕΡΗ. Ναί, νὰ ἄς κάμωμε μιὰ πρόβα.

ΑΘΗΝΑ. Ἐλα λέγε σύ, Ἀλεξάνδρα, πρῶτα πρῶτα. Σὺ θὰ εὐχηθῆς πρώτη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. "Α ὄχι, ὄχι.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΟΓ. Ἄλλὰ ναί, ναί. Ἐλα λέγε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἄφοῦ το θέλετε, ἄς εἶνε. Ἴδου ἀρχίζω : (ἐγείρεται καὶ ἀπαγγέλλει τὰ ἐξῆς :)

Πᾶσα ἡ Σχολὴ σκιρτῶσα σήμερον εὐχὰς προσφέρει καὶ ἰκέτιδας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Πλάστην ἡμῶν αἶρει.

Ἐπερ σοῦ, ὦ προσφιλέας μας καὶ τρισέβαστος Κυρία, ὅλα δέονται συγχρόνως τῆς Σχολῆς μας τὰ παιδία.

Καὶ ἐν συγκινήσει ὅλα δι' ἐμοῦ σας εὐφημοῦσι, ζῆθι, ζῆθι ἐν υἰεΐα καὶ εὐτυχίᾳ ἐκφωνοῦσι.

Αἱ τρεῖς ἄλλαι ἡμοῦ χειροκροτοῦσι. Μπράβο ! Μπράβο !

ΣΟΦΙΑ. (ἐμφανιζομένη, κατ' ἰδίαν) Μὰ τί ἔχουν καὶ χειροκροτοῦν ἔτσι ; Θαρρεῖς πῶς εἶνε ἐξετάσεις. (δυνατὰ πρὸς τὰς τέσσαρας Κυρίας) Συγχωρήσατέ με. Κυρίαί. Ἦλθα νὰ πάρω τὸ ζεσκονιστήρι μου. (κατ' ἰδίαν) Ἄς ῥίψω ὅμως τὸ μανδῆλί

μου τώρα, γιὰ νὰ ἔχω πρόφασιν νὰ ξανάλθω
πάλιν νὰ ἰδῶ τί κάμνουν (πράττει ὅ,τι λέγει
ἔξερχομένη).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Εὐτέρπη, εἰς σέ τώρα ὁ λόγος.

Ἡ Εὐτέρπη ἐγειρομένη ἀπαγγέλλει τὰ ἑξῆς :

Καὶ ἂν λύπην, δυσθυμίαν, κῆποτέ σας προξενούμεν,
δὲν προέρχεται ἐκ κακίας, ἀλλ' αἰεὶ ὑμᾶς φιλοῦμεν.

Κι' αἰωνίας εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας θὰ τηρῶμεν
τὴν ἀγάπην ἡμῶν ταύτην, καὶ μακρὰν σας εἰς ζῶμεν.

(Αἱ τρεῖς ἄλλαι ὁμοῦ). Μάλιστα! Μάλιστα!

ΣΟΦΙΑ. (εἰσερχομένη καὶ βεδίζουσα ἀκροποδητί) Συγχωρή-
σατέ με, Κυρίαί·

ΦΑΝΗ Πάλιν ;

ΣΟΦΙΑ. Ἦλθα νὰ ζητήσω τὸ μανδῆλι μου, ποῦ

ΑΘΗΝΑ. (διακόπτουσα αὐτήν) Μὰ μας ἀνησυχεῖς τὸ ξέ-
ρεις ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (χαμογελῶσα) Ἐν τούτοις τὸ μανδῆλι εἶνε τόσον
ἀπαραιτήτον

ΣΟΦΙΑ. (Προσποιουμένη ὅτι της ἔρχεται πταρμός) Μ' αὐτὴ
μάστιγα τῆ συνάχῃ, ποῦ ἔχω (ἐξέρ-
χεται πταρνίζομένη) Ἀψούτ! Ἀψούτ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ἀθηνᾶ, ἡ σειρά σου τώρα.

ΑΘΗΝΑ. (ἐγειρομένη)

Καὶ ἐγὼ τὸ καύχημά σας εὐχομαι μίαν ἡμέραν
ν' ἀποδῶμεν, μὲ σοφίαν καὶ παιδείαν ὑπερτέραν,
καύχημα ὑμῶν καὶ ὅλης τῆς ἀγαπητῆς σχολῆς μας,
ὡς προσμένουν καὶ ποθοῦσι καὶ οἱ φίλτατοι γονεῖς μας.
(Αἱ τρεῖς ἄλλαι ὁμοῦ). Ἀμήν! Ἀμήν!

- ΣΟΦΙΑ. (ἐμφανιζομένη κατ' ἰδίαν). Μήπως κάμνουν λειτουργία τώρα ; (δυνατά) Μήπως κρύβουν αἱ Κυρίαι ; "Αν θέλουν, ἡμπορῶ νἀνάψω φωτιὰ ἀμέσως.
- ΑΘΗΝΑ. Τί λέγει ; Φωτιὰ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ;
- ΣΟΦΙΑ. Τὴ ζέστη ; N' ἀνοίξω λοιπὸν τὰ παράθυρα ;
- ΕΥΤΕΡΠΗ. (γελῶσα) "Οχι, ὄχι· εὐχαριστοῦμε.
- ΦΑΝΗ. Εἶσαι, βλέπω, πολὺ ὑποχρεωτικὴ κόρη.
- ΣΟΦΙΑ. (φεύγουσα, κατ' ἰδίαν) Δὲν θὰ κατορθώσω λοιπὸν νὰ καταλάβω τί κάμνουν καὶ τί λέγουν ; Nὰ ἰδοῦμε τί πρόφασι θὰ εὔρω νὰ ξανάλθω πάλι.
- ΕΥΤΕΡΠΗ. Φανή, ἡ σειρὰ σου τώρα.
- ΦΑΝΗ. (ἐγειρομένη).
- "Εκφρασις τῶν αἰσθημάτων τἀνθη εἶνε ἀγνοτέρα, τῆς ἀγάπης ἐρμηνεῖα ταῦτα εἶνε καλλιτέρα. Δι' αὐτὸ τὰ ἀνθη ταῦτα καὶ ἐγὼ ὑμῖν προσφέρω, ἐξ ὀνόματος ἀπάντων ἀνθη εὔασμά σας φέρω.
- ΣΟΦΙΑ (ἐμφανιζομένη) Λοιπὸν αἱ Κυρίαι εἶνε καλὰ ; Δὲν ἔχουν οὔτε κρῦο οὔτε ζέστη ;
- ΑΘΗΝΑ. Πάλι ;
- ΑΛΕΞ. Τί ἀκάθιστο κορίτσι !!
- ΕΥΤΕΡ. Μὲ τὸ ἔμβρα καὶ ἔβγα, μᾶς κάμνει νὰ χάνουμε τὰ λόγια μας ἐπὶ τέλους.
- ΦΑΝΗ. Μεῖνε ἐδῶ, ἀν θέλῃς.

- ΣΟΦΙΑ. (κατ' ἴδιαν) Αὐτό, ποῦ ἤθελα κι' ἐγὼ ἴσια ἴσια·
(δυνατά) Λοιπὸν ἰδοὺ θὰ μείνω.....θὰ μεί-
νωσι....θὰ μείνητε.....
- ΑΘΗΝΑ. Ἔλα σιώπα· (πρὸς τὴν Ἀλεξάνδραν) Ἀλεξάν-
δρα, τὸ τέλος τῶν εὐχῶν τώρα.
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. (ἐγειρομένη)
Ἡ ἀγνή των εὐωδία μυστικὰ ἄς φανερώσῃ
ὅ,τ' ἡ ἀσθενής μας γλωσσο δὲν ἔμπορεῖνὰ ἐκδηλώσῃ,
ὅ,τι κρύπτει εἰς τὰ βόθρη ἢ ἀθώα μας καρδία
δι' ὑμᾶς, ὃ προσφιλὴς μας καὶ τρισέβαστος Κυρία.
- ΣΟΦΙΑ. Τί ὥραϊτ, ποῦ εἶνε ὅλα αὐτά ! Καὶ δὲν μου
λέτε διὰ ποῖον εἶνε ;
- ΕΥΤΕΡΠΗ. Δι' ἓνα, ποῦ τα ἀξίζει.
- ΑΘΗΝΑ. Ποῦ τα ἀξίζει ὅσον κανεὶς ἄλλος.
- ΣΟΦΙΑ. Ὅσον κανεὶς ἄλλος ; Καὶ ὅμως, ἂν ἐγνωρίζετε
τὴν Κυρίαν μας.....
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Τὴν Καν Διευθύντριαν ;
- ΣΟΦΙΑ. Ναί. Εἶνε τόσον πολυμαθής, τόσον καλή, τόσον
ἀγαπητή, καὶ σήμερα ὅλα τὰ πικιδιὰ ἐτοι-
μάζονται νά.....
- ΑΘΗΝΑ. (γελῶσα) Σοφία.....Σοφία.....
- ΣΟΦΙΑ. (μετ' ἀπορίας) Πῶς ; γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου ;..
- ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καλή μου Σοφία, κύτταξέ μας καλὰ καὶ θά..
- ΣΟΦΙΑ. (τάς παρατηρεῖ, τὰς ἀναγνωρίζει καὶ φωνάζει μετ'
ἐκπλήξεως) Πῶς ! εἴσθε, σεῖς, Κυρία ;.....
Καὶ αὐτά, ποῦ ἐλέγετε ;.....
- ΕΥΤΕΡΠΗ. Θά τα εἰποῦμε εἰς τὴν Κυρίαν.

ΣΟΦΙΑ. (συμπλέκουσα τὰς χεῖρας) "ὦ τί ὠραῖα! τί ὠραῖα!·
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Καὶ τώρα πᾶμε κάτω, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα.
ΣΟΦΙΑ. (θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων) Σούτ!
Θαρρῶ, εἶνε ἡ φωνὴ τῆς Κυρίας.
(Ὅλοι ἁμοῦ) Λοιπὸν γρήγορα εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδο-
χῆς (φεύγουν).

21^{ος} Διήλογος (νηπιακός)

ΤΑ ΚΟΥΦΕΤΤΑ

Πρόδωπα

ΕΛΛΗ	ἐτῶν 5	} φίλοι
ΜΑΡΙΚΑ	» 5	
ΕΙΡΗΝΗ	» 7	

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ Σχολείῳ

ΜΑΡΙΚΑ. Ποῦ ἦσο τώρα, Ἑλλη ;
ΕΛΛΗ. Κάτω ἔς τὸν κήπο. Μὰ γιατί μ' ἐρωτᾷς ;
ΜΑΡΙΚΑ. Αἰ ἔτσι. Κι' ἐγὼ δέν το ξέρω γιατί σ' ἐρωτῶ.
ΕΛΛΗ. Ἦμουν λοιπὸν ἔς τὸν κήπον καὶ τώρα εἶμαι ἐδῶ.
ΜΑΡΙΚΑ. Ἄ ναί σε βλέπω. Μὰ τί κρατεῖς ἔς τὰ χεῖριά σου ;
για νὰ ἰδῶ ;
ΕΛΛΗ. (ἀνοίγουσα τὰς χεῖράς της) Εἶνε κουφέττα. Μοῦ τα
ἔδωκεν ἡ μαμά.
ΜΑΡΙΚΑ. Ἄ κουφέττα αἰ ; Τάγαπᾷς τὰ κουφέττα ;
ΕΛΛΗ. Ναὶ τάγαπῶ πολύ.

ΜΑΡΙΚΑ. Κι' ἐγὼ πολὺ.

ΕΛΛΗ. Ναὶ καλὰ κάνεις. Πρέπει νὰ τὰγαπήξῃς, ἐπειδὴ εἶνε ὠρατῆ πολὺ.

ΜΑΡΙΚΑ. Μὰ ποῦ δὲν ἔχω τώρα κανένα ;

ΕΛΛΗ. Αἶ, ὅταν δὲν ἔχῃς τώρα, θῆχῃς ἄλλη φορὰ.

ΜΑΡΙΚΑ. Μὰ δὲν γίνεται νὰ μου δώσῃς κανένα ἀπὸ τὰ δικά σου. γιὰ νὰ ἔχω καὶ τώρα ; Ἡ μαμά μου λέγει ὅταν ἔχω δύο πράγματα νὰ δίνω τὸ ἓνα σὲ ἑκεῖνον, ποῦ δὲν ἔχει κανένα.

ΕΛΛΗ. Ναὶ ὅταν ἔχῃς δύο, ἀλλὰ ἐγὼ, βλέπεις, δὲν ἔχω τώρα δύο, ἔχω πέντε κουφέττα. Ἄλλη φορὰ, ὅταν ἔχω μόνο δύο, σοῦ δίνω τὸ ἓνα. Ἄ νὰ καὶ ἡ Εἰρήνη (ἔρχεται ἡ Εἰρήνη).

ΕΙΡΗΝΗ. Τί κάνετε ἐδῶ καὶ αἱ δύο σας ; Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ κρατεῖς, Ἑλλη, κουφέττα ;

ΕΛΛΗ. Ναὶ κουφέττα.

ΕΙΡΗΝΗ. Καὶ ἡ Μαρίκα δὲν ἔχει ;

ΜΑΡΙΚΑ. Ὅχι, δὲν ἔχω. Ἄλλη φορὰ, ὅταν ἔχη ἡ Ἑλλη δύο κουφέττα, θά μου δώσῃ τὸ ἓνα.

ΕΙΡΗΝΗ. Καὶ γιατί δὲν σου δίνει καὶ σήμερα, ποῦ ἔχει περὶ πολλὰ ;

ΜΑΡΙΚΑ. Μὰ λέγει πῶς πρέπει νὰ δίνωμε, ὅταν ἔχωμε δύο.

ΕΙΡΗΝΗ. (γελωσα) Ἄ ὄχι. Ἀπὸ δύο κι' ἐπάνω, ὅταν ἔχωμε, πρέπει νὰ δίνωμε. Ἐλα, μᾶς τα μοιράζεις, Ἑλλη ;

ΕΛΛΗ. Ἀπὸ πόσα θά σας δώσω ;

ΕΙΡΗΝΗ. Δὸς εἰς ἐμένα καὶ εἰς τὴν Μαρίκα ἀπὸ ἓνα καὶ ὕστερα πάλι ἀπὸ ἓνα καὶ ὅ,τι μείνη θῆνε ὀδικό σου.

- ΜΑΡΙΚΑ. Νὰ ἐγὼ ἀνοιξα τὸ χέρι μου κηόλα.
- ΕΙΡΗΝΗ. Νὰ κι' ἐγὼ το ἀνοίγω (ἀνοίγουν καὶ αἱ δύο τὴν παλάμη).
- ΕΛΛΗ. (κἀμνουςα τὴν διανομὴν) Ἔλα λοιπόν. Πάρε σύ, Εἰρήνη, ἓνα καὶ σύ, Μαρῖκα, ἄλλο ἓνα καὶ ὕστερα πάλι ἀπὸ ἓνα ἀκόμη. (βλέπουσα μετ' ἐκπλήξεως τὸ εἰς τὴν χειρὰ της ὑπολειφθὲν κουφέττον) Αἶ κι' ἐγὼ ἓνα μοναχὰ θὰ ἔχω;
- ΕΙΡΗΝΗ. Αἶ τί νὰ γίνῃ; ἔτσι ταιριάζει τώρα ὁ λογαριασμός. Ἐπρεπε νὰ ἔχης 6 κουφέττα, γιὰ νὰ πάρης καὶ σὺ δύο, ἀλλέως τώρα δὲν ταιριάζει.
- ΜΑΡΙΚΑ. Τί κρῖμα, καυμένη, Ἐλλη, τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχης 6 κουφέττα, γιὰ νὰ πάρης καὶ σὺ δύο.
- ΕΛΛΗ. Αἶ τί νὰ κάνω; Ἀφοῦ ὁ λογαριασμός ἔτσι ταιριάζει, ἄς ἔχω ἐγὼ ἓνα.
- ΕΙΡΗΝΗ. Αἶ βέβαια· ἀλλέως, σὰς εἶπα, δὲν γίνεται. Τώρα πᾶμε νὰ τα φᾶμε ἔς τὸν κῆπο, γιὰτὶ ἡ διδασκαλισσα θὰ μας μαλώνῃ, ἴσάν μας εὔρη ἐδῶ ἐπάνω τώρα, ποῦ εἶνε διάλειμμα (φεύγουν).
-

22^{ος} Διάλογος

Η ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗ

Πρόδωπα

ΣΟΦΙΑ κόρη πολυτελῶς ἐνδεδυμένη

ΦΑΝΗ » χωρική.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἐξοχῇ.

ΣΟΦΙΑ. (περιπατοῦσα μόνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἔχουσα ὑπὸ μάλης μερικά βιβλία) Οὔτε ὁ ἥλιος αὐτὸς τῆς ἐξοχῆς δὲν εἶνε μὲ τὴν ἀλήθεια εὐγενέστερος ἀπὸ τοὺς χωρικούς του. Θὰ μαυρίσῃ τὸ πρόσωπό μου καὶ θὰ ξεθωρίσῃ τὰς κορδέλλας τοῦ φουστανιοῦ μου. Τί μανία ποῦ ἔχει μὲ τὴν ἀλήθεια, ἢ μαμὰ μὲ τὰ χωρικά καὶ μὲ τὰς ἐξοχάς! Ἐγώ, νὰ σας εἰπῶ, τὰς ἀηδιάζω. Ποῖος ἐδῶ ἐπὶ τέλους ἔς τὴ μοναξιά θὰ ἰδῇ τὸ ὠραῖο φουστάνι σου νὰ το θαυμάσῃ ἢ ποῖον θὰ εὔρη κανεὶς ἐδῶ νὰ συνομιλήσῃ; Ἄλλην φοράν, ὅταν ἤμουν μικρὰ ἀκόμη καὶ ἔπαιζα τὸ κρυφτό, ἐπερνοῦσα τὰς ὥρας μου μὲ τὴν Φκνήν, τὴν κόρην τοῦ γείτονός μας κηπουροῦ· ἀλλὰ τώρα, ὅπου ἐμεγάλωσα ἀρκετά, ὅπου ἔμαθα τόσα γράμματα καὶ ἀπέκτησα τόσας γνώσεις, (θέτει τὰ βιβλία τῆς ἐπὶ

ἐξοχικοῦ ἐδωλίου) δὲν ἔχω περὶ δύο λόγια μὲ μὴ
χωρική.....

ΦΑΝΗ. (ἔρχεται κρατοῦσα κάνιστρον) "Α ἐδῶ ἔχει ὠραῖο χόρτο·
ὄς μαζεύσω διὰ τὰ ἀρνάκια μου. (παρατηροῦσα αἴ-
φνης τὴν Σοφίαν) "Α ἡ κ. Σοφία !... Τί εὐτυχία !
... (διευθύνεται πρὸς αὐτήν)

ΣΟΦΙΑ. (ἐμποδίζουσα τὴν Φανὴν διὰ τῆς χειρὸς ἀγερῶχος) Μὴ
πλησιάζης..... Θά μου ζαλακώσης τὸ φου-
στάνι μου.

ΦΑΝΗ. (κατ' ἰδίαν) "Α δὲν εἶνε καθόλου εὐγενῆς ἡ κ. Σοφία.
"Επειτα περπατεῖ ὅσ' ἀν τὴ γάτα ἐπάνω εἰς τὰ
νύχια τῆς. (δυνατὰ πρὸς τὴν Σοφίαν) Δούλη σας, κ.
Σοφία.

ΣΟΦΙΑ. (κατ' ἰδίαν) Τί κόκκινο πρόσωπο !... (δυνατὰ πρὸς
τὴν Φανὴν) Δὲν ξέρεις, φαίνεται, Φανή, πῶς τὸ
ῥοδοκόκκινο χρῶμα τοῦ προσώπου δὲν εἶνε περὶ
τῆς μύδας.

ΦΑΝΗ. Ἐγὼ νά σου ὅπῃ ξέρω πῶς οἱ ῥοδοκόκκινοι εἶνε πάν-
τοτε περὶ ἔμμορφοι.

ΣΟΦΙΑ. Τί ἄνοστο γούστο !... "Επειτα καὶ τὰ χονδροπά-
πουτσά σου αὐτὰ γιὰτί δὲν τ' ἀλλάζεις μὲ λεπτό-
τερα παπούτσια ; (δεικνύουσα τὰ ἰδικά τῆς) Νά αὐτὰ
τὰ ἰδικά μου εἶνε τῆς τελευταίας μύδας.

ΦΑΝΗ. Αἶ ναὶ ἔχεις δίκαιον, εἶνε ὠραῖα, ἀλλ' ἂν ἐγὼ φο-
ρέσω ὅσ' ἀν τὰ ἰδικά σου θά τα χαλάσω ὅστη στιγμή.
Ἡ ἐξοχή δὲν θέλει λεπτὰ παπούτσια.

ΣΟΦΙΑ. Ἄλλὰ καὶ τὰ χέρια σου τί μαῦρα ποῦ εἶνε !... ..

Γιατί δὲν φορεῖς γάντια νὰ εἶνε ἄσπρα καὶ λεπτά; Γιαὶ κύτταξε τὰ ἰδικά μου. . . .

ΦΑΝΗ. (βλέπουσα τὰς χεῖράς της) Νὰ δεσμεύσω ἐγὼ μὲ γάντια τὰς δυὸ αὐτὰς μικρὰς ὑπηρετρίδας μου; Καὶ ὕστερα τί θὰ γίνῃ; Ἡ μαμά μου λέγει πῶς γάττα γαντωμένη ποντικούς δὲν πιάνει, καὶ ἔχει νομίζω, δίκαιον.

ΣΟΦΙΑ. (ὕψουσα τοὺς ὄμους) Τί νὰ σοῦ 'πῶ· εἶσαι πολὺ ἀρχαϊκὴ καὶ δὲν ἔχεις οὔτε ἔγνος φιλοκαλίας. Καὶ ἔπειτα, νὰ σοῦ 'πῶ, καὶ τὰ χορτάρια σου αὐτά, ποῦ μαζεύεις, μὲ νευριάζουν. Ὡφ! στενοχωρήθηκα. (ἀνοίγει τὸ ριπίδιόν της καὶ ριπίζεται φιλαρέσκως).

ΦΑΝΗ. (γελῶσα) Ἄ! πῶς την ὀνομάζεις τὴ μικρὴ σου αὐτὴ μηχανή; Μοιάζει μὲ τὸ κλαδὶ ποῦ κόπτομε ἀπὸ τὴ φτέρη, γιὰ νὰ διώχνωμε τῆς μυϊαίς.

ΣΟΦΙΑ. (χάνουσα τὴν ὑπομονήν της) Ὡχ! καυμένη καὶ σύ! ὅλο μὲ τὰ ζῶα τᾶχεις. Ἐγὼ, νὰ σοῦ 'πῶ, ξέρω τὰ ζῶα μόνον ἀπὸ τὰ βιβλία.

ΦΑΝΗ. Καὶ ὅμως θαρρῶ πῶς κάμνεις ἄσχημα νὰ μὴν τᾶγαπῆς καὶ τὰ ζωντανὰ ζῶα. Ἐγὼ πάλι, νὰ σοῦ 'πῶ, τρελλαίνομε γιὰ τᾶρνάκια μου.

ΣΟΦΙΑ. Ὅριστε καὶ συμβουλὰς, ἀν ἀγαπᾶτε. Ἄμ' δὲν κάθηναι νὰ διαβάσω, μόνον χάνω τὸν καιρόν μου μαζί της. (κάθεται καὶ λαμβάνει τὰ βιβλία της).

ΦΑΝΗ. Ἄς μαζεύσω κι' ἐγὼ τότε χόρτα γιὰ τᾶρνάκια μου. (μαζεύει χόρτα).

- ΣΟΦΙΑ. (φυλλομετροῦσα τὸ βιβλίον της) Ἄ ἰδοὺ ἡ εὐχαρίστησις ἢ ἰδική μου, ἢ τερπνή μου ἀσχολία· (μετὰ ποιητικῆς ἐξάρσεως) ὦ ἔλθετε καὶ πάλιν, ὦ ἐμπνευσμένοι μου ποιηταί, ὦ φίλοι καὶ ὄπαδοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὦ θελκτικαί μου μοῦσαι !
- ΦΑΝΗ. (κατ' ἰδίαν ἐγειρομένη) Σᾶς βεβαιῶ, δὲν κκαταλαμβάνω οὔτε γρῦ ἀπ' αὐτά, ποῦ λέγει.
- ΣΟΦΙΑ. (ὡς καὶ προηγουμένως) Ὁραῖται κόραι τοῦ Παρνασσοῦ, θέσατέ με ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ Πηγάσου καὶ ἀναβιβάσατέ με εἰς τὰ ἰδανικά σας ὕψη
- ΦΑΝΗ. (κατ' ἰδίαν συμπλέκουσα τὰς χεῖράς της) Θεέ μου ! μήπως ἐτρελλάθηκα ἢ κ. Σοφία ; . . .
- ΣΟΦΙΑ. (ἐξακολουθεῖ βλέπουσα πρὸς τι δένδρον πρὸ αὐτῆς εὐρισκόμενον) ὦ ποία γοητεία ! ποία γοητεία ! !
- ΦΑΝΗ. (γελῶσα καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸ δένδρον) Ποιό, κ. Σοφία ; Λέγεται γοητεία τὸ δένδρον αὐτό ; Μὰ εἶνε δαμασκηνιά, κ. Σοφία
- ΣΟΦΙΑ. Πρὸς τὴν Φανὴν μετ' ἀγανακτῆσεως) Μὰ σιώπησε ἐπὶ τέλους ! (μονολογοῦσα) Καὶ ὁ Ὅλισσός ἐκεῖνος πάλιν τί ὄρατος ! τί ὄρατος ! !
- ΦΑΝΗ. (βλέπουσα μετ' ἀπορίας πείριξ) Ὁ λισσός ; Μὰ ποῦ τον βλέπει τὸν λισσοῦ πάλι ;
- ΣΟΦΙΑ. (χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν) ὦ τί ὑψιπέτης ποῦ εἶνε ἀληθῶς ὁ ποιητής ! τί ὑψιπέτης !
- ΦΑΝΗ. (διακόπτουσα αὐτήν) Ὑψιπέτης ; Ὁὰ βλέπη, φαίνεται, κανένα πουλι νὰ πετᾷ ὑψηλά (ζητεῖ τὸ πτηνὸν εἰς τὸν ἀέρα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν). Ποῦ εἶνε λοιπόν ;

ΣΟΦΙΑ. (έγειρομένη μετὰ θυμοῦ) Οὐφ ! δὲν βαστῶ πειά, θὰ σκάσω ! Τί χυδαία χωρική ! !

(ἀπέρχεται τῆς σκηνῆς μετὰ τῶν βιβλίων τῆς).

ΦΑΝΗ. (μόνη) Νά σου ἴπῳ τέτοια γράμματα ἄς λείπουν. Δὲν εἶνε τώρα αὐτὰ τρέλλαις, σᾶς παρακαλῶ ;

(ἀκούονται φωναὶ τῆς Σοφίας εἰς τὰ παρασκήνια)

ΣΟΦΙΑ. ὦ βοήθεια ! Φανή . . . βοήθεια ! ! . . . Ἐνας μεγάλος σκύλος θὰ με δαγκάσῃ.

ΦΑΝΗ. (γελῶσα καὶ χαμηλοφώνως ἐκ τῆς σκηνῆς) Ἄ πολὺ γρήγορά την ἔπαθε . . . (μεγαλοφώνως) Ἄλλὰ πῶς νὰ ἔλθω, Κα Σοφία ; . . . Δὲν τολμῶ νὰ σε πλησιάσω,

ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως ζαλακώσω τὸ φουστάνι σου . . . (νέαι φωναὶ τῆς Σοφίας)

ΣΟΦΙΑ. Βοήθεια ! . . . Φανή . . . βοήθεια !

ΦΑΝΗ. Μὴ τί την θέλεις ἐπὶ τέλους τὴν χυδαίαν χωρικήν ; .

ΣΟΦΙΑ. (φθάνει ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν σκηνήν) Τί φόβον ! . . . ἄχ τί φόβον ἐπῆρα ! ! . . . Ἄχ συγχώρησέ με, καυμένη Φανή, σοῦ ἔσφαλα καὶ μου ἤξιζε τὸ μάθημα ποῦ μου ἔδωκες

ΦΑΝΗ. (διακόπτουσα αὐτήν) Σύγχωρησέ με καὶ σὺ ἐπίσης ποῦ σου ἐφέρθηκα ἔτσι ἄσχημα τώρα, ἀλλά το ἔκαμα διὰ νὰ καταλάβῃς καλά, ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ περιφρονῇ καὶ τοὺς κατωτέρους του ἀκόμη, ἐπειδὴ ἔρχεται στιγμή ποῦ λαμβάνει τὴν ἀνάγκην των.

ΣΟΦΙΑ. ὦ φθάνει, φθάνει, μὴ προσθέτης περισσότερα. Τὸ ἐκατάλαβα κάλλιστα καὶ δὲν θὰ σε λυπήσω ποτὲ πλέον. Ἴδού λάβε τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ ὡς ἐνέχυ-

ρον τῆς ὑποσχέσεώς μου. (περᾶ ἐν ἓκ τῶν δακτυλιδίων
της εἰς τὸν δάκτυλον τῆς Φανῆς).

ΦΑΝΗ. (ἀρνούμενη) Ἄλλ' ὅχι· εἶνε πολὺ δι' ἐμέ τὸ δακτυλίδι
αὐτό. Κράτησέ το σύ, Σοφία.

ΣΟΦΙΑ. Ὅχι, ὅχι, ἄφησε νὰ ὑποστῶ μίαν θυσίαν, διὰ νὰ
ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶμαι ὑπε-
ρήφανος (φεύγουν).

23ος Διήλογος

ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΙΝ

Πρόδωπα

ΑΡΙΑΔΝΗ ἐτῶν 10 } συμμαθήτραι
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ » 10 }

Ἡ Ἀριάδνη κάθηται πρὸ τραπέζης, ἡ δὲ Ἰφιγένεια περιφέρεται
κρατοῦσα βιβλίον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ὁ κύβος λοιπὸν ἐρρίφθη· ἰδοὺ καὶ αἱ δύο μας
ὑπὸ κράτησιν. Ἄ εἶνε φορικτὸν μὰ τὴν ἀλήθεια
νὰ μείνωμεν τόσας ὥρας εἰς τὸ στενόχωρον αὐτὸ
δωμάτιον.

ΑΡΙΑΔΝΗ. Ἄλλὰ νὰ σου ᾤω εἶνε δικό σου τὸ σφάλμα. Ἐγώ
σοὺ το προεῖπα ὅτι ἀντὶ νὰ φλυαροῦμε καὶ νὰ
γελοῦμε κρυφὰ κρυφὰ σκυμμέναι εἰς τὸ θρανίον,
ἀντὶ νὰ κάνωμε πετειναράκια μὲ χαρτιά καὶ νὰ

τραγουδοῦμε κρυφὰ κρυφὰ, θὰ ἐκάμναμε πολὺ καλλίτερα, ἂν ἐμανθάναμε τὰ μαθήματά μας. Ἔπρεπε νὰ το προῦδοῦμε· δικαίως τώρα ἔγεινεν ὅ,τι ἔγεινεν." Ἀχ γιατί νὰ σε ἀκούσω, Ἰφιγένεια; Νὰ κι' ἐγὼ θ' ἀρχίσω νὰ κλαίω τώρα. (κρύπτει τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Γιατὴ κάμε μου τὴ χάρι νὰ παύσης, σὲ παρακαλῶ. Δὲν φθάνει ποῦ γιὰ ν' ἀποδείξης τώρα πῶς ἔχω ἐγὼ τὸ ἄδικο ἔκαμες μιὰ φοβερὴ κατσούφα, ἀλλὰ θέλεις τώρα καὶ νὰ κλάψης; (ἡ Ἀριάδνη ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπον) Ἐφλυαροῦσα, δὲν το ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ σὺ ἔμενες βουβή, σὲ παρακαλῶ; Ὅταν ἐγὼ ἐγελοῦσα πάλι, σὺ ἔκλαιες τότε; Ἐπειτα, ὅταν πάλιν ἐτραγουδοῦσα, σὺ δὲν ἐτραγουδοῦσες μαζί μου; Εἶπέ ναι ἢ ὄχι;

ΑΡΙΑΔΝΗ. Ναι, ἀλλ' ἔχω καλὴ καρδιά καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰς φίλας μου ἀκολουθῶ τὸ παράδειγμά των πάντητε, καμμιά φορὰ δὲ καὶ κάμνω κάτι παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἐκεῖναι κάμνουν. Σήμερα ὅμως, δὲν ἔμπορεῖς νὰ τάρνηθῆς, ἤμουν φρόνιμος καὶ ἥσυχος καὶ ἔγραφα μὲ πολλὴ προσοχὴ εἰς τὸ τετράδιό μου, ὅταν σὺ με ἐτίμηπης.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ναι, ἀλλὰ θυμᾶσαι καὶ σὺ μιὰ φορὰ πάλι πῶς ἐκουνούσες κρυφὰ κρυφὰ τὸ θρανίό μὲ τὸ πόδι σου, ἐνῶ ἐγὼ ἔγραφα; Ἀπὸ καλὴ καρδιά κι' αὐτό το ἔκαμες; Αἰ τί λέγεις;

ΑΡΙΑΔΝΗ. Ἄλλὰ καὶ σὺ πάλι γιὰ τόσο πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε, θαρρῶ, νὰ βγάλῃς τόση φωνάρα καὶ μὲ τόσο θυμὸ ν' ἀδειάσῃς τὸ καλαμάρι σου εἰς τὸ τετραδίον μου. Γι' αὐτό, θυμᾶσαι, σ' ἐμάλωσαν πολὺ τότε καὶ ἔπειτα ἡ διδασκάλισσά μας ὑπῆγε εἰς τὸ σπίτι σας καὶ εἶπε πῶς εἶσαι ἀνυπόφορη, ὄχι παιδὶ πειά, ἀλλὰ δαιμόνιον, ὅλοι δὲ εἰς τὸ σπίτι σας, ὅταν ἤκουσαν αὐτό, μὲ ἓνα στόμα το παρεδέχθησαν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ὅλοι εἶνε ἐναντίον μου πολὺ καὶ κανεῖς δὲν με λυπεῖται ποτέ. Ποῦ ἔχυσα τὸ καλαμάρι δὲν ἦτο δὴ κανένα μεγάλο ἔγκλημα γιὰ νὰ με ὀνομάσουν δαιμόνιον.

ΑΡΙΑΔΝΗ. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλο κι' ὅλο. Θυμᾶσαι τί ἔκαμες εἰς τὰ μικρὰ μιὰ ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἐπαίζαμε μαζί: Ἐνῶ ἐκεῖνα ἔπαιζαν ἤσυχα ἤσυχα καὶ εὐθυμα, σὺ μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα ἐμαύρισεσ τὰ χέρια μου καὶ τὸ πρόσωπο μου καὶ ἀφοῦ ἔτσι με μετέβαλες εἰς ἀγριωπὴ κατσιβελοποῦλαν μ' ἔσπρωξες ἐμπρός των καὶ ἐκρύφθηκες. Θὰ θυμᾶσαι δὲ πιστεύω ὅτι εἶχε πολὺ κακὸν ἀποτέλεσμα τὸ παιγνίδι σου αὐτό. Ἡ πτωχὴ Ἑλενίτσα, ἐνῶ ἔφευγε τρομαγμένη, ἔπεσε καὶ τὸ πόδι της ἀκόμη, καθὼς ξέρεις, δὲν ἔγεινε καλὰ. Μὴ σου κακοφίνεται λοιπόν, ὅταν εἰς τὸ σπίτι σας ἐπαναλαμβάνουν ὅλοι μὲ ἓνα στόμα συχνὰ ἀῆ Ἰφιγένεια εἶνε δαιμό-

νιον»

(Σιωπή ἐπὶ τινὰς στιγμάς)

ΑΡΙΑΔΝΗ. (ἐξακολουθοῦσα) Ἄλλὰ δικτὶ εἶσαι σκεπτική, διατὶ δὲν ὀμιλεῖς, Ἰφιγένεια; Μήπως σε προσέβαλα χωρὶς νὰ το θέλω :

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Αὐτά, τὰ ὅποια εἶπες τώρα, μὲ κάμνουν νὰ σκέπτομαι. Σὲ βεβαιῶ ἤθελα νὰ ἐγύριζεν ὀπίσω ὁ καιρὸς διὰ νὰ διορθώσω ὅλα αὐτά, ποῦ ἔκαμα. Ἄχ τώρα, ποῦ μού τα ἔφερεις εἰς τὸν νοῦν, μὲ τύπτει φοβερὰ ἢ συνειδήσεις μου καὶ παραδέχομαι, ὅτι ἐγὼ γίνομαι αἰτία νὰ τιμωρῆσαι καὶ σύ.

ΑΡΙΑΔΝΗ. Ἄ, ὅσον δι' ἐμέ, σὲ συγχωρῶ. Ἐπειτα εἰς ὅλα τὰ σφάλματά σου καὶ ἐγὼ, βλέπεις, ἔλαβα μέρος. Τὸ βῆρος τῶν σφαλμάτων ἀνήκει καὶ εἰς τὰς δύο μας, ἀλλ' ἄς προσπχθήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τα διορθώσωμεν ὅλα, νὰ μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τίποτε πλέον εἰς τὸ κακόν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. (τείνουσα πρὸς τὴν Ἀριάδνην τὴν χειρὰ) Ἴδου ἐγὼ, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου, Ἀριάδνη. (ἢ Ἀριάδνη ἐγείρεται καὶ τείνει ἐπίσης τὴν χειρὰ) Ἄς προσπαθήσωμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμίν μας νὰ ἀποπλύνωμεν τὰ περατμένα σφάλματά μας καὶ νὰ γίνωμεν εἰς τὸ μέλλον τὸ καύχημα καὶ ἡ χαρὰ τῶν γονέων μας.

ΑΡΙΑΔΝΗ. Μάλιστα, Ἰφιγένεια καὶ ἐγὼ σου δίνω τὸν λόγον

μου μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν θά με παρα-
σύρη πειὰ τίποτε εἰς τὸ κακόν. Θά το ἰδῆς.
(κτυπᾷ τὸ ὠρολόγιον) Ἴδου κτυπᾷ καὶ τὸ ὠρο-
λόγιον. Τί ὥρα εἶνε ἄρά γε ; (μετροῦσα κάθε κτύ-
πημα ἐπὶ τῶν δακτύλων) Μία ! δύο ! τρεῖς ! τέσ-
σαρες ! πέντε ; "Αν ἐμέτρησα καλά, εἶνε πέντε
(κάμνει σκίρτημα καὶ κτυπᾷ μετὰ χαρᾶς τὰς παλά-
μας) Τί χαρὰ ! θὰ ἔλθουν τώρα νὰ μας ἀπο-
λύσουν. Τί γρήγορα ἔμως κοῦ ἐπέρασεν ἡ ὥρα!
. Δὲν το ἐκατάλαβα, ἂν καὶ εἴμεθα ὑπὸ
κράτησιν. Τί λέγεις, Ἰφιγένεια, διατί δὲν
ὀμιλεῖς ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. Ἐγὼ λέγω καὶ παρακαλῶ καὶ εὐχομαι ἐξ ὅλης
καρδίας, ἵνα ὁ σημερινὸς περιορισμὸς μας γείνη
αἰτίαι νὰ μὴ κάμωμεν κατάχρησιν τῆς ἐλευθε-
ρίας μας πλέον (φεύγουν).

24^{ος} Διάλογος

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΛΛΑΡΙ

Πρόδωπα

ΣΟΦΙΑ κόρη ἀμελής
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ὑπηρέτρια

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ὑπερφῶ. Ἡ Σοφία εἶνε κεκλεισμένη ἐν αὐτῷ, διότι δὲν ἔμαθε τὸ μάθημά της, κάθεται δὲ πρὸ τραπέζης ἔχουσα ἔμπροσθέν της βιβλίον ἀνοιχτόν.

ΣΟΦΙΑ. Τί σκληρὰ τιμωρίζ ! Μὲ τόσον ὥραϊον καιρὸν νὰ σε ἔχουν περιορισμένην ἐδῶ εἰς τὸ ὑπερφῶν. (κτυπᾷ διὰ τοῦ γρόνθου ἐπὶ τῆς τραπέζης) Ὅχι, ἀγαπητή, ἀλλὰ κκκὴ μαμά. Δὲν θὰ σε συγχωρήσω ποτὲ δι' αὐτό, ποῦ μου κάμνεις (ἐγείρεται) Δι' ἓνα μάθημα ἐκεῖ τῆς Ἱστορίας τόση αὐστηρότης ! (ἀπορεῖ) Εἶνε φρικτὴ, εἶνε τρομερὰ ἀδικία (περιπατεῖ) Ἐὰν ὅμως φρονῆς, μαμά μου, ὅτι, διὰ νὰ μάθω τὸ μάθημά μου, πρέπει νὰ με φυλακίζης ἔτσι σκληρὰ. ἀπατάσαι. Δὲν θὰ κατορθώσης τίποτε (ἀκούονται βήματα, ἡ δὲ Σοφία λέγει μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου) Ὡ κάποιος ἔρχεται. Ἄς καθίσω γρήγορα καὶ ἄς προσποιηθῶ ὅτι διαβάζω (κάθεται καὶ λαμβάνουσα τὸ βιβλίον προσποιεῖται ὅτι

αναγινώσκει μετά ζέσεως· μακρὰν φαίνεται ἡ Ἀγγελικὴ φέρουσα ποτήριον ὕδατος καὶ τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου ἐν τρυβλίῳ)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Καλὴ ἡμέρα, πτωχὴ μου Σοφία. Θὰ περάσης δυστυχῶς μόνον μ' αὐτὰ σήμερα. (τὰ τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΟΦΙΑ. Ἐσένα λοιπὸν ἔστειλαν νὰ με ἰδῆς καὶ αὐτὰ μόνου ἔφερες νὰ φάγω ; Δὲν ἤμπορῶ ποτε νὰ πιστεῦσω, ὅτι μου ἔστειλαν αὐτὸ μοναχὰ τὸ ξηρὸ ψωμί.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Δυστυχῶς μου ἔδωκαν αὐτὸ μοναχὰ· τίποτε ἄλλο.

ΣΟΦΙΑ. (ἐγειρομένη μετ' ἀγανακτήσεως) Ἀλήθεια λέγεις ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Μάλιστα. Σὲ ὀμιλῶ εἰλικρινῶς.

ΣΟΦΙΑ. (ὡς καὶ προηγουμένως) Πολὺ ὠραῖα (εἶτα δὲ ὡς μὴ πιστεύουσα ἀλλάσσει ὕφος λέγουσα) Ἄλλ' ὄχι θέλεις νὰ με γελάσης, Ἀγγελικὴ. Ἔλα δῶσε καὶ τὰ ἄλλα γρήγορα, γιὰτὶ πεινῶ πολὺ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο. Δὲν ἀστειεύομαι, σου λέγω.

ΣΟΦΙΑ. (μετὰ περισσοτέρας ὀργῆς) Τί σκληρότης ! Θέλουν νὰ μ' ἀποθάνουν λοιπὸν ; . . . (ἀλλάσσει καὶ πάλιν ὕφος) Ἔλα, καυμένη Ἀγγελικὴ, βοήθησέ με τοῦλάχιστον νὰ ἐξέλθω ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. (μετ' ἐκπλήξεως) ὦ Σοφία, τί λέγεις ;

ΣΟΦΙΑ. (μετὰ λύπης) Μ' ἐγκαταλείπεις λοιπὸν καὶ σύ ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Ἄ ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω πρᾶγμα, ποῦ δὲν ἐπιτρέπει ἡ μαμά σου. Καὶ ἔπειτα ἡμ-

πορείς, θαρρῶ, νὰ ἔβγῃς ἀπὸ τὴν φυλακὴν χω-
ρίς νὰ σε βοηθήσῃ κανεὶς.

ΣΟΦΙΑ. (μετ' ἐκπλήξεως) Πῶς ; τί ἐννοεῖς μ' αὐτό ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Μάθε τὸ μάθημά σου.

ΣΟΦΙΑ. (μετ' ἀποστροφῆς) Ἄ μή μου ἐνθυμίζῃς καὶ σὺ τὸ
μάθημα γιατί θά τα βάλω μαζί σου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Λοιπὸν τί θέλεις νὰ κάμω διὰ νὰ σε ἐλευθε-
ρώσω ;

ΣΟΦΙΑ. (ζωηρῶς) Ἴδου ἄκουσε. Θά μου δώσῃς τὸ φουστάνι
σου καὶ τὴν ἐμπροσθέλλαν σου αὐτὴν καὶ ἔτσι
ἴσῃς ἀλλάξω τὰ φορέματά μου, δὲν θά με γνω-
ρίσῃ κανεὶς, ὅταν ἐξέλθω. Θά με νομίσουν Ἀγ-
γελικὴν. (μετὰ περισσοτέρας παρακλήσεως) Ἐλα,
καυμένη Ἀγγελικὴ, δός μου τα' θὰ σ' ἀγαπῶ
πειὸ πολὺ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Ἄ μόνον αὐτό, σοῦ εἶπα, δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω.
Ἦχι, ὄχι· δὲν ἤμπορῶ.

ΣΟΦΙΑ. Μὰ δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε. Ἐλα· θέλεις καὶ
τὴν ὠραίαν μου κούκλαν, ποῦ ὀμιλεῖ καὶ στέ-
κει μοναχὴ της ; Σοῦ τὴν χαρίζω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Ἦχι δὲν τὴν θέλω. Πρατιμῶ ἔνα ἄλλο πρᾶγμα,
ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ σοῦ το ζητήσω.

ΣΟΦΙΑ. Θά σοῦ το χαρίσω μ' ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησιν.
Λέγε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Διόχασέ μου τὸ μάθημά σου. Θά μου προξενήσῃς
πολλὴν εὐχαρίστησιν.

ΣΟΦΙΑ. "Αν με βοηθήσης νά κάμω ὅ,τι σοῦ εἶπα, σοῦ το διαβάζω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Σοῦ ὑπόσχομαι νά σε βοηθήσω.

ΣΟΦΙΑ. (μετά χαρᾶς) Ἐμπρός λοιπόν. "Ας καθίσουμε εἰς τὸ τραπέζι (κάθηνται ἀμφότεραι, ἡ δὲ Σοφία λαμβάνει τὸ βιβλίον της, τὸ ἀνοίγει καὶ λέγει) Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος. Νά αὐτὸ εἶνε τὸ μάθημα, ποῦ ἔχω νά μάθω ἀπὸ τὸ κατηραμένον αὐτὸ βιβλίον.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. "Αχ καὶ νά ἤξευρα κι' ἐγὼ νά διαβάζω!

ΣΟΦΙΑ. Αἶ καὶ τί θὰ ἔκαμνες, ἐάν ἤξευρες ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Δὲν θὰ ἤμουν ἀμελής καὶ καθημερινῶς εἰς τὴν προσευχήν μου θὰ εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν καὶ θὰ ἔλεγα· «Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ, διότι ἤξιωσες τοὺς γονεῖς μου νά με μάθουν γράμματα. Θὰ προσπαθήσω ὅσον ἠμπορῶ νά μὴ χάνω τὸν καιρόν μου, θ' ἀποφύγω τὴν ἀμέλειαν καὶ θὰ ἐργάζομαι πάντοτε, διὰ νά τιμήσω καὶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τοὺς γονεῖς μου».

ΣΟΦΙΑ. (μετά τινα σιγήν) Ἡ προσευχή σου, Ἀγγελικὴ, μὲ διδάσκει, βλέπω, τὰ χρῆματά μου καὶ με κάμνει νά ἐντρέπομαι τὴν στιγμήν αὐτὴν διὰ τὴν διαγωγὴν μου. Ἐχω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς σὺ καὶ δὲν το ἐκτιμῶ ἢ ἀχάριστος.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. Εἶδες ; Ἄλλα παιδιὰ, ἂν εἶχαν ὅ,τι σὺ ἔχεις, θὰ ἦσαν εὐτυχῆ καὶ σὺ θεωρεῖς τὸν ἑαυτόν σου δυστυχῆ καὶ ἀδικημένον. Καὶ διατί ; Μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ ἔχεις τὰ μέσα καὶ τὰς εὐκολίας

νά μορφωθῆς καὶ νά μάθης. Τί μεγάλο βάσανο ἀλήθεια!

ΣΟΦΙΑ. Φθάνει, Ἀγγελική, μὴ προσθέτης περισσότερα. Εἶμαι ἀχάριστος καὶ κακὴ ἐγὼ καὶ ὄχι ἡ καλὴ μου μαμά, ποῦ την ὠνόμασα προτιήτερα μὲ τόσον πάθος. Ἔλα πᾶμε μαζί νά την εὔρωμε καὶ νά ἰδῆς τί θά της εἰπῶ τώρα (φεύγουν).

28^{ος} Διάλογος

ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Πρόδωπα

ΙΩΑΝΝΗΣ ἐτῶν 7 |
ΣΟΦΙΑ " 5 | ἀδελφοί

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄχ, Σοφία, ζεῦρεις πῶς ἤθελα νά ἦμουν ποντικός;

ΣΟΦΙΑ. Μὰ γιατί ἤθελες νά ἦσουν ποντικός; Ἐγὼ νά σου πῶ δὲν ἤθελα.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα, γιατί ἴσάν ἦμουν ποντικός, ἡ περὶ μικρὰ τρυπίτσα θά μου ἔφθανε νά κρυφθῶ, ἴσάν ἔκαμνα καμμιὰ ἀταξία ἢ ἴσάν ἔπαιρνα τίποτε ποῦ δὲν ἔπρεπε νά το πάρω.

ΣΟΦΙΑ. Καὶ τώρα ἔκαμες κανένα τέτοιο πράγμα καὶ ἤθελες νά ἦσουν ποντικός;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Έκαμα βέβαια. Γι' αυτό ήθελα να ήμουν πον-
τικός.

ΣΟΦΙΑ. Καί δέν μου λές τί έκαμες; Σ' έβαλε κανείς να
το κάμης;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Μ' έβαλε βέβαια· μ' έβαλε το ντουλάπι εκείνο το
μεγάλο τής μαμάς, ποῦ εἶνε γεμάτο ἀπό γλυ-
κίσματα καί γλυκά. Σὺ δέν το 'ξέρεις τὸ ντου-
λάπι αὐτό;

ΣΟΦΙΑ. Αἶ ναί, τὸ 'ξέρω, ἀλλὰ δέν καταλαμβάνω πῶς τὸ
ντουλάπι αὐτό σε έβαλε να κάμης τὴν ἀταξία;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τάγαπῶ τὰ γλυκά, τάγαπῶ πολὺ, δέν με κη-
ταλαμβάνεις;

ΣΟΦΙΑ. Αἶ κι' ἐγὼ τάγαπῶ πολὺ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ναί, τὸ ξέρω, ἀλλ' ἂν τάγαποῦμε δέν πταίομε
ἡμεῖς· ἔπρεπε να μὴ μας δώσουν να φᾶμε γιὰ
να μὴ μάθωμε πῶς εἶνε τόσο ἔμμορφα.

ΣΟΦΙΑ. Ἀλήθεια ἄς μὴ μοῖς ἔδιναν. Μὰ τί σου έκαμεν ἐπὶ
τέλους τὸ ντουλάπι αὐτό; δέν μου λές να κατα-
λάβω;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δέν με έκαμε βέβαια τίποτε τὸ ντουλάπι αὐτό,
διότι οὔτε στόμα ἔχει να με μιλήσῃ οὔτε χέρια
να με τραβήξῃ, ἀλλὰ, κάθε φορά, ποῦ θὰ το ἰδῶ
ἀνοικτό, μοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία ν' ἀρπάξω ὅχι ἔνα
μόνο ἀπ' ἐκεῖνα, ποῦ εἶνε μέσσα, ἀλλὰ ν' ἀνοιξῶ
ὅλα τὰ βάζα καί να πάρω ἀπὸ ὅλα.

ΣΟΦΙΑ. Καί το έκαμες αὐτὸ καμμιά φορά;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τὸ έκαμα βέβαια. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀταξία, ποῦ σου

λέγω. Χθές το άφῆκαν ξεκλείδωτο τὸ ντουλάπι καί, ὅταν ἐγὼ το εἶδα, ἀνοίγω αὐτὸ καί γρήγορα γρήγορα ἀπλώνω τὸ χέρι μου καί τρυπῶ τὸ χάρτινο σκέπασμα ἐνὸς βάζου καί κλάκ, βυθίζω τὰ δάκτυλά μου μέσα.

ΣΟΦΙΑ. Πω πω πω ! Τί ἔγειναν λοιπὸν τὰ δάκτυλά σου τότε ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δέν το καταλαμβάνεις ; Ἀλείφθηκαν ἀπὸ γλυκὸ καί τότε ἐγὼ ἤρχισα νά τα γλείφω. Τί ὠραῖα ἀλήθεια ποῦ ἦσαν !

ΣΟΦΙΑ. Αἱ βέβαια καί ἦσαν ὠραῖα· πόσον ἤθελα κι' ἐγὼ νά ἤμουν κοντά σου τὴν ὥρα ἐκείνη ! Ἀλλὰ δέν μου λές ἓνα μόνο βάζο ἐτρύπησες ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅχι δὲ καί τὰ ἄλλα ὅλα. Ἐβούτησα εἰς ὅλα τὰ βάζα τὸ χέρι μου καί ἔβγαλα ἀπὸ ἄλλο ἓνα κομμάτι καΐσί, ἀπὸ ἄλλο ἓνα βύσινο, ἀπὸ ἄλλο μιὰ φούχτα φράουλες· ἀχ τί ἔμμορφα ποῦ ἦσαν ὅλα. Ἡ γλυκάδα των, θαρρεῖς, ἀκόμα εἶνε εἰς τὸ στόμα μου.

ΣΟΦΙΑ. (μετὰ θαυμασμοῦ) Τὰ ἔφαγες λοιπὸν ὅλα τὰ γλυκὰ τῆς μαμαῆς ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅχι δὲ· δέν ἤμποροῦσα νά τα φάγω ὅλα γιατί ἦσαν πολλά. Ἐφαγα ὅσα ἤθελα καί ὕστερα ἔκλεισα σιγὰ σιγὰ τὸ ντουλάπι καί ἔφυγα.

ΣΟΦΙΑ. Καί τὰ βάζα τί ἔγειναν ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τίποτε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς νά το περιμένω καθύλου, ἡ μαμαὶ ἤνοιξε τὸ

ντουλάπι και ὅταν εἶδε τῆς τρύπαις, ποῦ ἔκαμα εἰς τὰ χάρτινα σκεπάσματα τῶν βάζων, ἐθύμωσε πολὺ και εἶπε εἰς τὴν Κατερίνα μας νὰ βάλῃ μιὰ παγίδα γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ποντικὸ, ποῦ ἐχάλασε τὰ βάζα και τὰ γλυκὰ ἔτσι.

ΣΟΦΙΑ. Ἐπίασε λοιπὸν ἡ Κατερίνα κανένα ποντικὸ ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄ ὄχι· ποῦ νὰ τον εὔρουν τὸν ποντικὸ ; Ποντικὸς ἤμουν ἐγώ. Δυστυχῶς ὅμως ὕστερα ἡ Κατερίνα μας, ποῦ χώνει τὴ μύτη της παντοῦ, εὔρηκε σταλαγματικαῖς γλυκὸ ἐπάνω εἰς τὴν ἐμπροσθέλλα μου και εἶπε ἔς τὴ μαμά, ὅτι ὁ ποντικὸς τοῦ ντουλαπιοῦ τῶν γλυκῶν εἶμαι ἐγώ.

ΣΟΦΙΑ. Ἄ τὴν κακὴ ! Καὶ ἡ μαμά τί ἔκαμε τότε ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Μ' ἐτιμώρησε και μου εἶπε πῶς εἶμαι πολὺ λαίμαργο και κακὸ παιδί.

ΣΟΦΙΑ. Καλὰ λοιπὸν λές ποῦ ἤθελες νὰ ἦσουν ποντικὸς.

Ἄν ἦσο ποντικὸς, θὰ ἐτρύπωνες σὲ μιὰ τρύπα και θὰ ἐγλύτωνες (μετὰ τινὰς στιγμὰς) Μὰ πάλιν δὲν θὰ σ' ἐπίανε ἡ παγίδα, ποῦ εἶπες ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἀλήθεια καλὰ λές· δὲν το ἐσκέφθηκα αὐτό. Θὰ με ἐπίαναν βέβαια μὲ τὴν παγίδα. Φαίνεται πῶς ὅποιος κάμνει τὸ κακὸ, και ποντικὸς ἂν εἶνε, δὲν γλυτώνει.

ΣΟΦΙΑ. Ἀλήθεια. Γιὰ φαντάσου νὰ σ' ἔκλειαν μέσα ἔς τὴν παγίδα και νὰ ἐπερίμενες νὰ σε δώσουν ἔς τὴ γάτα ἢ νὰ σε ζεματίσουν μὲ νερὸ καυτερό !

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ναί ναί παθαίνει πολύ ἄσχημα πράγματα ὅποιοι κάμνει τὸ κακόν.

ΣΟΦΙΑ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ σὺ μὴν κάμνης ἀταξίαις πειά, μὴν τρώγῃς κρυφὰ τὰ γλυκὰ τῆς μαμᾶς, γιὰ νὰ μὴ σε τιμωροῦν.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Καλὰ λές· δὲν θὰ τα κάμνω πειά. Θὰ πάγω μάλιστα τώρα ἔς τὴ μαμὰ νὰ της ζητήσω συγγνώμην καὶ νὰ της εἰπῶ τὴν καλὴν αὐτὴν ἀπόφασίν μου.

ΣΟΦΙΑ. Ὡ ναί ναί. Πᾶμε μαζί καὶ νὰ ἰδῆς πόσον θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ μαμὰ. Πάντοτε λέγει πῶς ἡ πειὸ μεγάλη της εὐχάριστησις εἶνε νὰ εἴμεθα καλοί. (φεύγουν).

26^{ος} Διήλογος

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Πρόδωπα

NINA	ἑτῶν 8	}	ἀδελφαί
ΠΟΛΥΜΝΙΑ	» 9		
HBH	» 10		

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ καθέκλαι καὶ πολυθρόναι. Εἰς τὸν τοῖχον κρέματα εἰκῶν εἰκονίζουσα ἔφιππον στρατιωτικόν. Τράπεζα μὲ βιβλία καὶ εἰκόνας

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (εἰσερχομένη λαθραίως καὶ παρατηροῦσα πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης) Κανείς! Ἐφυγαν ὅλοι. Τί

- εὐτυχία! (διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν) Ἐμπρὸς
λοιπόν! Ἐλάττε, φοβήτισταρες·
- NINA. (ἐμφανιζομένη καὶ εἶτα εἰσερχομένη) Ἀλήθεια δὲν
εἶνε κανεῖς; Εἶδες καλά;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἄφοῦ σοῦ το λέγω·
- HBH. (δισταζουσα νὰ εἰσέλθῃ) Δὲν ἔχομε λοιπὸν φόβο;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ὅχι, σοῦ εἶπα. Ἐλα (εἰσέρχεται ἡ Ἡβη).
- NINA. (βλέπουσα πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης) Τί ὄρατα
ποῦ εἶνε ὅλα! Σὰς βεβαιῶ, ἐγὼ καλά
καλά δὲν ξέρω τὸ σαλόνι μας.
- HBH. (καθημένη) Ἐγὼ νὰ σας πῶ, εἶμαι κουρασμένη.
Ἄς παίξωμε ἓνα παιγνίδι καθιστό. Ἄς παί-
ξωμε τὰς ἐπισκέψεις. Ἐγὼ θὰ δέχομε καὶ
σεῖς θὰ μου κάμετε ἐπίσκεψι.
- NINA. Ἄ δὲν θὰ εἶνε διασκεδαστικὸ τὸ παιγνίδι αὐτό.
Ἡ μαμὰ λέγει πῶς στενοχωρεῖται πολὺ,
ὅταν τῆς ἔρχονται ἐπισκέψεις.
- HBH. Καθόλου. Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό;
- NINA. Πῶς καθόλου; Τὸ ξέρω πολὺ καλά. Πολλὰς φο-
ρὰς μάλιστα λέγει πῶς ἔχει πονοκέφαλο γιὰ
νὰ τὴν ἀφήσουν ἤσυχον.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἀἶ τότε ἄς ἰδοῦμε τὰς εἰκόνας αὐτάς.
- HBH καὶ NINA. (κτυποῦνται μετὰ χαρᾶς τὰς χεῖρας) Ναι ναι ἄς τας
ἰδοῦμε· μ' ἀρέσουν πολὺ αἱ εἰκόνες. (κάθηνται
περὶ τὴν τράπεζαν)
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (πρὸς τὴν Νίαν) Πάρε σύ, Νίνα, τὸν μικρὸν αὐτὸν
τυμπανιστὴν· (πρὸς τὴν Ἡβην) σύ, Ἡβη, τοὺς

- άλωνιστάς αὐτοὺς καὶ ἐγὼ τοὺς στρατιώτας.
- NINA. Ἄ ὄχι. Ἐγὼ θὰ πάρω τοὺς στρατιώτας.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Στάσου ὅμως νά τους ἰδῶ καὶ ὕστερα πάρε τους.
- NINA. (σκυθρωπάζουσα) Τότε κι' ἐγὼ δὲν παίζω. (ἐγειρέ-
ρεται καὶ περιφέρεται εἰς τὴν αἴθουσαν περίεργαζομένη
τὰ διάφορα ἀντικείμενα αὐτῆς).
- HBH. (πρὸς τὴν Πολύμνιν) Τί κακὸν χαρακτηῖρα ποῦ
ἔχει !
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἀλήθεια. Πρέπει κανεὶς νά της δίδῃ ὅ,τι ζη-
τήσῃ.
- HBH. Τὸ εὐχάριστον ὅμως εἶνε ὅτι τῆς περνᾷ τὸ κακὸ
εὐκόλα. Τοῦτο θὰ εἰπῇ ὅτι κατὰ βάθος δὲν
εἶνε κακὴ.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Καὶ αὐτὸ πράγματι εἶνε εὐχάριστον. Γιὰ κῦτ-
ταξε ὅμως τὸν μικρὸν αὐτὸν τυμπανιστὴν. . . .
Τί ἔμμορφο καὶ ἔξυπνο παιδάκι ποῦ εἶνε !
- HBH. Ναι εἶνε πολὺ ἔμμορφο. Ἄμ' αὐτοὶ πάλιν οἱ
άλωνισταὶ τί σου λένε ; Θαρρεῖς πῶς εἶνε
ζωντανοὶ καὶ θά σε ὀμιλήσουν.
- NINA. (ἰσταμένη πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ στρατιωτικοῦ) Εἶνε
ὁ πάππος μας αὐτός ;
- HBH. (διευθυνομένη πρὸς τὴν Νίαν) Ὁχι εἶνε ὁ πάππος
τῆς μαμᾶς.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (προχωροῦσα πρὸς τὰς ἄλλας) Καὶ ἦτο ἀξιοματικὸς
ὁ πάππος τῆς μαμᾶς ;
- HBH. Ὁχι· ἦτο στρατιωτικὸς ἱατρός. Γι' αὐτὸ φορεῖ
τέτοια στολὴ καὶ σπαθί.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ καὶ ΝΙΝΑ. Σπαθί!

ΗΒΗ. Ναὶ σπαθί, ποῦ λάμπει καὶ κίνει κλικ κλακ
κλικ κλακ, ὅταν κτυπᾷ εἰς τὰ καθίσματα.
(ἀκούεται κρότος εἰς τὰ παρασκήνια)

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἄ κρότος! Ἢ ἔρχεται κάποιος.

ΗΒΗ. Ἄς κρυφθοῦμε λοιπόν. Ἄς κρυφθοῦμε.

ΝΙΝΑ. Ναὶ ναὶ γρήγορα ἴπισω ἀπὸ τῆς πολυθρόνης.
(κρύπτονται ὀπισθεν τῶν πολυθρονῶν. ἐπικρατεῖ
σιωπὴ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προβάλλουν τὰς
κεφαλὰς των νὰ ἰδοῦν)

ΝΙΝΑ. (μετὰ τινὰς στιγμὰς) Κούκου! Κούκου!

ΗΒΗ. (ἐκ τῆς θέσεώς της) Σιωπή, καλέ, θὰ μας ἀκού-
σουν! (ἐπικρατεῖ πάλιν σιωπὴ)

ΝΙΝΑ. (καὶ πάλιν μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς) Κούκου! Κού-
κου!

ΗΒΗ. (ἐγειρομένη καὶ ἐμφανιζομένη γελῶσα εἰς τὴν σκηνήν)
Μὴ φοβεῖσθε· ἦτο ἡ ὑπηρέτρια καὶ ἔφυγε.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (ἐγειρομένη ἐπίσης μετὰ τῆς Νίνας) Ἐπειτα δὲ δὲν
ἐκάναμε καὶ κανένα κακό.

ΗΒΗ. Ἄ βέβαια· μόνο ποῦ παίζομε εἰς τὸ σαλόνι, ἐνῶ
δὲν το ἐπιτρέπει ἡ μαμά (διευθύνονται καὶ πάλιν
καὶ αἱ τρεῖς πρὸς τὴν εἰκόνα).

ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἐγὼ νὰ σας ἴπῳ, ὅταν μεγαλώσω, θὰ γείνω
στρατιωτικὸς ἰατρός ὅσιν τὸν παπποῦν τῆς
μαμᾶς μὲ γαλόνια καὶ μ' ἓνα μαῦρο ἄλογο
ὅσιν αὐτό.

ΝΙΝΑ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

- ΗΒΗ. Μὰ οἱ ἄνδρες, καλέ, μονάχα γίνονται ἰατροὶ καὶ μάλιστα στρατιωτικοί. Μήπως ἐξεχάσατε πῶς δὲν εἴσθε ἄνδρες ;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἄ ναὶ ἔχεις δίκαιο, ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτὰ τώρα. Δὲν θὰ παίζουμε ἐπὶ τέλους τίποτε ;
- ΗΒΗ. Ἐγὼ σας εἶπα τὰς ἐπισκέψεις, ἀλλὰ σεῖς δὲν συμφωνεῖτε.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Ἀὖ καλὰ ἄς τὰς παίζουμε ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ δὲ εἴμεθα καὶ εἰς τὸ σαλόνι. Ἴδου ἐγὼ θὰ εἶμαι ἢ μαρὰ καὶ θὰ δέχωμαι καὶ σὺ, Ἡβη, θὰ μοῦ κάμης ἐπίσκεψι.
- ΝΙΝΑ. Κι' ἐγὼ τί θὰ εἶμαι ;
- ΗΒΗ. Σὺ ; Σὺ θὰ εἶσαι, ἂν θέλῃς, ἢ Κατερίνα, ἢ ὑπηρετριά μας.
- ΝΙΝΑ. Ἄ πολὺ χαμηλὰ με κατεβάσατε, βλέπω, ἀλλ' ἄς εἶνε ἐπὶ τέλους· ἀφοῦ εἶνε παιγνίδι.
- ΗΒΗ. Λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν θέσιν τῆς ἢ καθε μίᾳ. Ἐγὼ θὰ πάγω εἰς τὸν διάδρομον, γιὰ νὰ ἔλθω σὲ λίγο νὰ κάμω τὴν ἐπίσκεψι, σὺ δέ, Νίνα, κρύψου ἐκεῖ ἔπισω, γιὰ νὰ φέρῃς τὸ γλυκό, ὅταν σε φωνάξῃ ἢ Πολύμνια (μεταβαίνει ἑκάτερα εἰς τὸ μέρος τῆς).
- ΗΒΗ. (εἰσερχομένη μετὰ τινος στιγμᾶς) ὦ καλημέρα σας, κ. Πολύμνια.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (ἐγειρομένη) ὦ καλημέρα σας, Κα Ἡβη. Τι καλὴ ποῦ εἴσθε νὰ ἔλθετε ἀπὸ τόση ἀπόστασι νὰ με ἰδῆτε !

- ΗΒΗ. 'Αμ' πῶς θά σας δείξω ὅτι δέν σας ξεχνῶ. Τί γίνονται λοιπόν ὄλοι, τὰ παιδιὰ ὅλα εἶνε καλά;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Καλά· δόξα σοι ὁ Θεός· ἡ ἀταξία των μόνο δέν ὑποφέρεται.
- ΗΒΗ. Αἶ τί νά γείνη. Αὐτὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ. "Ας εἶνε μ' ὅλα ταῦτα γερά καί ἄς κάμνουν καί τρέλλες· τί νά ποῦμε;
- ΝΙΝΑ. (ἐκ τῆς θέσεώς της) Νά φέρω τὸ γλυκό;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. "Οχι, καλέ, ἀκόμη. Μόλις τώρα ἦλθεν ἡ Κυρία. (πρὸς τὴν "Ηβην) Καί πῶς ἦλθετε, Κα "Ηβη, πεζῆ ἢ μὲ τὸ ἀμάξι;
- ΗΒΗ. "Α ὄχι δά. Εἶνε τόσον ὠραῖος ὁ καιρός, ποῦ εἶνε μιὰ χαρὰ νά περιπατῆ κανεῖς.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Καί ἡ κ. Αἰμιλία τί γίνεται; Τὴν βλέπετε; Ἐγὼ ἔχω χρόνια νά την ἰδῶ.
- ΗΒΗ. Χθὲς ἴσια ἴσια την εἶδα μὲ ἓνα πολὺ πολὺ ὡμορφο καπελλάκι εἰς τὸ δρόμο.
- ΝΙΝΑ. (ἐκ τῆς θέσεώς της) Νά ἔλθω τώρα;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. "Οχι, δέν εἶνε ἡ ὥρα ἀκόμη. Ἐγὼ θά σε φωνάξω. (πρὸς τὴν "Ηβην) Ἔτσι λοιπόν; Ἐφοροῦσε ὠραῖο κικπέλλο ἢ Κα Αἰμιλία;
- ΗΒΗ. Ὁρασιότατο. Ἦτο γαρνιρισμένο μὲ κάτι ἀνθάκια ῥόζ, ποῦ ἦτο τρέλλα νά τα βλέπης.
- ΝΙΝΑ. (ἐρχομένη) Ἄλλ' ἐπὶ τέλους θᾶλλω. Δέν ἔμπορῶ τόση ὥρα νά κάθημαι φυλκκισμένη ἐκεῖ ἔπισω εἰς τὴ γωνία.

- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Και τὸ γλυκό ;
- NINA. Θᾶμαι κι' ἐγὼ Κυρία. Ποῦ νὰ τῶβρω τὸ γλυκὸ ἐκεῖ ἴσως ;
- HBH. Τί θὰ εἶσαι λοιπόν ;
- NINA. Θᾶμαι ἡ νουνά μου, ἡ κ. Φιλιππίδου. Λοιπὸν ἐμπρὸς ἐξακολουθεῖτε. (πρὸς τὴν Ἡβην) Ἦτο λοιπὸν ἔμμορφο τὸ καπελλάκι τῆς κ. Αἰμιλίας ;
- HBH. Ἐμμορφο λές ! Τρέλλα, φίλη μου, τρέλλα. Γι' αὐτὸ θὰ πάγω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ ἐπίτηδες γιὰ νὰ το ἰδῶ καλλίτερα καὶ νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον.
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (μετὰ φόβου) Ἀλλὰ κάτι ἀκούω. Μήπως ἔρχεται κανεὶς ;
- HBH. καὶ NINA. (ἐγειρόμενοι μετὰ φόβου) Ἀλήθεια ;
- NINA. Ἐλα δὲ τὴν ἐπάνω ἔς τὴ γλύκα
- HBH. Ὅχι, καλέ, δὲν εἶνε τίποτε· μήπως σκιαχτηκες ; (κάθηνται καὶ πάλιν).
- NINA! (πρὸς τὴν Πολύμνιαν) Καὶ ὁ Κύριός σας, κ. Πολύμνια, πῶς εἶνε, σὰς παρακαλῶ ;
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. Πολὺ καλὰ· εὐχαριστῶ. Ἐτοιμάζεται μόνο γιὰ ταξεῖδι καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ δυσάρεστον.
- NINA. Αἶ ἄς εἶνε καλ
- ΠΟΛΥΜΝΙΑ. (ἐγειρομένη μετὰ φόβου) Μὰ κάτι εἶνε, καλέ Δὲν ἀκοῦτε σεῖς ; (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν) Ἄ ἡ φωνὴ τῆς μαμαῆς ! φωνάζει Ἡβη.

ΗΒΗ. (ἐγειρομένη μετὰ τῆς Νίνας) Ἄχ γρήγορα κάτω, γρήγορα κάτω, γιατί, ἂν μᾶς εὕρη ἐδῶ, ἀλλοίμονον ! Θὰ τῶβρουν, ξέρετε (στρέφει τὸν μέγαν καὶ τὸν λιγανόν, ὡς κάμνουσιν, ὅταν συστρέφωσι τὸ σῶς πρὸς τιμωρίαν) ταῦτιά μας πάλι. (φεύγουν)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

1^{ος} Μονόλογος

ΜΙΑ ΣΟΒΑΡΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Χθές ήμουν εἰς τῆς θείας μου καί μου ὑπεσχέθη νά μου δώσῃ μιὰ κούκλα, τὴν κούκλαν δὲ αὐτὴν θά την βαπτίσωμε τὴν Κυριακὴν. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ μαμά, ἡ δὲ Μελπομένη, ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ νουνά. Θὰ περάσωμε ὥραϊα βέβαια, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶ καὶ ν' ἀποφασίσω, καθὼς εἶπεν ἡ θεία μου, ἂν ἡ κούκλα, ποῦ θά μου ἀγοράσῃ, πρέπει νὰ εἶνε ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Εἶνε βέβαια εὐκολο νὰ ζητήσω ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ἡ θεία μου θέλει νὰ δικαιολογῇ τις πάντοτε τὴν προτίμησίν του, διότι, καθὼς λέγει, τὸ νὰ προτιμᾷ κανεὶς ἓνα πρᾶγμα ἀπὸ ἄλλο χωρὶς νὰ ἔχῃ λόγους εἶνε ἰδιοτροπία καὶ τίποτε περισσύτερον.

Ἐμπρὸς λοιπόν· ἂς σκεφθῶ τώρα τί εἶνε τὸ καλλίτερο νὰ εἶνε ἡ κούκλα μου ἀγόρι ἢ νὰ εἶνε κορίτσι. (Μετὰ τινα σκέψιν)

"Αν ζητήσω να εἶνε κορίτσι, θὰ ἔχω, μοῦ φαίνεται, πολλές εὐκολίας, διότι πάντοτε τὰ κορίτσια τα μεγαλώνει κανεὶς εὐκολώτερα, ἐνῶ τὰ γόρια, ὡ τὰ γόρια εἶνε ἀνυπόφορα. Νὰ ἡ Σοφία π.χ. ἔχει μικρὸν ἀδελφὸν ὃ ἐτῶν, ἀλλὰ, ὅταν παίζουμε μαζί, ὁ Λύσανδρος, ἔτσι τὸν λέγουν, κυλίσεται πάντοτε εἰς τὴν σκόνην, ἐνῶ ἡμεῖς οὔτε κἀν λερώνουμε τὰ φουστάνια μας. Πρέπει καθε ὥρα νὰ τον πλύνουν, νὰ τον βουρτσίζουν καὶ ὅμως, μ' ὅλα αὐτὰ, ποτὲ δὲν τον βλέπει κανεὶς καθαρὸν τὸν Λύσανδρον. Ἄ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔχω καθε ὥρα τέτοιες φασαρίες. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἰπῶ εἰς τὴν θεῖαν μου νὰ εἶνε ἡ κούκλα μου κορίτσι (μετὰ τῖνα σκέψιν πάλιν) Ναί. ἀλλὰ τὸ ἀγόρι πάλι εἶνε καμάρι διὰ τοὺς γονεῖς του. Νὰ ἕνα περὰδειγμα πρόχειρον. Ἔχω ἕνα ἐξ'ἀδελφον καὶ μίαν ἐξ'ἀδέλφην. Ἡ θεῖα μου ἀγαπᾷ τὴν κόρην της ὑπερβολικά, ἀλλὰ καμαρώνει περισσότερο διὰ τὸν υἱὸν της. Καὶ ἔχει δίκαιον βέβαιον, διότι τὸ ἀγόρι ἠμπορεῖ νὰ γείνη μιὰ ἡμέρα ἰατρός, δικηγόρος, μηχανικός, μεγαλέμπορος καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, ἐνῶ ἕνα κορίτσι σχεδὸν δὲν ἠμπορεῖ νὰ γείνη. Ἀλήθεια τί εὐτυχία νὰ εἶνε κανεὶς ἀγόρι ! ! Καὶ λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ προτιμήσω μ' ὅλας τὰς δυσκολίας, τοῦ εἶπα προηγουμένως, νὰ εἶνε ἡ κούκλα μου ἀγόρι (Μετὰ τῖνα σκέψιν)

Ναί. ἀλλ' ἂν πάλι δὲν ἔβγη καλὸ τὸ ἀγόρι ; μήπως ὅλα τὰ ἀγόρια βγαίνουν καλὰ τάχα καὶ προκόπτουν ; Νὰ ὁ υἱὸς τοῦ νουνοῦ μου, ὁ Καλλικλῆς, ἐξώδευσε ὅλα τὰ χρήματα τοῦ πατέρα του καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ γείνη. Κατέστρεψε ὅλη τὴν οἰκογένειάν

του, δὲν ἀκούει κανένα καὶ αὐτός, καθὼς λέγουν, θὰ γείνη αἰτία ν' ἀποθῆνῃ μιὰ ὥρα ἐνωρίτερα ὁ δυστυχῆς νουνός μου. "Α Θεός φυλάξοι ἀπὸ τέτοιο ἀγόρι ! Προτιμῶ χίλιας φοραὶς, ἂν ἡ κούκλα μου πρόκειται νὰ μοιάσῃ τὸν Καλλικλῆ, προτιμῶ, λέγω, χίλιας φοραὶς νὰ εἶνε ἡ κούκλα μου κορίτσι. (μετὰ τινα σκέψιν)

Ναί.....ἀλλὰ μήπως πάλι ὅλα τὰ κορίτσια εἶνε καλὰ ;.....Νὰ ἡ Οὐρανία τοῦ μηχανικοῦ π. χ. κάμνει καθ' ἡμέρα ἄνω κάτω τὸ σπίτι των. Καθ' ἡμέρα κάμνει ζητήματα γιὰ τὸ ἓνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο καὶ προξενεῖ χίλιας δυὸ ἀνησυχίας εἰς τοὺς γονεῖς της. Προχθὲς μάλιστα ἡ μαμὰ της τόσο ἐσυγχίσθηκε γιὰ τὴν Οὐρανία, ὥστε ἀρρωστήσῃ καὶ ἦτο ἔς τὸ κρεβάτι μιὰ ἐβδομάδα. "Α Θεός φυλάξοι καὶ ἀπὸ τέτοιο κορίτσι.....Καὶ λοιπὸν τί νὰ κάμω τώρα ;.....Τί ν' ἀποφασίσω ;.....Ἐπάρχουν λόγοι ὑπὲρ καὶ κατὰ τόσον διὰ τὸ ἓν, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἄλλο. Τί ν' ἀποφασίσω λοιπὸν; τί νὰ κάμω ; (Σκέπτεται) "Α ἰδοὺ τί θὰ κάμω. Ἄφου ὑπάρχουν καὶ καλὰ κορίτσια καὶ καλὰ ἀγόρια, ὅπως ὑπάρχουν καὶ κακὰ κορίτσια καὶ κακὰ ἀγόρια, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τὸ γένος, ἀλλ' ἡ ἀνατροφή. Ὁ Καλλικλῆς τοῦ νουνοῦ μου, ποῦ ἔγεινεν ἔτσι, ἔγεινεν, ἐπειδὴ τὸν ἐχάριδεψαν πολὺ, καθὼς λέγουν. Ἐνθυμοῦμαι τώρα πῶς καὶ ἡ μαμὰ ἔλεγε μιὰ φορά, ὅτι ὅλοι γίνονται χρήσιμοι καὶ καλοὶ, ἂν λάβουν ἀνατροφήν καλὴν, καὶ ὅτι δὲν σημαίνει, ἂν κανεὶς εἶνε ἔτσι, καὶ ἐγὼ θὰ εἰπῶ εἰς τὴν θείαν μου νὰ μου χάρισῃ, ὅ,τι θέλει, ἢ, ἐπειδὴ ἔχω ὑφάσματα κκτάλληλα διὰ φορέματα κόρης, θὰ της εἰπῶ νὰ εἶνε ἡ

κούκλα μου κορίτσι, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νά της δώσω τόσον καλήν ἀνατροφήν, ὥστε νά ἐντροπιάσω ὅλα τὰ κακὰ κορίτσια, ποῦ ξέρω. Ζήτω λοιπὸν ἡ κόρη μου ! (φεύγει).

2ος Μονόλογος

ΔΙΔΑΓΜΑ ΕΙΣ ΦΛΥΑΡΟΝ

Ζήτω ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ! Εἶνε αὔριον καὶ εἶνε ἡ ἑορτὴ μου, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ὀνομάζομαι Αἰκατερίνη (μετὰ τινος λύπης) "ὦ ναι ὀνομάζομαι Αἰκατερίνη, ἀλλ' ὄχι δι' ὅλους δυστυχῶς. Αἱ ἐξαδέλφαι μου ἀπὸ Αἰκατερίνην με ἔκαμαν Κίσσαν, διότι, καθὼς λέγουν, εἶμαι φλύαρος ὡσάν τὴν κίσσαν. Ἐγὼ ὅμως, νά σας εἰπῶ, μ' ὅλα τὰ περιπαίγματα τῶν αὐτῶν, θὰ ὀμιλῶ εἶνε τόσον ὠραῖον πρᾶγμα νά ὀμιλῇ τις πολλὰ καὶ ἔπειτα εἶνε καὶ ὠφέλιμος καμμὶὰ φορὰ ἡ φλυαρία. Ἀκούσατε τί ἔγεινε προχθὲς εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ πεισθῆτε. Ἡ Ἐρατώ, μὲ κινούργια μαθήτρια τοῦ Σχολείου μας, ποῦ κλαίει γιὰ κάθε φύλλου πῆδημα, δὲν ἤξευρε προχθὲς τὸ μάθημά της καὶ τὴν ἔστησαν εἰς τὴν γωνίαν, διὰ νά το μάθῃ. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἦτο νά τὴν λυπῆται κανεὶς, ὡσάν τὴν ἔβλεπεν ἔτσι μέσα ὡς τὰ δάκρυα βουτηγμένη. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπῆγα σιγὰ σιγὰ, χωρὶς νά με ἰδῇ ἡ κ. Ἐλένη, ἡ διδασκάλισσά μας, ἐκάθισα κοντὰ της καὶ της εἶπα μὲ ἱστορία τόσον ἀστεία, μὰ τόσον ἀστεῖα,

ὥστε ἢ πρὶν ἀπαρηγόρητος ἤρχισε νὰ γελά μ' ὅλην τὴν καρδιά της. Βλέπετε λοιπόν; Δὲν εἶνε καμμιὰ φορὰ ὠφέλιμος ἢ φλυαρία; Θὰ μου εἰπῆτε ἴσως ὅτι θὰ ἔκμνα καλλίτερα, ἂν ἄφινα τὴν Ἐρατὼ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά της, ἀλλὰ πάλι δὲν εἶνε καλόν, νομίζω, ν' ἀφίνωμε τοὺς ἄλλους νὰ κλαίουν.

"Ἦκουσα μιὰ φορὰ νὰ λέγουν πῶς οἱ σοφοὶ γυρνοῦν, πρὶν νὰ ὀμιλήσουν ἐπτὰ φοραὶς τὴ γλῶσσά των μέσα εἰς τὸ στόμα. Γιὰ νὰ δοκιμάσω (κάμνει ὅ,τι λέγει!) "ὦ τόσον εἶνε δύσκολον!!... Ἐγὼ, νὰ σὺς ἔπω, προτιμῶ χίλιας φοραὶς νὰ τὴν κόψω παρὰ νὰ τὴν βρασνίζω ἔτσι τὴν γλῶσσά μου. Ἐπειτα τὸ κάτω κάτω, καὶ ἂν εἶνε ἐλάττωμα ἢ φλυαρία, κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ ἐλαττώματά του. Φθάνει ἐγὼ ποῦ δὲν εἶμαι ὑπερήφανος ἢ λαίμαργος ἢ φθονερά· καί, ἂν αἱ ἐξαδέλφαι μου με ξαναβάπτισαν Κίссαν, τὸ ἀληθινόν μου ὄνομα εἶνε καὶ θὰ εἶνε Αἰκατερίνη καὶ αὐρίον εἶνε ἡ ἑορτή μου καὶ πετῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, διότι ἡ ἑορτή αὐτή μου ἐπιφυλάσσει τόσας εὐχαρίστους ἐκπλήξεις πάντοτε. Ἡ μαμά, ποῦ εἶνε τότεν καλὴ πάντοτε δι' ἐμέ, δὲν θ' ἀφήσῃ βέβκια νὰ περάσῃ ἡ ἑορτή μου χωρὶς νὰ μου προσφέρῃ ὠραῖον καὶ πάλιν δῶρον. Ἐπειτα καὶ αἱ ἐξαδέλφαι μου χθὲς ἀφήκαν νὰ τας ξεφύγουν μὲ ἓνα χαμόγελο τὰ ἐξῆς: «Πᾶμε» εἶπὼν «ἔχομε κᾶτι νὰ ἐτοιμάσωμε» καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι μου ἐτοιμάζουν δῶρα καί, ἐπειδὴ τὰ δῶρα συνήθως στέλλονται τὴν πρᾶμονήν, θὰ μοῦ τα στείλουν ἐξάπαντος σήμερον. Ἀχ πόσον ἀνυπομονῶ!!... (ἔρχεται μακρόθεν ἡ ὑπέρετρα κρατοῦσα κυτίον) Ἄ ἰδού ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Σᾶς ἔστειλαν αὐτό, κ. Κατίνα. (φεύγει ἡ ὑπηρέτρια)

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. Τί χαρά! Χωρὶς ἄλλο τὸ πρῶτον δῶρον διὰ τὴν ἑορτὴν μου. (λύει τὴν κορδέλλαν, ἀνοίγει τὸ κυτίον καὶ ἐξάγει μικρὸν ἀνεμόμυλον φέροντα στύλους ἐπὶ τῶν δύο πτερύγων) Τί παράξενο δῶρο! Εἶνε παιγνίδι διὰ τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἄσχημον. Θὰ το ἔχω στολίδι εἰς τὸ τραπέζι μου. (ἐξετάζουσα αὐτὸν προσεκτικώτερον) Ἄ ὑπάρχουν καὶ γράμματα εἰς τὰ δύο πτερὰ. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μύλου, ὑποθέτω. (ἀναγινώσκει τὰ ἐπὶ τῶν πτερύγων γεγραμμένα)

Τὶς τὰς ἀδιάκοπα γυρίζει
ὁ μύλος, ὅταν ἄνεμος φυσᾷ,
Κὶ' ἄλευρι ὅλον ἐν σκορπίζει,
σακκὰ γεμίζει περισσά.

Ἄλλὰ ὁ μύλος, ποῦ σκορπίζει,
ἄχρηστα λόγῃ' ἀνωφελῆ,
Μοιάζει μὲ μύλο, ποῦ σκορπίζει
πίτυρα, Κίτσα μας καλή.

Αἱ ἐξαδέλφαι τῆς Αἰκατερίνης.

(μετὰ θυμοῦ) Ὡ κάκιστα ἐξαδέλφαι! Εἶμαι λοιπὸν μύλος, ποῦ σκορπίζει πίτυρα; Μοῦ το ἐκάμετε ἴσως διὰ νὰ διορθωθῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ διορθωθῶ, διότι μὲ πολὺ κακὸν τρό-

πον θέλετε νά με διορθώσετε (έρχεται καί πάλιν ἡ ὑπηρετρία κρατοῦσα ἕτερον δέμα).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Κα Κατίνα, ἓνα ἄλλο δέμα.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. (καταπραῦνθεῖσα) "Ω τί μεγάλο ποῦ εἶνε ! Καί αὐτό διὰ τήν ἑορτήν μου χωρίς ἄλλο, ἀλλά δέν πιστεύω ἄν τὸ πρῶτο (λύει τὸ δέμα καί ἐξάγει κίσσαν γεμισμένην μὲ ἄχυρα καί φέρουσιν χαρτίον εἰς τὸ βράμφοσ· λαμβάνουσα δὲ τὸ χαρτίον τοῦτο ἀναγινώσκει).

Ὡς ἡ κίσσα φλυαροῦσα
ἀηδῖαν προξενεῖ,
καί γυνή πολλά λαλοῦσα
δέν εἶνε ἀγαπητή.

Αἱ ἐξαδέλφαι τῆς Αἰκατερίνης.

(σχίζουσα τὸ περιτύλιγμα μετὰ θυμοῦ) "Ω τοὺς κακοὺς στίχους καί τὰς κακὰς ἐξαδέλφας ! Αὐτὰ λοιπὸν εἶχαν νά ἐτοιμάσουν αἱ Κυρίαί (ρίπτει κατὰ γῆς τήν κίσσαν καί τὴν ποδοπατεῖ λέγουσα) Κακότροπον πτηνόν ! Τί ἀνόητος ἐμπαιγμός ! (έρχεται καί πάλιν ἡ ὑπηρετρία κρατοῦσα ἄλλο δέμα, ἡ δὲ Αἰκατερίνη μὲ ὀργήν λέγει) Τί φέρνεις πάλι ; Δέν θέλω πειρὰ τίποτε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἡ μαμά σὰς με στέλλει νά σας φέρω αὐτό.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ. (καταπραῦνομένη) "Α, ἂν εἶνε ἀπὸ τῆ μαμά, ἀλλάσσει. (φεύγει ἡ ὑπηρετρία) Ἡ μαμά βέβαια δέν θὰ κάμῃ τὰς ἀνοησίας τῶν ἐξαδέλφων μου. Τί περιέχει ἄρά γε τὸ δέμα αὐτό ! (Τὸ ἀνοίγει καί ἐξάγει ἓν κομψὸν φιαλίδιον) Τί μι-

κρό, τί ἔμμορφο μπουκαλάκι ! ! Καὶ ἡ ἐπιγραφή τί λέγει ἄρά γε ; (ἀναγινώσκει) Ἐπίσταγμα ῥόδου. ὦ πόσον θὰ εὐωδιάζῃ ὠραῖα ! (ὁσφραίνεται τὸ φιαλίδιον καὶ μετ' ἀπορίας λέγει) Ἄλλὰ δὲν μυρίζει καθόλου Ἐχύθηκε, φαίνεται Τί κρῖμα ! (βλέπει μετὰ προσοχῆς τὸ φιαλίδιον) Ἄ δὲν ἔχει οὔτε στούπωμα Θὰ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ κουτί, πιστεύω. (τὸ ζητεῖ) Ἄ νὰ κι' ἓνα γραμματάκι. (τὸ ἀνοίγει) Ἄ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχομεί στίχους. Δύο φράσεις μοναχὰ μὲ γράμματα τῆς μαμᾶς. Τί μου λέγει ἄρά γε ; (ἀναγινώσκει) « Ἡ ψυχὴ τοῦ φλυάρχου ὁμοιάζει μὲ ζεστουπωμένον φιαλίδιον. Ἡ φλυαρία ἐξατμίζει τὸ ἄρωμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ». (μετὰ λύπης) Ἄ καὶ ἡ μαμὰ ἀκόμη ; (μετὰ τινὰς στιγμᾶς) Ἄλλὰ μὲ πόσῃ λεπτότητά το ἔκαμεν ἡ μαμὰ ἀλήθεια ! Ἄ με ἔκνε νὰ κοκκινίσω διὰ τὸ ἐλαττώμα μου καὶ σας βεβαιῶ ὅτι θὰ προσπαθῆσω νὰ διορθωθῶ. Ἐκείνη, ποῦ ἠξεύρει τόσον λεπτὰ νὰ ὑποδεικνύῃ τὰ ἐλαττώματα, θὰ με βοηθήσῃ βέβαια καὶ νὰ διορθωθῶ. Τώρα ἀμέσως θὰ τρέξω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ θὰ της ὑποσχεθῶ ὅτι θ' ἀκολουθήσω μ' ὅλην μου τὴν προθυμίαν τὰς συμβουλὰς της. Θέλω ἡ αὐρινὴ ἑορτὴ μου νὰ γείνη ἡ λαμπροτέρα ἑορτὴ διὰ τὴν μαμὰ μου καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἡ φλύαρος Κίτσα της θὰ εἶνε ἡ ἀγαπητὴ της κόρη Λίχκερινὴ (φεύγει).

3^{ος} Μονόλογος

ΕΙΣ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΠΕΪΣΜΑ

"Άκουσε, μικρό μου πεῖσμα, ἔχω νὰ κάμω ἕνα λογαριασμό μαζί σου. "Όταν ζητῶ κάτι τι ἀπὸ τὴ μαμά νὰ φάγω καὶ ἡ μαμά δέν μου τὸ δίδῃ γιὰ νὰ μὴ στομαχιάσω, εἰπέ μου γιατί με κάμνεις νὰ μουρμουρίζω καὶ νὰ κατσουφιάζω ἔτσι; (κατσουφιάζει) Εἶνε πολὺ κακὸ αὐτὸ ποῦ κάμνεις, μικρό μου πεῖσμα.

Καὶ ἔπειτα, ὅταν δέν μου δώσουν ἀμέσως τὸ πρᾶγμα ποῦ ζητῶ καὶ μου λέγουν νὰ περιμένω ὀλίγον, εἰπέ μου γιατί καὶ τότε με κάμνεις ν' ἀνυπομονῶ καὶ νὰ κοκκινίζω ἀπὸ τὸν θυμὸ μου καὶ νὰ κλαίω καὶ νὰ κτυπῶ καμμιὰ φορὰ τὰ πόδια μου εἰς τὸ πάτωμα; "Α εἶνε πολὺ κακὸ καὶ αὐτό, μικρό μου πεῖσμα.

"Ἐπειτα, ὅταν πάλιν με μαλώνουν γιὰ καμμιὰ ἀταξία ποῦ κάμνω καὶ μὲ βάζουν νὰ ζητήσω συγχώρησι, εἰπέ μου γιατί με κάμνεις νὰ τα κτλαιβάζω καὶ νὰ βλέπω στραβὰ στραβὰ! Αὐτὸ με κάμνει, καθὼς λέγουν, τόσον ἀσχημη, ὥστε θὰ ἐφοβούμην τὸ πρόσωπό μου, ἂν το ἔβλεπα εἰς τὸν καθρέπτην. Βλέπεις τί ἀσχημη συμπεριφορὰ με κάμνεις νὰ ἔχω, μικρό μου πεῖσμα; Καὶ ξεύρεις τί μου φέρνουν ὅλα αὐτά; Μαλώματα πολλὰ καὶ καμμιὰ φορὰ, ἂν το παρακάνω, καὶ ξυλοκοπήματα. Δέν τα αἰσθάνεσαι σὺ τὰ ξυλο-

κοπήματα αυτά ; Κρίμα ποῦ δέν τα αἰσθάνεσαι, ἀφοῦ σὺ γίνεσαι αἰτία νά τα λαμβάνω.

Ἄκουσε λοιπόν, μικρό μου πείσμα. Εἰς τὸ ἐξῆς δέν θέλω νά με κάμῃς νά μουρμουρίζω καὶ νά κοκκινίζω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, δέν θέλω νά τα καταιβάζω καὶ νά πεισματῶνω, δέν θέλω νά κτυπῶ τὰ πόδια μου καὶ νά κλαίω, διότι ὅλα αὐτὰ δέν τα θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἡ μαμά, ποῦ μ' ἀγαπᾷ τόσο καὶ θέλει νά ἰδῇ τὴν Πηνελόπην της μιὰ πολὺ καλὴ κόρη.

Λοιπόν ἤκουσες ; Νὰ μὴ με βάλῃς πειὰ νά κάμω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶπα. Ἀπὸ σήμερα θέλω νά γείνω καλὴ ὅσων ἀγγελος (φεύγει).

4ος ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΓΡΟΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ

Ἄ, φίλοι μου ! Ποία χαρὰ, ποία εὐτυχία ! Ὅχι δέν ὑπάρχει μικρὰ κόρη εὐτυχεστέρα ἀπὸ ἐμέ. Ἀληθινὰ δέν ὑπάρχει καὶ ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας αὐτῆς ἔξυρετε ποία εἶνε ; ... Ἴδου ἀκούσατε. Ἐλάτε κοντά, πολὺ κοντὰ ὅλοι σας νά σὰς τα εἰπῶ ὅλα καὶ νά λάβετε καὶ σεῖς μέρος εἰς τὰ ὠραῖα σχέδια, τὰ ὁποῖα ἔχω ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὸ κεφάλι μου μέσα. Παρατηρήσατε τὸ χέρι μου· βλέπετε τί κλείει μέσα του ; Ἴδου ! ἓνα ὠραῖο νόμισμα ἀσημένιο, ἓνα μετζίτι ὀλόκληρο κατακαίνουργιο. Ἄχ ! πόσον εἶνε γυαλιστερό ! θαρρεῖς πῶς εἶνε ἀληθινὸς καθρέπτης. ὦ ! σὰς το ὁμολογῶ, ποτέ

μου δὲν εἶδα τόσο ἔμμορφο νόμισμα. Ἴδετε το! Δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μὲ τὴν γνώμην μου;

Ἄλλὰ ἐκεῖνο, ποῦ εἶνε τὸ περὶ εὐχάριστον ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἤξεύρετε τί εἶνε; Εἶνε ὅτι τὸ ὄρατον αὐτὸ νόμισμά μοι ἀνήκει, εἶνε ἰδικόν μου καὶ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω. Σήμερα τὸ πρωὶ ἡ μαμά, ὅταν ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, κατὰ τὴν συνήθειάν της, μὲ ἐφίλησε καὶ μοι εἶπε: «Μαρίκα, σήμερα εἶνε ἡ ἑορτὴ σου καὶ ὁ νουνός σου δὲν σε ἐλησημόνησε. Ἴδού σου στέλλει τὸ μετζίτι αὐτὸ ὡς δῶρον καὶ ὡς βραβεῖον διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ τὴν φρόνησίν σου θέλει δὲ νὰ το ἐξοδεύσης σὺ μόνη εἰς ὅ,τι θέλεις μὲ μόνην τὴν συμφωνίαν νὰ του εἰπῆς ἔπειτα εἰς τί ἐξώδευσες τὰ χρήματά σου. Περιττὸν δὲ νομίζω νὰ εἶπω ὅτι καὶ ὁ νουνός σου καὶ ἡμεῖς ὅλοι εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῆς εἰς κανὲν κακὸν τὰ χρήματά σου». Αὐτὰ λοιπὸν μοι εἶπε ἡ μαμά τὸ πρωὶ καὶ ἔφυγεν, ἔπειτα διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν μικρὸν ἀδελφόν μου.

Ἐγὼ τότε ἐσάστισα. Ἦμουν, βλέπετε, ἔτσον πλουσία, εἶχον τόσα χρήματα νὰ ἐξοδεύσω καὶ ἔπειτα τί νὰ ἀγοράσω; . . . Ἴδού ἡ μεγάλη ἐρώτησις. Ἰπάρχουν βέβαια πράγματα πολλά, τὰ ὅποια ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ μὲ εἴκοσι γρόσια, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς δυστυχῶς νὰ τα ἀγοράσῃ ὅλα καὶ πρέπει νὰ ἐκλέξῃ, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἡ δυσκολία.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσκέφθηκα ν' ἀγοράσω μιὰ ὄραϊα κούκλα, τὸ ὄνειρον αὐτὸ ὅλων τῶν μικρῶν κορασίων. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔχω δύο ἢ μᾶλλον τρεῖς τώρα, ἀλλὰ εἶνε μικραὶ καὶ ἔπειτα ἤρχισαν νὰ χάνουν. . . . πῶς το λέγουν. . . . τὴν δροσεράδα των. Ναι, ἐσκέφθηκα λοιπὸν ν' ἀγοράσω μιάν ὄραϊαν κούκλαν μὲ μαλλιά ξανθὰ καὶ μάτια γαλανὰ (ἀγαπῶ πολὺ τὰ γαλανὰ) ἐνδεδυμένην ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω μὲ ἀτλάζι τριανταφυλλί (ἃ τρελλαίνομαι πολὺ διὰ τὰ τριανταφυλλιά φουστάνια)

καὶ ἔτσι θὰ ἦτο θελκτικωτάτη καὶ ἡ Ἑλένη, ἡ κόρη τοῦ ἱατροῦ, δὲν θὰ μου ἔλεγε περὶ τότε : «Μαρία, ἔλα νὰ παίξουμε μὲ τῆς κούκλαις τῆς ἰδικαίς μου. Αἱ ἰδικαί σου εἶνε παλαιαὶ καὶ μικραὶ». Εἰς τοῦτο, βλέπετε, εἶνε ὀλίγον ὑπερήφανη ἡ κόρη τοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ ἐγὼ πάλι τὴν ἀγαπῶ, διότι κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε πολὺ καλὴ κόρη.

(Σκεπτομένη) Ἀπεφάσισα λοιπὸν γιὰ μιὰ κούκλα ἔς τὴν ἀρχή, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἡ μαμὰ δὲν εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ μου αὐτή, διότι πολλὰς φορές μου εἶπε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξοδεύωμε πολλὰ διὰ τὰ παιγνίδια. Ἐπειτα ἐμεγάλωσα τὴν περισσότερο καὶ θὰ κάμω καλὰ, θαρρῶ, ἂν δεῖξω εἰς τὸν νουνόν μου ὅτι μὲ τὸ ἀνάστημά μου ἐμεγάλωσε καὶ ἡ φρόνησίς μου. Ἄν ἠγόραζα μιὰν ὠραίαν ἐργοθήκην μὲ ἓνα ὠραῖο ψαλιδάκι, μὲ δακτυλήθραν, μὲ τρυπητήρι κ.τ.λ. μὲ αὐτὴ θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω πολλὰ ὠραῖα πράγματα. Ἡ τοῦλάχιστον ἂν ἐξέλεγα ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βιβλιοπωλεῖον κανένα ὠραῖο βιβλίον γεμάτο ἀπὸ ὠραίας ἱστορίας. . . . Ναι, ἀλλὰ πάλιν τὸ βιβλίον, ὅταν διαβασθῆ μιὰ, ἡ εὐχαρίστησις περνᾷ. Θὰ ἦτο καλλίτερον ἴσως, ἂν ἠγόραζα κάλτσες ἢ κανένα φουστάνι νὰ το φορῶ, ὅταν πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον. . . Ἄ δὲν το ἐπιστευα ποτέ, ὅτι εἶνε τόσο δύσκολον νὰ ἐκλέξῃ κανεὶς ! Ἄλλ' ἄς σκεφθῶ, πρέπει ν' ἀποφασίσω ἐπὶ τέλους. Αἱ λοιπὸν θ' ἀγοράσω. . . (σκέπτεται) Μὰ τί ἐπὶ τέλους ; (ὡς εὐροῦσά τι) Ἄ ἰδὲ ἐλησμόνησα ὅτι ἔχω δύο μικρὰ ἀδελφάκια, τὰ ὁποῖα ὑπεραγαπῶ καὶ με ὑπεραγαποῦν. Τί θὰ ἔλεγον λοιπὸν διὰ τὴν μεγάλην των ἀδελφῶν, τὴν Μαρίαν, ἂν εἰς αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν τα ἐλησθόνει ; . . . Χαίρετε λοιπὸν, κούκλαι, ἐργοθήκαι, βιβλία κ.λ.π. Θὰ εὔρω ἄλλο τι καλλίτερον ἀπὸ σᾶς. Θ' ἀγοράσω πρῶτον ἓνα ὠραῖο ἀλογάκι διὰ τὸν μικρὸν μας Γιαννάκη διὰ νὰ τον διασκεδάξῃ. ὅταν ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἡ Νίνα καὶ ἐγὼ. Ἐπειτα διὰ τὴν μικρὰν

μου ἀδελφὴν, τὴν Νίναν, θ' ἀγοράσω ἕνα καπουσόνι μάλ-
λινον πολὺ ζεστό, ἀπαράλλακτο ὅσ᾽ ἂν τὸ ἰδικό μου, νὰ το
φορῆ τὸν χειμῶνα, ὅσ᾽ ἂν κρυώνῃ, καὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπον θ' ἀ-
γοράσω μαλλιὰ διὰ νὰ κεντήσω παντοῦφλες γιὰ τὸν νουνό
μου. "Ω! βλέπω ἀπὸ τώρα τὴν χαρὰν τοῦ Γιαννάκη μας
καὶ τῆς Νίνας μας. Ὁ νουνός μου ἐπίσης θὰ εὐχαριστηθῆ
πολύ, ἀλλὰ, νὰ σας ᾿πῶ, τὸ περὶ πολὺ ἀπὸ ὅλους θὰ εὐχα-
ριστηθῶ ἐγώ, διότι, ἂν εἶνε εὐχάριστον νὰ λαμβάνῃ τις,
εἶνε πολὺ εὐχαριστότερον νὰ δίδῃ (χαίρειτ' καὶ φεύγει).

Ὡς Μονόλογος

Ἡ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Ἄννιτσα παρουσιαζομένη μὲ κούκλαν εἰς τὰς ἀγκάλας.

"Αχ! τί νύκτα ἄσχημη ἐπέρασα χθές, τί ἄσχημη! Ἄ-
κουῖς ἐκεῖ, καλὲ δρὸ παιδιὰ μαζί ἄρρωστα, σωστὰ δρὸ, ὄχι
παῖξε γέλασε. Δὲν ἔκλεισα καθόλου μάτι ἢ κακομοῖρα.
Ἄλλὰ καὶ ὁ γιαντρός ποῦ νὰ φανῆ! Ὁ δούλος, ποῦ ἔστειλα
νὰ τον φωνάξῃ, μοῦ εἶπε πῶς θὰ μου τον φέρῃ ᾿ς ἕνα λεπτὸ
μέσα, ἀλλὰ ποῦ! Δραχμὴ σωστὴ θὰ ἐπέρασε ἕως τώρα κι'
ἀκόμα νὰ φανῆ ὁ ἀνόητος. "Αχ, τί νὰ κάμω δὲν το
᾿ξέρω. . . . Τὸ περὶ πολὺ φοβοῦμαι καὶ ἀνησυχῶ γι' αὐτὸ τὸ
μικρὸ, ποῦ ὅλο ξεροβήχει. Εἶνε ἀλήθεια πῶς καὶ τὸ ἄλλο,
τὸ περὶ μεγάλο, χθές τὴν νύκτα ὅλο αὐτοκτονοῦσε, ἀλλὰ
δόξα σοι ὁ Θεός· σήμερα εἶνε καλλίτερα καὶ τώρα κοιμά-
ται ἤσυχα ἐπάνω εἰς τὸ κοιμητήριό του. "Ὡχ δὲν ἔμπορῶ
μὰ τὴν ἀλήθεια· πικρασάστισε τὸ μυκλὸ μου μ' αὐτὰ τὰ
παιδιὰ. Μιὰ καλὰ, μιὰ ἄρρωστα· τί νὰ κάμω δὲν το ξέρω.
Καὶ ἔπειτα δὰ νὰ ἔχῃς τὰ παιδιὰ μόνο ἄς κουρεύεται. Μὰ

πού ἔχω ἐγὼ καὶ τὰ μαθήματα ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος... μήπως ἓνα βάζατο ἔχω; βιβλία, γραψίματα, κοῦκλες, παιδιὰ ὅλα εἰς τὸ δικό μου κεφάλι ξεθυμαίνουν. Τί νὰ πρωτοσκεφθῶ δέν το ξέρω. Καὶ ἔπειτα δὲ ὕστερα ἀπὸ τόσα νᾶχης καὶ τὴ μαμὰ νὰ σε λέγη τεμπέλα. Τί ἀδικία... Ἀλλὰ νὰ σας ᾠδῶ, ἄς γείνουν μιὰ καλὰ τὰ παιδιὰ μου, καὶ θ' ἀλλάξω κι' ἐγὼ τὸ φύλλο. Θὰ της μάθω τῆς Κυρίες νὰ με βοηθοῦν λιγάκι. Ἀμὲ τί στολίδι καὶ καθησιὸ μονάχα;... Ποῦ ἀκούσθηκε αὐτὸ τὸ πράγμα; Προκόπτει ποτὲ ὁ ἄνθρωπος ἔτσι;... (βλέπουσα μετ' ἐκπλήξεως τὴν κούκλαν της). Ἀλλὰ τί ἔκανες, Φιφίκα; Ἔβηξες πάλι;... Ἄχ, Θεέ μου, τί νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὸ γκούχ γκούχ ἐπὶ τέλους... (μετὰ τινος στιγμῆς) Ἀλλὰ νὰ καλέ! Δέν της κάνω ψυχρολουσία... Προχθὲς ἔλεγαν πῶς ἡ ψυχρολουσία γιὰ τρεῦει σήμερον ὅλαις τῆς ἀρρώστιας. Λοιπὸν ἐμπρός! (ἐγείρεται) Θὰ της κάμω κ' ἐγὼ ψυχρολουσία τῆς Φιφίκας μου κ' ἄς ἔχη ὁ γιατρὸς τὴ χάρι του. Ἀλλὰ νὰ σας ᾠδῶ, γιὰ καλὸ κακό, θὰ ζεστάνω τὸ νερὸ πρῶτα καὶ ἔτσι θὰ της κάμω ψυχρολουσία ζεστή, γιὰ νὰ μὴ μου κρυολογήσῃ ἔξαφνα. Αἱ τί λέτε;... Δέν θὰ κάμω καλὰ;... Καλὰ βέβαια. Χαίρετε λοιπὸν, Κύριοι, καὶ περαστικὰ της (φεύγει).

Τ Ε Λ Ο Σ

1500

Σταχάκης

ΕΝΔΕΙΧΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ